

4

κόμη καιρός. Πρέπει να ηρεμήσετε πρώτα.
— «Εντάξει, έπαινε. Έλατε να με δΐτε έπει-
τα από μια βδομάδα...»
— Ο Ζορέν την συνώδεψε ως την έξωπορτα.
— Είμαι βέβαιος, είπε αποχαιρετώντας
την, ότι ως τότε δεν θα έχη απομείνει ίχνος
από την έρωτική σας λυπή.
— Ο διευθυντής του πρακτορείου της «Ο-
ξυδερκείας» ξαναγύρισε άμέσως έπειτα κον-
τά στο Λορμαντιέρ.
— Πώς σας φαίνεται η χήρα; ρώτησε.
— Πολύ όμορφη και πολύ έξυπνη, ά-
πάντησε ο κόμης. «Αναρωτιέμαι, όμως, αν
ή έντύπωσις που θα της κάνω θα είναι το
ίδιο καλή όσον αυτή που έκανε σέ μένα.
— Ο Ζορέν τον καθυσέχασε.
— Ξέρω πολύ καλά την πελατιάά μου,
άπάντησε. Σας έγγωμαι, λοιπόν, ότι θα
της άρέσετε. Ο πρώτος της άντρας είχε
κόκκινα μαλλιά, ο Άρμότκιν ήταν ξανθός
και σεις είσαστε μελαχρινός. Στις γυναί-
κες άρέσει πάντοτε ή... ποικιλία.
— Ο κόμης έφυγε ένθουσιασμένος.
— Ειδιοποίησε με όταν θα έχετε τίποτε
νέωτερο γι' αυτή την υπόθεσι, είπε στο
Ζορέν, καθώς διασκέλιζε το κατώφλι της
πόρτας.

Περιπέτειες μις φωτογραφίας

«Έπειτα από μερικά λεπτά, ένας και-
νούργιος επίσκεπτης έμπαινε στο γραφείο
του διευθυντού του πρακτορείου της «Οξυ-
δερκείας».

Ήταν ο γνωρίμος μας Μορνέ, ο διευθυ-
νης της «Γαλατικής μουσής».

Από πολύν καιρό τώρα, εκείνος που ά-
νοιγε και έκλεινε το γραφείο του ήταν ο
Μορνέ. Ο Μορνέ το εύρισκε άνοιχτό όταν
πήγαινε το πρωί κι έφευγε το βράδυ χω-
ρίς ν' αναρωτηθί ποιος θα το έκλεινε.

Εκείνο το πρωί, λοιπόν, είχε βρή κλει-
στό το γραφείο του. Ο Μορνέ δεν άνηυ-
χσε στην άρχή κι' άπασχολήθηκε ως το
μεσημέρι με διάφορες υποθέσεις του. Άλλ'
όταν ξαναγύρισε το βρήκε και πάλι κλει-
στό. Γι' αυτό έτρεξε στο φίλο του Ζορέν.
— Τον άβλιο! φώναξε, αφού του διηγή-
θηκε τι συνέβαινε. Ποιος ξέρει που θα με-
θοκοποΐσε χθές το βράδυ;... Ά! Οά μου
το πληρώσει ακριβία αυτό που μου έκανε!
Θά εινε κάπου ναρκωμένος από το κρασί
και δεν θα μπουρά με μετακινήθ... Έκτός
αν τον πλάκωσε κανένα άμαξι...
— Το δυστυχισμένο! έπαι η κυρία Ζο-
ρέν, που έσπευτε κοντά στην πόρτα του σα-
λονιού.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

«Φιλολογική Πρωτοχρονιά»

Τα νέα βιβλία

Από την εποχή που ο άείμνηστος Σκόκος
έδναξε κάθε χρόνο το περίφημο «Ημερολόγιον»
του, που το έλληνικό κοινό και οι παροικίες
του έξωτερικού το περίεμαν άνυπόμονα για να
έντυψουν στις έδίδες του, πέρασαν πολλά
χρόνια και με το θάνατο του ίδρυτου του, το
«Ημερολόγιον» έσβησε για πάντα. Άλλες άπο-
πειρες, όπως του ποιητού Δροσίνη με το «Ημε-
ρολόγιον της Μεγάλης Έλλάδας», δεν έτελε-
σθήσαν. Κι' όμως ένα ημερολόγιο έτήσιο δ-
που να καθρεφτίζεται η πνευματική κίνησις της
χρονιάς μπουρά να προσφέρει στον άναγνώστη
άληθινά εύχάριστες ώρες.

Την έλλειψι των παλαιών ημερολογίων, έδω
κι' έξη χρόνια, ο γνωστός έκδοτης Άριστειδής
Μαυριδής ανέλαβε να την συμπλήρωση με
τη «Φιλολογική Πρωτοχρονιά», που σε κάθε και-
νούργια της εμφάνισι παρουσιάζεται όλο και
πιο φροντισμένη, τόσο άπ' την άποψι των περι-
χομειών της όσο και της εικονογραφήσεως.

Έτσι κι' ο έφετινός τόμος που ξεπερνάει τις
300 σελίδες μεγάλου σχήματος, με το ώραιό
έξωφυλλο, μπουρά να χαρακτηριθί σαν έκδοτι-
κος άθλος, αν σκεφθί κανείς τις άφάνταστες
δυσκολίες και τα έξοδα για μια τέτοια έκδοσι
και την άδιαφορία — δυστυχώς — του κοινού
για το «Έλληνικό βιβλίο». Και εινε πραγματι-
κά άθλος ή φετινή «Φιλολογική Πρωτοχρονιά»,
που τιμά τον έκδοτη της και το πληθος των ά-
έτων συνεργατών της.

Η «Φιλολογική Πρωτοχρονιά» του 1949 εινε
ένας ζωντανός καθρέφτης της λογοτεχνίας μας.
Οι σελίδες της κοσμούνται με εικόνες έκτός
κείμενου των πιο άντιπροσωπευτικών ζωγράφων και
γλυπτών μας.

Η «Φιλολογική Πρωτοχρονιά», κορμός μύ-
χθου και άγάπης προς την Τέχνη, εινε ένα βιβλίο
άπ' τα καλύτερα του 1949, που πρέπει να στο-
λιθί τη βιβλιοθήκη κάθε άληθινά πνευματικού
ανθρώπου.

Γ. Π.

Πώς έγινε Βασιλεύς Ο ΔΑΡΕΙΟΣ

Η ιστορία ντυμένη στο βράχο

Ένας Άμερικανός έπιστήμων, ο όρ-
χασιόλογος Τζωρτζ Κάμερον, ταξείδεψε
στην καρδιά της Περσίας, μαζί με το
γιο του, και σκαρφάλωσε σ' ένα από-
κρημο βράχο ύψους 150 μέτρων, για να
μελετήσει μια άρχαία έπιγραφή, χαραγ-
μένη πάνω στο βουνό προ 2.500 έτών.
Γιατί έλπιζε να διασφτίση έτσι ένα ί-
στορικό πρόβλημα, της εποχής του Δα-
ρείου, και να επιβεβαιώσει την άφήγησι
του Ήρόδοτου για τον τρόπο που άνεδη-
κε στο θρόνο ο Πέρσης αυτός μονάρχης.

Ο Δαρείος ήταν ένας άπλος αξιωμα-
τικός του περσικού στρατού, που είχε
έκστρατεύσει στην Αίγυπτο με το βασι-
λέα Καμβύση. Ένας σφετεριστής ένωφε-
λήθηκε τότε άπ' την άπουσία του Καμ-
βύση, για να του άρπάξει το θρόνο. Ί-
σχυριζόταν ότι ήταν ο πρίγκηψ Σμέρδης,
γιος του Κύρου κι' άδελφός του Καμ-
βύση (που είχε διατάξει άλλοτε τη θά-
νατίσά του, για να έξασφαλίση το στέμ-
μα του) κι' ότι είχε μείνει κρυμμένος ως
τότε.

Πολλοί Πέρσαι τον πίστεψαν και τον
υποστήριξαν. Άλλα κάποιος. Όταν, έ-
ρχοντας με μεγάλη έπιτροή, διατηρούσε
πολλές αμφιβολίες. Για να έξασφαλίση
λοιπόν την άλήθεια, κατέφυγε στην κόρη
του Φεδίμα, που την είχε πάρει ο Σμέρ-
δης στο χαρέμι του.

— Αν δεν είναι πραγματικά γιος του
Κύρου, της έπαι, πρέπει να τιμωρηθί
σκληρά, γιατί άρπαξε το θρόνο και γιατί
σε πήρε γυναίκα του! Απόψε το βράδυ
λοιπόν, αφού άποκοιμήθ, παραμέρισε τα
μακριά μαλλιά του και κύτταξε τ' αυτιά
του...
— Αν έχη αυτιά, ειναι πραγματι-
κά ο πρίγκηψ Σμέρδης. — Αν όμως δεν
έχη, ειναι κάποιος άλλος με το ίδιο ό-
νομα, που του είχαν κόψει άλλοτε τ' αυ-
τιά για τιμωρία!

Η Φεδίμα συμμορφώθηκε με την υπό-
δειξι του πατέρα της. Και βεβαιώθηκε
ότι ο άντρας της δεν είχε αυτιά. Όταν
τόμασε ο Ήρόδης, συνεννοήθηκε με πέν-
τε έμπιστους φίλους του, καθώς και με
το Δαρείο, που είχε μόλις έπιστρέψει άπ'
την Αίγυπτο. Οι έπτα συνωμότες μη-
καν μια μέρα στα βασιλικά άνάκτορα
και σκότωσαν το Σμέρδι.

Στο μεταξύ, είχε πεθάνει κι' ο Καμ-
βύσης, όταν γύριζε άπ' την Αίγυπτο, χω-
ρίς ν' άφιση διάδοχο. Έπρεπε λοιπόν να
έκλυη ένας καινούργιος βασιλιάς. Ο
Ήρόδης δεν ήθελε το θρόνο. Οι άλλοι
έξη όμως συνωμότες υπέβαλαν υποψηφιό-
τητα. Συμφώνησαν δέ μεταξύ τους να
βγούν περίπατο με τ' άλογα τους, το
έπόμενο πρωί, και να πάρη το θρόνο έ-

κείνος που θα χρεμέτιζε πρώτο τ' άλο-
γό του.

Ένας άνθρωπος του Δαρείου κατέφυγε
τότε σ' ένα τέχνασμα, για να έξασφαλί-
ση τη νίκη του: Έδωσε μια ώραιά φορά-
δα στο μέρος του περιπάτου και ώδηγη-
σε εκεί το άλογο του Δαρείου, το προη-
γούμενο βράδυ, για να συνηθίση στην πα-
ρουσία της. Έτσι, το έπόμενο πρωί, ό-
ταν τ' άλογο περνούσε από κεί, θυμήθη-
κε τη... νυκτερινή του περιπέτεια και
χρεμέτισε. Κι' ο Δαρείος κέρδισε το
θρόνο!

Αυτή ειναι ή ιστορία που άφηγείται ο
Ήρόδοτος. Άλλα οι ιστορικοί άναζητούν
στοιχεία που να την επιβεβαιώνουν.

Ο Δαρείος είχε διατάξει, το 516 π.Χ.,
να χαραχούν πάνω σ' ένα βουνό την ίστο-
ρία των κατακτήσεών του, για να διατη-
ρηθί στους αιώνας. Η άφήγησις αυτή ειναι
γραμμένη στην περσική, την έλαμι-
τική και τη βαβυλωνιακή γλώσσα. Προ
100 έτών, μπόρεσε να διαβάση ένα μέ-
ρος της ο Άγγλος αρχαιολόγος σερ Χένρι
Ράουλινσον. Υπήρχαν όμως κι' άλλες
τέσσερες στήλες γραφής, σε μέρος ψη-
λότερο, όπου δεν είχε κατορθώσει να φτά-
ση ο Ράουλινσον. Αυτές λοιπόν ανέλαβε
να διαβάση ο Άμερικανός συναδέλφος
του Κάμερον.

Πραγματικά, τις μετέφρασε, αφού
πρώτα εργάσθηκε τρεις έβδομάδες, για
να πάρη το άποτύπωμά τους με μια έλα-
στική πλαστική ουσία. Δυστυχώς όμως,
δεν περιείχαν κι' αυτές καμιά πληροφο-
ρία σχετικά με τον τρόπο που άνεδηκε
ο Δαρείος στον περσικό θρόνο, άνέθηκε
ο ρόλο της Φεδίμας. Κι' έτσι, οι ιστορικοί
έξακολουθούν να διερωτώνται που βρήκε
ο Ήρόδοτος τα στοιχεία για να γράψη
μια ιστορία που είχε συμβή 100 χρόνια
πριν άπ' την εποχή του, σε μια μακρινή
χώρα της Ασίας...

Η άλήθειαι για το γορίλλα

Οι τελευταίες μελέτες των ζωολόγων
στις ζούγκες, τους ζωολογικούς κήπους,
τα εργαστήρια και τα μουσειά διέλευσαν
την παλιά αντίληψι ότι ο γορίλλας εινε έ-
να σατανικό τέρας.

Το όνομα του σημαίνει «άγριος άνθρω-
πος». Το ζω αυτό εινε για πρώτη φορά
γνωστό στον πολιτισμένο κόσμο το 1698,
άπό κάποιον Άντριου Μπάρτελ, άποικο
στην Αγκόλα της Δυτ. Αφρικής. Ο Μπάρ-
τελ περιέγραφε το γορίλλα σαν ένα είδος
υπανθρώπου, που άρπαζε τις γυναίκες και
προσπαθούσε να στραγγαλίση τους άν-
τρες, πέφτοντας ξαφικά πάνω τους μέσα
άπ' τα κλαδιά όπου παραφύλαγε.

Οι ιδέες αυτές έπεκράτησαν επί 1 1/2
αίωνα. Σήμερα όμως ξέρουμε ότι ο γορίλ-
λας — έφόσον δεν τον ένοχλεί κανείς —
εινε ένα ζω φίλησμο, που άποφεύγει τους
άνθρώπους. Ο άρσενικός έχει άνάστημα
1.80, ή και μεγαλύτερο ακόμα, ζυγίζει ως
350 κιλά κι' έχει δύναμι 5 - 6 άνδρών. Ο
θηλυκός εινε κατά ένα τρίτον μικρότερος
στο σώμα.

Οι γορίλλες δημιουργούν οικογένειες ά-
πό μια ή περισσότερες συζύγους, τα παι-
διά και τα εγγόνια τους. Οι οικογένειες
αυτές περνούν νομαδική ζωή κι' έχουν το
δικό τους κοινωνικό σύστημα.

Η διαίτά τους εινε καθαρά φυτοφαγική.
Τρέφονται με ρίζες, φύλλα και τρυφερά
κλωνάρια. Έχουν δέ ιδιαίτερα προτίμησι στα
φρούτα. Εινε έξαιρετικά άδηφαγοί: μπο-
ρούν να καταβροχθίσουν ως 35 κιλά τροφή
κάθε μέρα.

Όταν νυχτώση, οι γορίλλες στήνουν πά-
νω σε κατάνηλα δέντρα έξέδρες από κλα-
διά, όπου κοιμάται οι οικογένειαι, ενώ ο άρ-
χηγός της μένει στο έδαφος, στη βάση ενός
αντικρυνού δέντρου, για να τη φυλάη. Το
πρωί, βγάξει ένα ήχο σαν σειρήνα, για
να ειδοποίηση τους δικούς του ότι εινε πια
καιρός να ξυπνήσουν και να κατεβούν.

Οι γορίλλες περπατούν και τρέχουν συ-
νήθως με τα τέσσερα. Το έξαιρετικό όμως
μήκος των χεριών τους δίνει την έντύπωσι
ότι στέκονται σχεδόν όρθιοι.

ΟΙ ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΑΝΑΣΤΑΤΟΙ με την ούρα... του Κομήτη!

Η ώραία και ήσυχη ζωή της Πα-
λάς Αθηνάς, άναστατώθηκε το
Μάη του 1910, με την άπειλητική
έμφανισι, στο στερέωμα, του περι-
φημου Κομήτη του Χαλέυ που κα-
θώς έλεγαν, τότε, οι άστρονόμοι,
ήθελε, καλά και άσνει, να... συγ-
κρουστή με τη Γη και να την τινά-
ξη στον άέρα! Στην άρχή, όλοι το
πήραν στ' άστεία.

Σε λίγες μέρες, όμως, τ' άστεία
σταμάτησαν. Ο Κομήτης άρχισε
στα σφοδρά ν' άνησυχή τον κοσμή-
τη με τις σχετικές ανακοινώσεις
μερικών Ευρωπαίων άστρονόμων.
Αυτοί έδήλωσαν ότι ή συγκρούσις
της ούρας του Κομήτη και της Γης
ήταν άναπόφευκτη και την προσδι-
ώρισαν μάλιστα για τη νύχτα της
10ης προς την 11ην Μαΐου του
1910.

Όταν μαθεύτηκε το πράγμα άπ'
τις έφημερίδες, οι Αθηναίοι — και
φυσικά, όλοι οι Έλληνες — άνα-
στατώθηκαν. Πολλοί τότε και πολ-
λές, έπανικοδήθησαν μέχρι τοιού-
του σημείου, ώστε άλλοι έτρεχαν
στά φαρμακεία για αιθέρες, άλλοι
στο Άστεροσκοπείο κι' άλλοι στους
παπάδες της ένορίας για να έξομο-
λογηθούν και να μεταλάβουν.

Άστρονόμοι, μάλιστα, καθώς ή-
ταν ο Διονύσης ο Ταβουλάρης, έλε-
γε, ένα βράδυ, στην άνησυχη πα-
οσα του, σοδάρ:

— Το δυστύχημα εινε ότι δεν έχω
κάμει ούτε τη διαθήκη μου!

Και τότε, κάποιος, του θυμίσε:
— Τι να την κάμης τη διαθήκη.
κύρ Διονύση, Άφου δέ θα μείνη
ρουθιού... άπό κληρονόμους!

Περισσότερο άπ' όλους βρήκε,
τότε, τον υπελά του ο μακαρίτης
καθηγητής της Άστρονομίας και
διευθυντής του Άστεροσκοπείου Α-
θηνών Δημ. Αιγινίτης, του οποίου
το γραφείο και το σπίτι πολιορ-
κήθηκαν νύχτα — μέσα άπό πλήθη
πανικοβλήτων Αθηναίων, άνδρών
και γυναικών, για να τον ρω-
τούν τι θα γινότανε.

Μια γεροντοκόρη, μά-
λιστα, καθώς διηγείτο ο
ίδιος, είχε πάθει τόση
άλλοφροσύνη, ώστε, μια
μέρα... παρεβίασε πρωί-
πρωί, την πόρτα του
μπάνιου του και φώναξε
έξαλλη, με παροξυσμό:
— Μά τόσο μεγάλη
εινε ή ούρα του Κομήτη,
κύριε καθηγητά...
— Πάχει έλπίς να σωθού-
με; Έλεος, κύριε καθη-
γητά!...

Και τότε, ο καθηγη-
τής, προσπαθώντας να
Δημ. Αιγινίτης

κρυφτή στα νερά του μπάνιου του,
της έλεγε:

— Ήσυχάστε, κυρία μου!... Έ-
χετε ολίγην ύπομονην και περιμέ-
νετε!

Άλλα το κομικώτερο, έπεισόδιο,
έγινε, άφου πέρασε ή φοβερή νύ-
χτα κι' ο κόσμος που ξενητύπισε έξω
άπ' τα σπίτια του, δεν έπαθε τί-
ποτε, χωρίς όμως κανείς και να ξε-
χάση για πολύ καιρό, την περίφη-
μη ούρα του Κομήτη.

Είχαν έξακολουθήσει οι έπιστη-
μονικές συζητήσεις για τον Κομή-
τη του Χαλέυ, όταν μεταξύ των άλ-
λων, άναγγέλλθηκε και μία διάλεξις,
στην Στρατιωτική Λέσχη, του στρα-
τινού Καθενιώτη — τότε ύπολοχα-
γού, — για το ίδιο θέμα, δηλ. τον
Κομήτη του Χαλέυ.

Η μεγάλη αίθουσα της Στρατιω-
τικής Λέσχης — που ήταν τότε,
στην άρχή της οδού Πανεπιστημίου,
όπου σήμερα το ύπουργείο των
Στρατιωτικών — είχε γεμίσει ά-
σφυκτικά, όχι μόνο άπό αξιωματι-
σμούς αλλά και άπό άλλους καλε-
σμένους με ειδικές προσκλήσεις,
κυρίως και κυρίες της Αθηναικής
κοινωνίας.

Ο Καθενιώτης, που ήταν γνω-
στός σαν ένας άπ' τους πιο έκλε-
κτους «κομφερανσιέ» κι' άπό τους
πιο μορφωμένους και καλύτερους ά-
ξιωματικούς της εποχής του, έχει-
ρίστηκε το φλέγον θέμα περί του
Κομήτη με μεγάλη ένημερότητα.
Είχε κρατήσει, πραγματικά, τους
άκροατάς κρεμασμένους άπ' τα χεί-
λη του, άπ' την άρχή ως το τέλος
της όμιλίας του και γι' αυτό θύε-
λα χειροκροτημάτων ύποδέχτηκε τις
τελευταίες του λέξεις.

Άκριβώς, λοιπόν, τη στιγμή αυ-
τή, άκούστηκε άπ' την πρώτη σει-
ρά των άκροατών:

— Με συγχωρείτε, κύριε ύπολο-
χαγέ!...

Όλοι, τότε, είδαν όρθιο τον
στρατηγό Βασίλη Βλαχοπούλο που
ήταν, τότε, νεαρός άνθυπολοχαγός
και πρόσδεσε:

— Μου έπιτρέπετε;

— Λέγετε, παρακαλώ... άπάν-
τησε σοδάρ ο Καθενιώτης.

— Ό! αυτά, κύριε ύπολοχαγέ,
που μάς είπατε, περί κομητών και
ουρανίων σωμάτων, ήσαν αξιόλογα
κι' ένδιαφέροντα. Άλλα δεν μάς
είπατε, με την ούρα του Κομήτη τι
θ' άπογινή;

Κύμα γέλωτος εξέσπασε, τότε,
σ' όλη την αίθουσα, ενώ ο Καθενιώ-
της, έξω φρενών, του έπαι:

— Θά σας άπαντήσω, προσωπι-
κάς! Πηγαίνετε!...

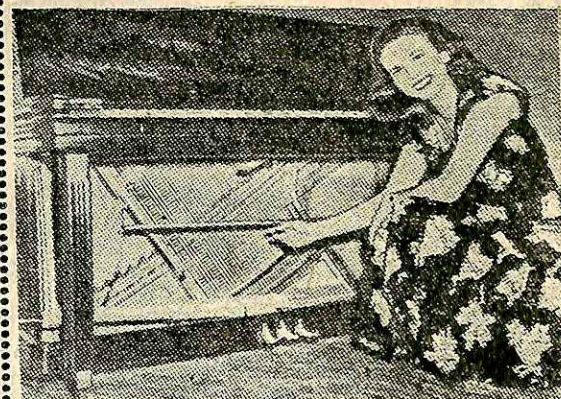
Όλοι κατάλαβαν, τότε, ότι το
έπεισόδιο θα είχε επακόλουθα, αν
και κατάλαβαν ότι ο Βλαχοπούλος
άφελώς ρώτησε, χωρίς να θέλη να
βίξη το συνάδελφό του.

Όστόσο, την άλλη μέρα το
πρωί, ο Καθενιώτης έστειλε τους
μαρτυράς του στο Βλαχοπούλο κι'
αυτός, έτσι, ύποχρεώθηκε να όριση
τους δικούς του.

Έτσι, έμονομάχησαν οι δύο ά-
ξιωματικοί, με πιστόλια στο Γουδί
άλλ' εύτυχώς, οι σφαί-
ρες τους λυπήθηκαν γιατί
ήσαν και οι δύο νέοι
άνθρωποι, που άλληλο-
πυροβολήθηκαν χωρίς
νάχουν σοβαρές άσφα-
μές.

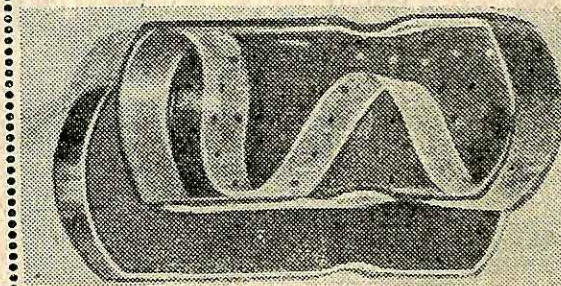
Η εύθυμη ιστορία
του Κομήτη έκλεισε, τό-
τε, με τους σατυρικούς
στίχους του Σουρή:

«...Άφ'όσως περί κομητών
στο μέλλον θα μιλούμε
και ν'ω μπροστά στο Χαλέυ
πολύ γενναίως φάνηκα,
και θάρρη κάποτε καιρός
που θα τους περιγελούμε
και στις ούρες των κομητών
θα δένουμε... λουκάνικα!...»

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΩΝΤΑΙ ΤΑ ΠΙΑΝΑ

Για ν' άπορροφάται ή ύγρασία που τόσο καταστρέφει
ένα πιάνο, τοποθετείται κοντά στις χορδες, μια ήλεκ-
τρική αντίτασι, περιτυλιγμένη σ' ένα σωλήνα.

ΚΑΘΑΡΙΣΜΑ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

Χωρίς να έχη καμιά άπορροφητική ιδιότητα, το μικρό
αυτό κουμυ μπουρά ν' άπαλλάξη άπ' τη σκόνη όποιουδή-
ποτε ύφασμάτιο άντικείμενο. Χάρης σ' ένα μικρό πλα-
στικό ελατήριο που ύπάρχει μέσα σ' αυτό και στο όποιο
ο ήλεκτρισμός μεταδίδει μια παλμική κίνησι, ή σκόνη
περνά από τις τρύπες των πλευρών του κουτιού και προσ-
κόλλεται πάνω στο ελατήριο.

ΕΝΑ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

Ο Τζέιμς Κλάις άπ' το Όνταριο του Καναδά κατα-
σκεύασε το πρώτο αυτοκίνητο, χρησιμοποιώντας
μια χονδρή λαμαρίνα και τη μηχανή με το «σασσι»
μιάς Πόντικα του 1936. Το μόνο κακό ειναι ότι ο
Κλάις δεν τομάει ν' άφήσιν πουθενά τ' αυτοκίνητό του,
γιατί καθώς μοιάζει με τεθωρακισμένο «τζιπ», συγκεν-
τρώνει αρκετούς ένοχλητικούς περιέργους.

Η ΣΤΟΛΗ — ΣΩΣΙΒΙΟ

Οι Άγγλοι κατασκεύασαν για τους αεροπόρους τους
τη λαστινένια αυτή στολή που φουσκώνει με πιεσιμέ-
νο άέρα που βρίσκεται άποθηκευμένος σε μια μικρή ό-
βίδα. Όταν λοιπόν βρεθί κανείς μέσα στο νερό, δεν
έχει παρά ν' άνοίξη τη βαλβίδα της «όβιδας», για να
κρατηθί στην επιφάνεια.

Το κρανίο του «Αγγέλου» μετρίεται από έναν ανθρωπολόγο...

ΤΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ του προϊστορικού ανθρώπου

Ο «ελλείπων κρίκος» στην αλυσίδα της εξέλιξης

Ο περίφημος Γερμανός φυσιοδίφης Χένρικ Χέκ, διευθυντής του ζωολογικού μουσείου του Μονάχου, άνεκοίνωσε τελευταία ότι, έπειτα από πειράματα και προστάσεις πολλών ετών, κατόρθωσε ν' αναπαραστήσει τον τύπο του προϊστορικού ανθρώπου είδους, τον καλούμενο «ελλείπων κρίκος» στην αλυσίδα της εξέλιξης μας πάνω στη γη.

Η ανακάλυψη αυτή που προέρχεται από ένα απ' τους μεγαλύτερους σοφούς του αιώνα μας στα ζητήματα της εξέλιξης, προκάλεσε μεγάλη αίσθηση μεταξύ των επιστημόνων όλου του κόσμου.

Πρέπει να σημειωθεί ότι το ζωολογικό μουσείο του Μονάχου κατέχει την πλουσιότερη συλλογή απολιθωμάτων και σκελετών που υπάρχει στον κόσμο. Ο Γερμανός επιστήμων, έπειτα από υπομονητικές προσπάθειες, κατόρθωσε να συμπληρώσει τη σειρά της εξέλιξης, κατασκευάζοντας από ειδικές ουσίες όσα, που δέχονται με τον πιο παραστατικό τρόπο τη μετάβαση από το ένα είδος στο άλλο.

Σύμφωνα με τη θεωρία της εξέλιξης, το ανθρώπινο είδος γεννήθηκε από έναν τύπο ανθρωπομόρφου πιθήκων, που είχαν φτάσει σε μεγάλο βαθμό εξέλιξης. Όλοι οι σημερινοί επιστήμονες συμφωνούν, άλλωστε, στο ότι ο προϊστορικός άνθρωπος διέφερε από το σημερινό και ότι έμοιαζε περισσότερο με τους πιθήκους.

Άλλα ποιά ήταν τα χαρακτηριστικά αυτού του προϊστορικού ανθρώπου;

Οι προσπάθειες των ανθρωπολόγων προς αυτή την κατεύθυνση είχαν αποδώσει ως σήμερα πολύ μέτρια αποτελέσματα.

ΚΟΠΤΙΚΗ - ΡΑΠΤΙΚΗ

Την τελετή και επίσημη κατάταξη των ΚΟΠΤΙΚΩΝ και ΡΑΠΤΙΚΩΝ 20 μόνον ημερών σας προσφέρουν τα έθνη της ελευθερίας σπουδών.

ΝΑΣΙΑΣ ΣΤΕΙΑΝΗ
ΔΕΚΕΛΕΙΑΣ 15 Νέα Φιλαδέλφεια
ΑΧΑΡΝΑΙ ΔΙΑ ΔΕΛΦΙΟΥ

Δ ω ρ ε α ν : Διά τας οικογενείας
ΜΑΧΟΜΕΝΩΝ και θυμάτων πολέμου.
Έγγραφα καθημερινώς 10-1 π. μ.

ΞΕΝΑ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΑ στον δεξιό πνεύμονα!..

Μιά αναιμάκτη επέμβαση

Οι περιπτώσεις παιδιών, αλλά και μεγάλων που καταπίνουν διάφορα αντικείμενα (κουμπιά, πέννες, καρφίτσες, κουταλάκια, τσατσάρες, κλπ.) δεν είναι απάνιες. Συμβαίνει, όμως, κάποτε αυτά τα αντικείμενα, αντί να πέσουν στο στομάχι, να διευθυνθούν στον πνεύμονα και να εγκατασταθούν εκεί. Για να ακριβολογήσουμε, μάλιστα, περισσότερο, πρέπει να πούμε ότι αυτά τα αντικείμενα διευθυνονται μόνον στο δεξιό πνεύμονα και ποτέ στον αριστερό.

Πώς γίνεται, όμως, η «επιστροφή» ενός ξένου αντικειμένου;

Κανονικά — αν επιτρέπεται να χρησιμοποιήσωμε αυτή τη λέξη — ένα αντικείμενο που μπαίνει από το στόμα περνάει από τον οισοφάγο και από κει πέφτει μέσα στο στομάχι.

Αλλά συμβαίνει κάποτε το εξής: Το παιδάκι φωνάζει ή κλαίει τη στιγμή που το αντικείμενο βρίσκεται στο φάρυγγα. Ο μηχανισμός της καταπόσεως δεν προφταίνει τότε να λειτουργήσει και το ξένο αντικείμενο, βρίσκοντας ανοιχτή την επιγλωττίδα, περνάει στην τραχεία και από κει στους βρόγχους.

Αλλά γιατί διευθύνεται μόνο στο δεξιό πνεύμονα και όχι στον αριστερό;

Για τον απλούστατο λόγο ότι ο αριστερός πνεύμων είναι ελαφρά μετατοπισμένος προς τ' αριστερά, λόγω της παρουσίας της καρδιάς και δεν έχει άμεση επικοινωνία με την τραχεία, ενώ, αντίθετα, οι διακλαδώσεις των βρόγχων του δεξιού πνεύμονος φθάνουν ως εκεί.

Σε μερικές περιπτώσεις το ξένο αντικείμενο σταματάει στο λάρυγγα και προκαλεί καθολική ασφυξία. Σε άλλες, όμως, διοχετεύεται μέσα στο δεξιό πνεύμονα και η ενόχληση που προκαλεί δεν είναι σοβαρή τις πρώτες ώρες τουλάχιστον, γιατί η αναπνοή γίνεται, με κάποια δυσκολία, βέβαια, από τον αριστερό πνεύμονα. Έπειτα από όχτώ ή δέκα ώρες, όμως, αφού συμπληρωθεί η «εγκατάσταση» του ξένου αντικειμένου στον πνεύμονα, το άτομο αρχίζει να ασφυκτιά και με πολύ μεγάλη δυσκολία κατορθώνει ν' αναπνεύσει.

Τί πρέπει να γίνει σε παρόμοιες περιπτώσεις; Το κυριώτερο είναι να μην τ' αφήσει κανείς. Όπως είπαμε, οι σοβαρές ενόχλησεις αρχίζουν πολλές ώρες μετά το άτυχημα και γι' αυτό είναι απαραίτητο να διατηρήσει κανείς την ψυχραιμία του. Ανασφύεται π.χ. η περίπτωση ενός παιδιού από τη γαλλική πόλη Ροντέζ, που υπέστη επιτυχή εγχείρηση δώδεκα περίπου ώρες μετά το άτυχημα, χωρίς, στο διάστημα που μεσολάβησε, να αισθανθεί σοβαρές ενόχλησεις.

Και ο γιατρός, άλλωστε, δεν μπορεί να επέμβει παρά μόνον αφού ο ασθενής ήρεμηση τελείως.

Η επέμβαση κατατάσσεται στην κατηγορία των αναιμάκτων. Ο χειρουργός βγαίνει το ξένο αντικείμενο χωρίς ν' ανοίξει το στήθος του ασθενούς, όπως θα μπορούσε κανείς να υποθέσει. Ο ασθενής τοποθετείται πάνω σ' ένα κρεβάτι ανάσκελα και με το κεφάλι λίγο προς τα κάτω, ώστε ο λαιμός να βρίσκεται στην ίδια ευθεία με την τραχεία. Κατόπιν γίνεται επέμβαση του φάρυγγος με διάλυση κοκαίνης, για ν' αποφευχθεί το ένδεχομένο προκλήσεως έμετου. Ο χειρουργός εισάγει κατόπιν στο λάρυγγα ένα ειδικό όργανο, που καλείται βρογχοσκοπικός σωλήν. Το μήκος αυτού του σωλήνα είναι σαράντα περίπου εκατοστά και η διάμετρος του δεν είναι μεγαλύτερη από εκείνη ενός συνηθισμένου μολυβιού. Για τ' αυτό υπάρχουν μικροσκοπικοί βρογχοσκοπικοί σωλήνες. Ο σωλήν είναι εφοδιασμένος με μία μικροσκοπική απορροφητική αντλία, που απορροφά τα υγρά του πνεύμονος. Ο φωτισμός γίνεται με μία μικροσκοπική λαμπα, που δεν είναι μεγαλύτερη από ένα σιταρόσπορο.

Από την όψη αυτού του σωλήνα ο χειρουργός βλέπει το ξένο αντικείμενο. Εισάγει τότε σ' αυτή ειδικές λαβίδες που είναι πολύ μακρές και λεπτές και, χωρίς σ' αυτές, μετατοπίζει το αντικείμενο ως που να μπορεί να το πιάσει γερά. Τό μόνο που απομένει τότε είναι η εξαγωγή του.

Σε βαρύτερες περιπτώσεις, όταν το αντικείμενο είναι ογκώδες — προκειμένου π.χ. για μία μεγάλη παραμάνη, ένα κομμάτι οδοντοστοιχίας, κτλ. — εισάγεται από το σωλήνα ένα ειδικό ψαλίδι, που τ' σκέλη του είναι ισχυρότερες λίμες. Το αντικείμενο τεμαχίζεται τότε χωρίς σ' αυτές και τα κομμάτια του βγαίνουν ένα - ένα.

Ο ίδιος, δεν πίστευε, παρά μόνο στο θαύμα... Κι' όταν, κοιταίνοντας, βγήκε κάποιο πρωί απ' το στρατιωτικό νοσοκομείο της Λαμίας, πήγε γραμμή στην έκκλησία. Άναψε κερί, γονάτισε, με την ψυχή πλημμυρισμένη ευγνωμοσύνη κι' ευχαρίστησε το Θεό για την ευνοιά του...

Όλοι οι άλλοι, όμως, ακόμα κι' οι στρατιώτες που βρέθηκαν μπροστά την ώρα που γίνετο το «θαύμα», είπαν πως ήταν πραγματικά θαύμα, αλλά παλληκαριά!

Μιά φούχτα κομάντος κι' ένας ανθυπολοχαγός, πολεμούν μισή μέρα και μία νύχτα στα ύψωματα της Τσοκας. Είναι μία πόρτα για τ' Άγρια, κι' οι κομμουνιστές συμμορίτες θέλουν να την κρατήσουν ανοιχτή στα πλευρά του στρατού, που σαρώνει τη Ρούμελη και καθαρίζει τον τόπο απ' τους ξενόδουλους εχθρούς του Έθνους.

Η μάχη είχε φοβερή σε πείσμα και οι κομάντος,

βήμα - βήμα, πλησιάζουν να ολοκληρώσουν το έργο που ανέλαβαν. Ο αγώνας, ωστόσο, είναι άνισος. Έτσι ξεκινούν τρεις διμοιρίες για να τους βοηθήσουν. Οι διμοιρίες πετούν, δεν τρέχουν. Είναι μία απόσταση πάνω - κάτω δέκα χιλιόμετρα. Όχι, αν μπορούσαν να είχαν φτερά να εκμνησθύνουν την απόσταση οι κομάντος και να φτάσουν σαν αστραπή, πάλι στους συναδέλφους τους. Φορτωμένοι πυρομαχικά, σκαρφαλώνουν σε πυκνοδασμένους πλαγιές και σ' αυτήν φορικά μονοπάτια, με παχιά γλυστερή λάσπη.

Ομίχλη. Βρέχει αδιάκοπα. Μα αυτοί προχωρούν, ο ιδρώτας τους ανακατώνεται με τη βροχή, η ανάσα τους γίνεται ένα με την ομίχλη. Νύχτα φτάνουν στις ριζιές του βουνού 1037. Στέκονται κι' άγνοιαζονται ν' ακούσουν. Από κει, η μάχη έπρεπε ν' ακούγεται. Τίποτα όμως δεν σταματά το μονότονο ρυθμό της βροχής πάνω στα δέντρα και στους βράχους. Καμιά έκρηξη. Οι ψυχές πλημμυρίζουν μαύρα προαισθήματα κι' αμφιβολίες.

Τί έγινε λοιπόν; Έπεσαν όλοι; Δεν έμεινε ούτε ένας για να μαθευτεί η θυσία τους; Ο διοικητής, ακούει στο άσφματ τηλεφώνω όλες αυτές τις ανήσυχες σκέψεις και την αγωνία που σφίγγει τους ανθρώπους του. Γι' αυτό επιμένει, να φτάσουν νύχτα στην κορυφή του 1037.

— Νά φτάσετε!... — «Θά φτάσουμε!...»

Ναί, έφτασαν, μουσικμένοι από βροχή και ιδρώτα. Βρήκαν συμμορίτικες φωτιές σβυσμένες, μα ζεστές ακόμη. Κούρνιασαν, όπου μπορούσαν. Άναψαν σε κλαδιά, πάνω στην παχιά λάσπη και περιμέναν να ξημερώσει.

Έβρεχε πάντοτε, το ίδιο πυκνά κι' ένενυρστικά, όπως όταν ξεκίνησαν για το πρώτο μέρος του σχεδίου. Δέκα τρεις κομάντος κι' ο ανθυπολοχαγός, ένας γεροδεμένος νέος τράβηξαν να κυριέψουν την οχυρωμένη κορυφή του 1002 που προστατεύει από τη δεξιά πλευρά, τα ύψωματα Τσοκας κι' Αγίας Τριάδας.

Στη μέση ο ανθυπολοχαγός, με τον ασυρματιστή και τρεις άλλους λεβέντες που τον ακολουθούν σε κάθε τουληρή ενέργεια. Άπλωμένοι σε ημικύκλιο οι άλλοι δέκα. Όλοι τους πετούν προς την κορυφή, κατά μέτωπο!

Βροχή χιλιάδες σφαίρες πέφτουν τριγύρω τους, σφυρίζουν πάνω απ' τα κεφάλια τους, δίπλα τους, ρουφούνται απ' τη λάσπη και πετούν σπίθες καθώς σκάνε στους γυμνούς βράχους. Ο ανθυπολοχαγός διακρίνεται απ' τους ταμπουρωμένους στο ύψωμα και συγκεντρώνει πάνω του τη λύσσα τους. Κι' αυ-

φτάσουν νύχτα στην κορυφή του 1037. — Νά φτάσετε!... — «Θά φτάσουμε!...»

Ναί, έφτασαν, μουσικμένοι από βροχή και ιδρώτα. Βρήκαν συμμορίτικες φωτιές σβυσμένες, μα ζεστές ακόμη. Κούρνιασαν, όπου μπορούσαν. Άναψαν σε κλαδιά, πάνω στην παχιά λάσπη και περιμέναν να ξημερώσει.

Έβρεχε πάντοτε, το ίδιο πυκνά κι' ένενυρστικά, όπως όταν ξεκίνησαν για το πρώτο μέρος του σχεδίου. Δέκα τρεις κομάντος κι' ο ανθυπολοχαγός, ένας γεροδεμένος νέος τράβηξαν να κυριέψουν την οχυρωμένη κορυφή του 1002 που προστατεύει από τη δεξιά πλευρά, τα ύψωματα Τσοκας κι' Αγίας Τριάδας.

Στη μέση ο ανθυπολοχαγός, με τον ασυρματιστή και τρεις άλλους λεβέντες που τον ακολουθούν σε κάθε τουληρή ενέργεια. Άπλωμένοι σε ημικύκλιο οι άλλοι δέκα. Όλοι τους πετούν προς την κορυφή, κατά μέτωπο!

Βροχή χιλιάδες σφαίρες πέφτουν τριγύρω τους, σφυρίζουν πάνω απ' τα κεφάλια τους, δίπλα τους, ρουφούνται απ' τη λάσπη και πετούν σπίθες καθώς σκάνε στους γυμνούς βράχους. Ο ανθυπολοχαγός διακρίνεται απ' τους ταμπουρωμένους στο ύψωμα και συγκεντρώνει πάνω του τη λύσσα τους. Κι' αυ-

φτάσουν νύχτα στην κορυφή του 1037. — Νά φτάσετε!... — «Θά φτάσουμε!...»

Ναί, έφτασαν, μουσικμένοι από βροχή και ιδρώτα. Βρήκαν συμμορίτικες φωτιές σβυσμένες, μα ζεστές ακόμη. Κούρνιασαν, όπου μπορούσαν. Άναψαν σε κλαδιά, πάνω στην παχιά λάσπη και περιμέναν να ξημερώσει.

Ένας συμμορίτης πετάει την κάπα του στον ανθυπολοχαγό, θέλοντας να του σκεπάσει το πρόσωπο για να του παραλύσει κάθε κίνηση. Τού ρίχνουν ταυτόχρονα και μία ριπή, που δεν τόν πετυχαίνει, γιατί η κάπα όπως έπεσε άπ'ανω του, τόν μετακίνησε κι' οι σφαίρες σφύριξαν δίπλα του!

Σαν αστραπή δουλεύει το μυαλό του ανθυπολοχαγού, σκοπεύει με το περιστροφικό πυροβόλο. Ένας από τους τρεις πιάνει το πρόσωπό του. Η σφαίρα τόν βρήκε στη μύτη και κυλιέται χάμου μουγκρίζοντας. Ένας άλλος, σφύριζε τον ζωντανό με μανία, γιατί τούς «έφαγε» τον καπετάνιο, όρμισε να σκίσει με το μαχαίρι του τον ανθυπολοχαγό! Μα δεν προλαβαίνει. Μία μαγκούρα που κρατάει ο ανθυπολοχαγός κατεβαίνει σφυρίζοντας στο κεφάλι του και τόν ξεπλώνει κατ'αρχαία.

Ο τρίτος, ο ίδιος ο Χάρος, στέκει

Ο ανθυπολοχαγός σκοπεύει και πυροβολεί. Ένας από τους συμμορίτες πιάνει το πρόσωπό του...

τώρα μπροστά στο γενναίο παλληκάρι, ακουμπά στην κοιλιά του το αυτόματο, τραβάει τη σκανδάλη... Από ένστικτο, ο ανθυπολοχαγός απρώχνει πίσω το συμμορίτη, οι σφαίρες ξεγυλίστησαν, ένω όλος ο όμος του σασκακιά του γίνεται κούρελά!

Με λύσσα ο κομμουνιστοσυμμορίτης ξανακουμπά στο στήθος του ανθυπολοχαγού το αυτόματο. Το παλληκάρι απρώχνει πάλι το τέρας κι' έτσι η δεύτερη ριπή του κούρελιάζει και τού πετάει μακριά το μετέ!

Τώρα καταλαβαίνει, πως δεν υπάρχει σωτηρία. Έχει μία και μόνη σφαίρα στο περιστροφικό: αυτή είναι η μοναδική του έλπιδα. Τινάζει δυο μέτρα πίσω, θέλει να τη στείλει κατάκαρδα στο συμμορίτη, πριν η τρίτη ριπή τόν ξεπλύνει νεκρό. Σκοπεύει, μα δεν προλαβαίνει. Καθώς τραβήχτηκε πίσω, οι κομάντος μπόρεσαν να δράσουν κι' ο συμμορίτης κυριολεκτικά γαζώθηκε από τις σφαίρες τους. Έμεινε ακόμη ένας, εκείνος που είχε πέσει χάμου με τη μαγκούρα. Έτοιμος να πυροβολήσει τον ανθυπολοχαγό, πήρε στο κεφάλι την τελευταία σφαίρα του περιστροφικού του και ξώφλησε...

Μια στιγμή, κράτησαν δλ' αυτά. Μα στον ανθυπολοχαγό και στους τρεις κομάντος που τον ακολουθούσαν, φωνήκαν αιώνας... Ένα λεπτό αργότερα, το ύψωμα είχε κυριευθεί. Κι' ο ανθυπολοχαγός, που τότε μονάχα κατάλαβε πως είχε δυο σφαίρες στο πόδι, μεταφέρθηκε με φορείο στο πρόχειρο όρεινο χειρουργείο, όμολογώντας, ότι δίπλα του, στις στιγμές εκείνες, άναψαν το θείο άρωμα της Μεγαλόχαρης!

Πήρε ακόμα ένα παράσημο. Κι' η βασίλισσα, πήγε στο νοσοκομείο και τόν φίλησε...

Γ. ΑΥΔΙΑΣ

Τὸ δέκατο αἰδῶνα, ζοῦσε στὴν Ἰταλία, στὰ περίχωρα τῆς Κρεμόνας, ἕνας κατασκευαστὴς βιολιῶν, ὁ Τσέκο. Ἦταν 20 ἔτων, κοντός, ἀσχημὸς καὶ βουδός. Εἶχε όμως ψυχὴ ὥραία, ποὺ φανερόνταν στὰ δυὸ μεγάλα, κατάρματα κι' ἐκφραστικὰ μάτια του.

Ἀπέφευγε τὴ συντροφιά τῶν ἀνθρώπων, γιατί δὲν μπορούσε νὰ τοὺς δώσῃ νὰ καταλάβουν τί αἰσθάνονταν. Περνοῦσε συχνὰ τὶς ἡμέρες του σ' ἕνα κοντινὸ δάσος, παίζοντας βιολί. Γιατὶ ἦταν συγχρόνως καὶ διαλεχτὸς βιολιστής.

Κάθε φορὰ ποῦνοιωθε τὴ

Οἱ χορδὲς τοῦ βιολιῦ ἀρχίσαν καὶ πάλι νὰ σκορπίζουν τοὺς μεθυστικούς ἤχους τους...

καρδιά του ἀπελπισμένη γιὰ τὰ σωματικά του ἐλαττώματα, ξεχνούσε τὸν πόνο του με τοὺς ἤχους τοῦ βιολιῦ του...

Κοντὰ στὴν καλύβη του, ὑψωνόταν ἕνας τεράστιος καὶ σκυθρωπὸς πύργος. Ἀνῆκε σὲ κάποιον πρίγκηπα, τραχὺ καὶ ἀγριο πολεμιστὴ, ποὺ εἶχε παντρευτὴ τελευταίως μιά πανέμορφη νέα. Ὅλοι στὸν τόπο μιλοῦσαν γιὰ τὴ σκληρότητα τοῦ πρίγκηπος καὶ γιὰ τὴν ἀγγελικὴ καλωσύνη τῆς Ρινάλδας, τῆς γυναίκας του, ποῦνοιαζε σὰν πιστότερα στὰ νύχια γερακιῦ...

Ἐλυνε ἡ δύστυχη σὰν τὸ κερί κοντὰ στὸν αὐστηρὸ ἀντρα τῆς, ποὺ δὲν εἶχε μὴν πορὲ νὰ καταλάβῃ τὴν τρυφερὴ ψυχὴ τῆς. Διψοῦσε στοργὴ κι' ἀγάπη, κι' ἡ βεβαιότης ὅτι ποτὲ δὲν θὰ τὴ γνῶριζε τὴν ἔκανε νὰ μαραινέται σιγὰ-σιγὰ.

Ὁ Τσέκο τὴν εἶδε γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ μακριὰ, νὰ κἀν τὸν περίπατό της στὸ πάρκο. Ἐνα τρελλὸ αἰσθημα πλημμύρισε ἀμέσως τὴν καρδιά του. Μιά ἡδονικὴ, ἀλλὰ πεθητικὴ ἀγάπη... Κατάλαβαινε πὼς ἦταν ἱεροσουλία νὰ σκέπτεται ἐρωτικά, αὐτὸς ὁ παρίας τῆς κοινωνίας, τὴ θεία ἐκείνη γυναῖκα. Μὰ πὼς νὰ ὀρίσῃ τὴν καρδιά του;...

Ἡ ἀγάπη του μεγαλώνει, δὲν περνοῦσαν οἱ μέρες. Κρυμμένος πίσω ἀπ' τὰ δέν-

ΘΥΝΟΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Ποτὲ στὸ δάσος δὲν εἶχε ξεχυθῇ τόσο γλυκεῖα μελωδία. Ἡ μαγεία ποὺ σκορπίζει τὸ δοξάρι τοῦ βιολιστοῦ, γαλήνευε τὴν καρδιά τῆς Ρινάλδας...

Ἡ νέα κι' ὁμορφὴ γυναῖκα δὲν μπορούσε πιά νὰ κἀν χωρὶς τὸν Τσέκο. Πήγαινε καὶ τὸν ἔβλεπε κάθε μέρα, στὸ πάρκο. Κι' ὅταν ἡ ὑποὺλ ἀρρώστεια τῆς — ὁ μαρasmus — δὲν τῆς ἐπέτρεπε πιά νὰ βγῇ ἔξω, ζήτησε νὰ πηγαίῃ τακτικά ὁ Τσέκο στὸν πύργο.

Ὁ πρίγκηπος δὲν τῆς τὸ ἀρνῆθηκε. Ἐβλεπε ὅτι τῆς ἀπόμεινε λίγη μόνο ζωὴ καὶ ἱκανοποιούσε ὅλες τὶς ἰδιοτροπίες τῆς. Ἀλλωστε, ἀδιαφοροῦσε τελείως γι' αὐτὴν, τώρα ποὺ τὴν ἔβλεπε ἀδύνατη κι' ἐξαντλημένη.

Σ' αὐτὲς τὶς συναντήσεις τους, ἡ Ρινάλδα μάντεψε τὸ βαθύ, ἀγνὸ κι' εἰλικρινὲς αἶσθημα τοῦ βιολιστῆ. Συχνὰ, ἐνῶ ἐκείνος νόμιζε πὼς κοιμόταν, ἡ Ρινάλδα ἔβλεπε τὶς ματιές του νὰ καρφώνωνται ἐκστατικά πάνω της καὶ νὰ ἐκφράζουν ὅτι δὲν μπορούσε νὰ πῇ ἡ γλῶσσα του...

Ἐνα βράδυ, τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Τσέκο ἐτοιμαζόταν νὰ φύγῃ, παρατήρησε μὲ κατάπληξι μιά μεγάλη μεταβολὴ στὸ πρόσωπο τῆς Ρινάλδας. Τὰ χλωμά της μάγουλα εἶχαν πάρει τώ-

Τὸ Βιολί ποὺ μιλοῦσε

τρα, τὴν ἔβλεπε νὰ τριγυρίζει στὸ πάρκο. Κι' ἡ θλιμμένη μορφή της τὸν ἔκανε νὰ μαντέψῃ τὴ βουδὴ τραγωδία τῆς...

Ἡ ἀπελπισία κι' ἡ ἀγάπη κάνουν τολμὴ καὶ τὸν πιὸ δειλό. Κι' ὁ Τσέκο βάλθηκε μ' ὅλη τὴν τέχνη του νὰ φτιάσῃ ἕνα βιολί, ποὺ δὲν θάχε ξαναγίνει ὁμοίό του, καὶ νὰ προσπαθῇ νὰ ἐκμυστηρευθῇ μὲ τὴ μουσικὴ στὴ Ρινάλδα τὸν πόνο του, ἀφοῦ δὲν εἶχε γλῶσσαν γιὰ νὰ μιλήσῃ...

Ἐνα ἀπόγευμα, στὸ πάρκο, ἡ Ρινάλδα ἄκουσε ξαφνικά δίπλα της μιά μελωδία, ποὺ ἔκανε νὰ ριγῇ ἡ ψυχὴ τῆς. Κύτταξε κι' εἶδε πίσω ἀπὸ ἕνα δέντρο τὸν Τσέκο νὰ παίζει βιολί. Ἐκείνος τὴν ἀνένιζε τόσο ἐκστατικά... ὥστε δὲν τὸν βρῆκε διόλου ἀσχημὸν...

— Εἶσαι ὁ Τσέκο; τὸν ρώτησε. Ἐγὼ ἀκούει νὰ μιλοῦν γιὰ σένα.

Ἐκείνος κοκκίνισε ἀπὸ εὐχαρίστησι καὶ κούνησε καταφατικά τὸ κεφάλι του. Ἡ Ρινάλδα τὸν ξανακύτταξε, κι' εἶπε στὸν ἑαυτὸ της πὼς δὲν ἦταν τόσο ἀσχημὸς ὅσο τῆς τὸν εἶχαν παραστήσει...

— Θάθελα πολὺ νὰ σ' ἀκούω καλλίτερα... τοῦ εἶπε.

Οἱ χορδὲς τοῦ βιολιῦ ἀρχίσαν καὶ πάλι νὰ σκορπίζουν τοὺς μεθυστικούς ἤχους τους.

μα κατὶ ἀπ' τὴ λευκότητά του κρίνου. Τὰ χεῖλη τῆς εἶχαν ἀλλάξει κι' αὐτὰ χρώμα...

Ἐνα θλιβερό προαἶσθημα ἐσφίξε τὴν καρδιά του.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἡ Ρινάλδα ἀνοίξε τὰ μάτια της καὶ κατάλαβε ἀμέσως τί συνέβαινε στὴν ψυχὴ του. Ἐνα μελαγχολικὸ χαμόγελο φάνηκε στὰ χεῖλη τῆς.

— Τὸ βλέπεις καὶ μόνος σου, Τσέκο, ψιθύρισε. Σβύνω... ἴσως αὔριο νὰ μὴν ξανάρθῃς... Θέλω λοιπὸν, πρὶν πεθάνω, νὰ σ' εὐχαριστήσω γιὰ τὸ καλὸ ποὺ μοῦ κανες, γιὰ τὴ λήθη ποὺ μοῦ χάρισε... Πρέπει νὰ στὰ πῶ δὲλα... γιατί σὲ λίγο θάναί πιά πολὺ ἀργά...

Ἐξέρω γιατί παίζεις τὶς παθητικὲς μελωδίες σου. Μὴν κουνῶς τὸ κεφάλι σου. Τὸ κατάλαβα ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ ἀντίκρισα τὰ μάτια σου νὰ μὲ κυττάζουν μὲ τόση λάμψι, μὲ τόση ἐκστασι.

Μ' ἀγαπᾶς, ναί, μὲ ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς σου, μὲ ὅλα τὰ λόγια ποὺ δὲν εἶσαι, ἀλλοῖμονο, σὲ θέει νὰ μοῦ πῇς, μὲ ὅλους τοὺς χτύπους τῆς καρδιάς σου. Μὰ ἡ σκληρὴ τύχη βλέπει, μὰς χωρίζει. Δὲν ἦταν γραφτὸ νὰ ἐνωθούμε, νὰ ζήσουμε εὐτυχισμένα, ὅπως τὸ δνειρευτήκαμε κι' οἱ δύο μας. Μ' ἀγάπας, τὸ ξέρω...

Ἡ ἀγάπη σου ἦταν μιά μεγάλη παρηγορία στὴ δυστυχία μου! Περναῖω εὐχαρίστημένη, γιατί μ' ἀγάπησε μιά καρδιά, σὰν τὴ δική σου. Καί, γιὰ νὰ σοὺ ἐκδηλώσω τὴ συμπάθειά μου, θὰ σ' ἀφίω ἕνα μικρὸ ἐνθύμιο...

Ἀνασκήθηκε μὲ πολὺ κόπο στὰ μαξιλάρια τῆς, ἔπιασε μὲ τὰ κρινένια δάχτυλά της τὸ κεφάλι του καὶ τὸν φίλησε στὸ μέτωπο. Ὁ βιολιστὴς ἔπεσε μπροστὰ στὸ κρεβδᾶτι τῆς κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ...

Ὅταν ὁ Τσέκο ἔφυγε σὲ λίγο ἀπ' τὸ δωμάτιο τῆς ἐτοιμοθάνατης, δὲν ἀντελήφθη μιά σκιά, ποὺ εἶχε βγῇ πίσω ἀπὸ μιά πόρτα καὶ τὸν παρακολουθοῦσε. Ἦταν ὁ πρίγκηπος, ποὺ εἶχε δῇ τὴ σκηνή...

Καί, τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Τσέκο περνοῦσε ἀπ' τὴν κιντὴ γέφυρα, γιὰ νὰ βγῇ ἀπ' τὸν πύργο, τρεκλίζοντας σὰν μεθυσμένος, κάποιον προδοτικὸ χέρι τὸν ἔσπρωξε καὶ τὸν πέταξε μέσα στὴν τάφρο μὲ τὰ βαθεῖα νερά, ποὺ τριγύριζε τὸν πύργο.

Τὸ κόκκου προσπάθησε ὁ δυστυχισμένος νὰ συγκρατηθῇ ἀπὸ κάπου! Βυθίσθηκε σιγὰ-σιγὰ στὴν πηχτὴ λάσπη. Σὲ λίγο, εἶχε ἀπομείνει στὴν ἐπιφάνεια μόνον τὸ βιολί του...

Τὸ ἄλλο πρωί, τὰ ξημερώματα, ἡ ψυχὴ τῆς Ρινάλδας, πέταξε, σὰν ἐλαφρὴ πνοή. Ὁ πρίγκηπος τῆς εἶχε κρατήσει κρυφὸ τὸ θάνατο τοῦ βιολιστῆ.

Μόλις ἡ Ρινάλδα ἔκλεισε γιὰ πάντα τὰ μάτια της, ἕνα γλυκύτατο τραγούδι ἀκούστηκε μέσα ἀπ' τὴν τάφρο τοῦ πύργου, σκορπίζοντας κύματα μελωδίας. Ἦταν ἡ ψυχὴ τοῦ Τσέκο, ποὺ εἶχε ἔρθει νὰ τραγουδήσῃ μιά ἀκόμη φορὰ στὶς χορδὲς τοῦ βιολιῦ του, γιὰ νὰ ναυουρίσῃ τὸν αἰώνιο ὕπνο τῆς πολυαγαπημένης του...

Α. ΡΟΜΠΑΛΙΑ

Ἀπερρίωδη ἡ αἰτία τους

Ἡ προγρήκισσα Ἐλισάβετ καὶ ὁ σύζυγός της πρόκεινται νὰ ἐγκατασταθοῦν τὸν προσεχὴ μῆνα στὸ Κλάρενς Χάουζ, τὸ ἀνάκτορο ποὺ τοὺς χάρισε ὁ βασιλεὺς Γεώργιος. Ἐπειδὴ, λοιπὸν, τρελλαίνονται κι' οἱ δύο γιὰ τὸν κινηματογράφον σκέφτηκαν νὰ διαρρυθμίσουν στὸ ὑπόγειο μιά εἰδικὴ αἴθουσα, ἀφοῦ, ἀλλωστε, μεταξὺ τῶν γαμηλίων δώρων ποὺ ἔλαβε ἡ πριγκίπισσα συγκαταλέγεται καὶ μιά μηχανὴ προβολῆς νεωτάτου τύπου, μὲ ὅλα τὰ σχετικά ἐξαρτήματα.

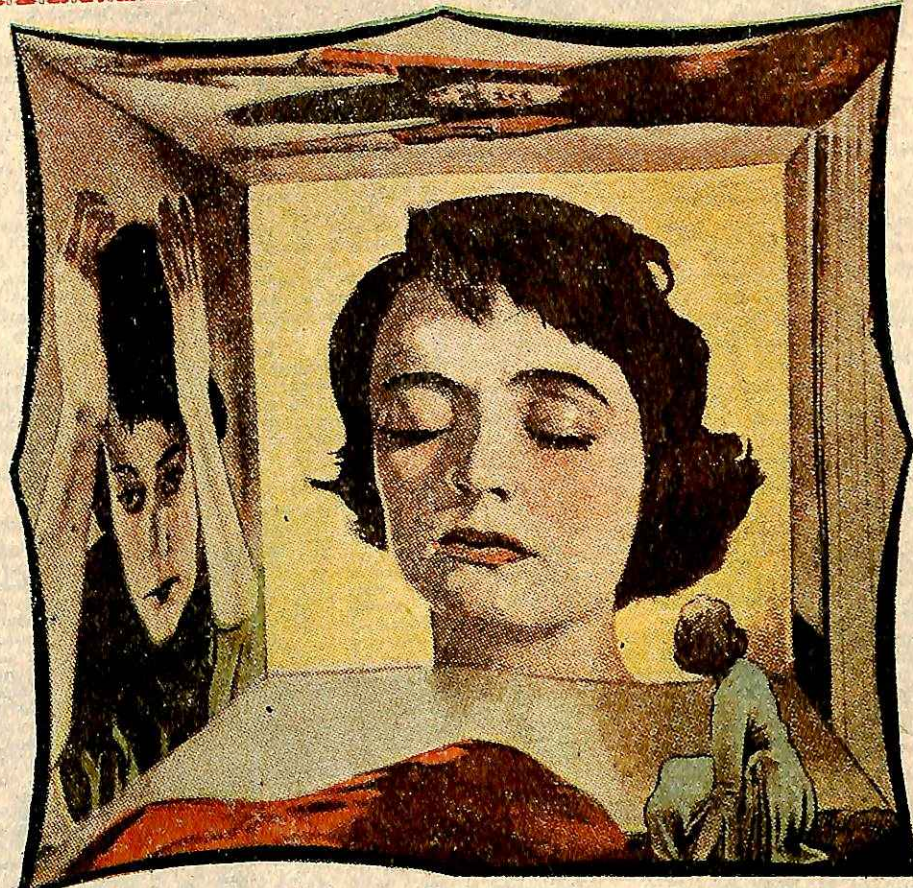
Ἀλλ' ὅταν ζήτησαν τὴ σχετικὴ ἀδεία τοὺς δόθηκε ἡ ἀπάντησις ὅτι, σύμφωνα μὲ τὸ νόμο περὶ ἀσφαλείας ἀπὸ κινδύνους πυρκαϊᾶς κλπ., ἔπρεπε αὐτὴ ἡ αἴθουσα νὰ κατασκευασθῇ ἀπὸ εἰδικὰ ὑλικά. Ὑπέβαλαν τότε νέα αἴτησι γιὰ νὰ τοὺς χορηγηθοῦν αὐτὰ τὰ ὑλικά. Ἀλλ' ἡ ἀρμοδία ἐπιτροπὴ τὴν ἀπέρριψε μὲ τὴ δικαιολογία ὅτι τὰ ὑλικά σπανίζουν καὶ δὲν μπορούν νὰ παραχωρηθοῦν σὲ ἰδιώτες ἀλλὰ μόνον σὲ ἐπιχειρήσεις γιὰ τὴν ἐξυπηρέτησι τοῦ κοινοῦ.

Ἀπ' ὅλες τὶς λεγόμενες «λειτουργικὲς ψυχopatίες» (ἐκείνες δηλαδή ποὺ ἔχουν ἀνεξαρτήτως ἀκόμη βιολογικὴ προέλευσι), ἡ συνηθέστερη, ἡ σοβαρώτερη κι' ἡ πιὸ δυσκολοθεράπευτη εἶναι ἡ σχιζοφρένεια. Ἀπ' αὐτὴν πάσχουν τὰ 35% τῶν ἀρρώστων ποὺ νοσηλεύονται στὰ φρενοκομεῖα.

Λέγεται ἀλλέως καὶ «διχασμός τῆς προσωπικότητος». Δὲν πρέπει όμως νὰ συγχέουμε τὴν ὀνομασία αὐτὴ μὲ τὸ φαινόμενο ποὺ μᾶς παρουσιάζει — ἐξωγκωμένο μὲ τὴ φαντασία — τὸ γνωστὸ φιλμ «Δόκτωρ Τζέκυλ». Στὴν τελευταία αὐτὴ περίπτωσι πρόκειται γιὰ τὴ σπανιότερη καὶ λιγώτερο σοβαρὴ ψυχopatία, ποὺ λέγεται «πολλαπλὴ προσωπικότης». Ὁ ἴδιος ἄνθρωπος δηλαδή παρουσιάζεται μὲ δυὸ διαφορετικὲς προσωπικότητες.

Στὴ σχιζοφρένεια, ὁ διχασμός γίνεται ἀνάμεσα στὶς συναισθηματικὲς καὶ στὶς ἀνώτερες πνευματικὲς λειτουργίες. Ὁ ἄνθρωπος χάνει τότε τὴν ἱκανότητα τῆς προσαρμογῆς στὶς συνθήκες τῆς ζωῆς, στὶς δυσκολίες καὶ στὶς εὐχαριστήσεις της. Μὴν τολμᾶντας πιά ν' ἀντιμετώπισῃ τὴν πραγματικότητα, ζητεῖ καταφύγιο σ' ἕνα δικό του κόσμο πρωτόγονων σκέψεων. Κλείνεται μέσα σ' ἕνα ὄνειρο, ἀπ' ὅπου δὲν μπορεῖ νὰ ξεφύγῃ, καὶ δέχεται κάθε παραλογισμό τοῦ σὰν πραγματικότητά. Ὅτι βλέπει κι' ἀκούει, διαστρεβλώνεται μέσα στὸν ἄρρωστο νοῦ του καὶ παίρνει μιά ἰδιαίτερη ἐννοία, γι' αὐτὸν μόνον.

Ἀποδίδει συχνὰ μεγάλη ἀξία σὲ ἀσήμαντα ἀντικείμενα. Στοιχίζεται π. χ

Ὁ σχιζοφρενὴς αἰσθάνεται τὴν ἐντύπωσι ὅτι ἕνα χοντρὸ κρύσταλλο τὸν χωρίζει ἀπ' τὸν ἐξωτερικὸ κόσμο κι' ἀπ' τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, ποὺ ὑποπτεύεται ὅτι ζητοῦν νὰ παραδίσουν τὴν ἰδιαιτέρα του ζωὴ. Γι' αὐτὸ, κλείνεται κι' ἀπομονώνεται στὸν ἑαυτὸ του.

Ἡ Σχιζοφρένεια

Τὰ συμπτώματα καὶ ἡ θεραπεία τῆς κοινόγενους ψυχopatίας

μὲ πράγματα ποὺ τὰ θεωρεῖ μαγικά φυλαχτά. Οἱ διαφορὲς λέξεις τοῦ φαίνονται σὰν μαγικοὶ ἐξορκισμοί.

Τὸ κυριώτερον σύμπτωμα εἶναι ἡ φαινομενικὴ τοῦ ἀπάθειας γιὰ τὸν ἐξωτερικὸ κόσμο. Εἰδήσεις, τραγικὲς τὸν ἀφίνουν ἀδιάφορο. Πίσω όμως ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀδιαφορία του, κρύβεται ἕνα θυελλώδες δράμα.

Στὴν ἀρχὴ τῆς ἀσθενείας του, δειννὲ ἀδικαιολόγητο φόβο γιὰ τὸ περιβάλλον του. Θεωρεῖ ἔχθρὸ τοῦ ὅλο τὸν κόσμο, τοῦ φαίνεται πὼς ὅλοι τὸν κατατρέχουν, καὶ γι' αὐτὸ ἀμυνθῇ ἀρχίζε νὰ τοὺς ἀγνοῇ, νὰ δημιουργῇ τὸν κόσμο τῶν ὁνείρων του.

Παρουσιάζει ἐπίσης ἐκδηλώσεις μεναλομανίας. Φαντάζεται τὸν ἑαυτὸ του πανίσχυρο αὐτοκράτορα ἢ θεό. Βλέπει ὁράματα κι' ἀκούει ἀνύπαρκτες φωνές, ποὺ χειροτερεύουν τὴν κατάστασί του. Οἱ ἐπιθυμίες κι' οἱ φόβοι του παίρνουν πραγματικὴ μορφή στὴ φαντασία του.

Ἡ σχιζοφρένεια πρωτοεμφανίζεται συνήθως σὲ ἡλικία 20 — 40 ἔτων. Τὰ περισσότερα θύματα τῆς ὑπῆρξαν προηγουμένως ἄνθρωποι πολὺ «ἐσωτερικοί», κλεισμένοι στὸν ἑαυτὸ τους, συνεσταλμένοι, ὑπερευαίσθητοι, ὑπερ-

βολικά ἐπιφυλακτικοὶ καὶ φίλοι τῆς μοναξιάς.

Δὲν θέλουμε νὰ ποῦμε ὅτι αὐτὸ ὅτι κάθε ἄνθρωπος τοῦ τύπου αὐτοῦ γίνεται ὁποσδήποτε σχιζοφρενής... Ὅλοι μας ἔχουμε τὶς παραπάνω ψυχικὲς καὶ πνευματικὲς ἰδιότητες, ἀλλὰ μετριασμένες, συνδυασμένες μὲ τὴν τάσι τῆς ἐξωτερικεύσεως, τὴν κοινωνικότητα καὶ τὴ διαχυτικότητα. Μόνον ἂν ἡ κοινωνικὴ ἰσορροπία μεταξὺ τους διαταραχθῇ, ἀρχίζει ἡ ψυχopatία.

Τὰ πρῶτα συμπτώματά της εἶναι ἡ τόνωσις αὐτῶν τῶν «ἐσωτερικῶν» χαρακτηριστικῶν. Ἐκεῖνο ποὺ φαίνεται μιά ἀπλή καὶ λογικὴ κλίσις πρὸς τὴ μοναξιά, γίνεται στὸν ἄρρωστο ὑπόψια ὅτι προσπαθοῦν οἱ ἄλλοι νὰ εἰσχωρήσουν στὶς ἰδιαιτικὲς του ὑποθέσεις. Σχηματίζει ἔτσι τὴν πεποίθησι ὅτι τὸν κατασκοπεύουν, ὅτι τὸν ἐχθρεύονται, ὅτι μιλοῦν ἐναντίον του πίσω ἀπ' τὶς πλάτες του...

Ἡ ἱσορροπία ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι σὲ μέτρον ἡ με ἐνδοφλέβιου ἐνεσι ἀναισθητικοῦ. Ἐνέσεις ἀναισθητικοῦ στὴ βρασι τῆς σπονδυλικῆς στήλης, ἀπ' ὅπου ξεκινῶν τὰ νεῦρα τῶν γεννητικῶν ὀργάνων. Ὑπνωτισμός καὶ ὑποβολή.

γιὰ νὰ προσαρμόζῃ στὴν πραγματικότητα τὶς σκέψεις καὶ τὶς συγκινήσεις του.

Ἄλλο φάρμακο κατὰ τῆς σχιζοφρενείας, νεώτερο ἀπ' τὴν ἱσορροπία, εἶναι τὸ «μετραζόλ».

Οἱ γιᾶτροι ποὺ τὰ μεταχειρίζονται, δὲν ξέρουν ἀκόμη πὼς ἀκριβῶς ἐνεργεῖ. Τὸ πιθανώτερον εἶναι ὅτι ἀποκαθιστῶν τὴν ὁρμονικὴ ἰσορροπία τοῦ ὁργανισμοῦ, ποὺ ἔχει διαταραχθῇ ἀπ' τὴ σχιζοφρένεια.

Τὸν τελευταῖο καιρὸ, γίνονται ἐπίσης χειρουργικὲς ἐπεμβάσεις στὸν ἐγκέφαλο, ποὺ θεραπεύουν συχνὰ τὴ σχιζοφρένεια, ἀφίνουν όμως τὸν ἄνθρωπο μὲ ἐλαττωμένους πνευματικὲς ἱκανότητες.

Οἱ ἔρευνες ποὺ ἔγιναν στὸ Ψυχιατρικὸν Ἰνστιτοῦτον τῆς Ν. Ὑόρκης, ἀπέδειξαν ὅτι ὑπάρχει μιά κληρονομικὴ προδιάθεσι πρὸς τὴ σχιζοφρένεια. Ἐξακριβώθηκε ἐπίσης ὅτι οἱ σχιζοφρενὲς παρουσιάζουν ἐλαττωμένη πίεσι, ἀργότερο σπύγμο, καὶ λιγώτερον κατανάλωσι οξυγόνου καὶ πρωτεϊνῶν στὸν ὁργανισμό τους.

Γιὰ τοὺς πένους τοῦ τοκετοῦ

Μιά ἀμερικανικὴ ἱατρικὴ σχολὴ θ' ἀφιέρων ἕνα πενταετὲς πρόγραμμα γιὰ τὴν μελέτη τῶν καλλίτερων μεθόδων ἐλαττώσεως τῶν πόνων τοῦ τοκετοῦ. Οἱ κυριώτερες ἀπ' αὐτὲς τὶς μεθόδους εἶναι: Χρήσις καταπρασνυτικῶν φαρμάκων μαζί μὲ εἰσπνοὴ ἢ μὲ ἐνδοφλέβιου ἐνεσι ἀναισθητικοῦ. Ἐνέσεις ἀναισθητικοῦ στὴ βρασι τῆς σπονδυλικῆς στήλης, ἀπ' ὅπου ξεκινῶν τὰ νεῦρα τῶν γεννητικῶν ὀργάνων. Ὑπνωτισμός καὶ ὑποβολή.

Τὰ σχετικά πειράματα θὰ γίνουν πάλι σὲ 15.000 γυναῖκες.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ἡ Μέθοδος

ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΕΣ
ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Τὸ φόρεμα ποὺ περιγράφουμε εἰς τὸ κείμενον.

«έξοδος». Φορηρ-
μίσσοκασιμένο με
τονικ που σχηματι-
ζει από τη μία με-
ριά ιονον μπάκα.
Το κοράσι δεν έχει
δίλογο νανκία, ελ-
λα καθώς είναι
στειρωτό σκεπάζει
το πανω μέρος του
μπατόσου.

Μ π ο ο ρ ε ς ι:
ταφάδες, τρεπ ιτέ
σιν, πρενόν. Λιάν,
δλ, αυτά χρησι-
μοποιούνται για τις φε-
γείνες μας υπαλφές
και τα σχέδια ποι-
κίλλου, αρχίζοντας
από τα άπια συμ-
βίε και φτάνοντας
στα πιο ιδιόρρυθμα
σάν αυτό που δεί-

Για τὰ βράδια ἔχωμε
σάνθαλα γόδες ἀπὸ
ἀνάλα, ἢ ἀνάλα, χωρὶς
πορφυρεὰ καὶ ἀνάλα,
ὅσοις ἔσκει γόδες πορφυρεὰ καὶ ἀνάλα.
Ἐπειδὴ ἔχωμε πολλὰ
σάνθαλα - πορφυρεὰ
ἀνάλα καὶ τὰ ἐξωτερὰ
κοιτῶν καὶ τὰ ἐξωτερὰ
κοιτῶν. Οἱ λουριδοὶ ἀντικατέστησαν δὲ αὐτὰ
καὶ εἶσι τὸ γυναικεῖο πλοῦσι
εἶναι πρὸ ἀσθητικῶ.

Ἡ ἀλληλογραφία μου

Μ Ἀ ρ . Β Ε ν . Χ α-
νιά, Κρήτης: "Όταν θε-
σαυτεῦθ ἡ ψυχὴ τῶν
καταδικασκῶν καὶ τὰ αἰ-
σθημάτων σας, θὰ ἐλα-
νυνθῶν ἡ ψὴ ἀνθρω-
πότη. Μὲ ἐνδοκροτοπὶ
τοῦ θὰ σὰς δῶ ὅταν ἔλ-
τετε στὰς Ἀθῆνας."

Κ α ν Ε . Γ ο υ ο . Ἀ-
μ α ρ ο υ σ τ ο ν : Πά-
ρετε μιὰ ἀμερικανικὴν
κρέμα καὶ θὰ εὐχαρι-
στηθῆτε. Προτιμῆσατε
κρέμα λυγτός. Νὰ τὴν
σκοπιζέτετε καλὰ καὶ ἔ-
πειτα νὰ βάξετε πούδρα.
Γιὰ τὰ στυράκια παί-
νετε λίγο ὄνθος θάλα-
σιου καὶ πρῶινά. Θὰ σὰς
πὴ τὴ δόσι οὐ φαρμακο-
ποιῶς σας.

Π . Χ . : Ποῦ καλὴ ἡ

Ζουὰν ζούσε στο

ἡ συγγένεισιν π
 Ζοζέφας μου εἶ
 ξει ἐκεῖνο τὸ Β
 λίγη ὥρα ἀργό
 — Γνωρίζει
 — Ναί.
 — Ποιὸς εἶ
 — Θὰ ὑποσ
 πᾶ τ' ὄνομα τ
 Ὁ «ἀλκάντι
 ριστοίχιζαν κα
 στὸ μαρτύριο τ
 Ὁ δημῖος
 τὸν ἔδεσαν πάν
 λεπτά, ἕνα δυ
 γάμπες του νά
 τίς σάρκες.
 Ἐκεῖνη τῇ
 στὸν ὅπνο του
 Ἦταν ὁ δὲ

...δοκίμασε.
...φέρει αὐτὴν. Δὲν θυμᾶμαι ἂν τὸ εἶχα ρί-
...αυ. Τὸ γεγό-ός εἶνε ὅτι ἡ Ζωζέφα ξεψυχᾶ-
...εἶνα ἔπειτα ἀπὸ φοβεροῦς πόνους...
...τὸν ἔνοχο;

...ε;
...ὅλα τὰ μαρτύρια, ἀλλὰ δὲν πρόκειται νὰ
...ἀπάντησε ὁ νέος.
...συμφορὴν τοὺς δικαστὰς ποὺ τὸν πε-
...ὑπερτα διέταξε νὰ ὑποβληθῇ ὁ δὸν Ζου-
...προχού.
...οἱ βοηθοὶ τοῦ ἀρχαζαν ἀμέσως τὰ νῆα κα-
...στὴν ἀπαίσιαν μηχανή. Ἐπειτα ἀπὸ μερικὰ
...αὐτὸ τραντάγμα ἔκανε τὰ κόκκαλα ἀπὸ τὴν
...βγοῦν ἀπὸ τὶς ἀρθρώσεις καὶ νὰ τρυπήσου-
...τρυπήμῃ, ἕνας μοναχὸς μὲ κουκούλα ἔφτα-
...μαρτυροῦ.
...ν Σεβαστιανὸς Ἀρμπουκέβ, Προχώρασε ἀμέ-
...τὰς ἀλλήλους»
...καὶ κατέβασε τὴν κουκούλα

— Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, εἶπε ὁ μοναχὸς βελχίζοντας τὸν Δὸν Ζουὰ

Ἡ τελευταία θέλησις τῆς «ἐκ-
κεντρικῆς γραφούλας»

κι' αυτός Κώστας 'Αγραγορίτης. 'Εμοιαζε λίγο και σ'α λογοτεχνικό ψευδώνυμο!

'Ενθουσιασμένος, έκανε την αίτηση στο 'Υπουργείο των 'Εσωτερικών «περί μετατροπής του επωνύμου του Κωνσταντίνου Σαρδέλλα» και παρακάλεσε θερμά τους υπαλλήλους, τον ιδιαίτερο, το Γενικό, τους πάντας, να ετοιμάσουν γρήγορα το έγγραφο. 'Εβαλε κι' ένα φίλο του βουλευτή να μιλήση στον 'Υπουργό.

Κάθε μέρα, πρωί κι' απόγευμα πήγαινε στο 'Υπουργείο.

— 'Ετοιμο;

— Όχι ακόμα.

— Φροντίστε, σ'ας παρακαλώ.

— 'Ισως αύριο είν' έτοιμο.

— Θα με υποχρεώσετε.

'Επί τέλους, σ'ε είκοσι μέρες — είκοσι μέρες αγωνιώδους άναμονής — είδε τον άρμόδιο υπάλληλο να του χαμογελά θριαμβευτικά!

— 'Ετοιμο! το άνάγγειλε.

Μπήκε σήμερα στην έφημερίδα της Κυβερνήσεως.

Και τούδωσε το πολύτιμο χαρτί. Τό πήρε ο Ντόντος σ'α χέρια με λαχτάρα και διάβασε: «Διά του παρόντος κτλ. κτλ. εγκρίνεται η μετατροπή του επωνύμου του Κωνσταντίνου Σ. Σαρδέλλα, εις Κωνσταντίνον Μαυραγόριτην».

Και τούδωσε το πολύτιμο χαρτί. Τό πήρε ο Ντόντος σ'α χέρια με λαχτάρα και διάβασε: «Διά του παρόντος κτλ. κτλ. εγκρίνεται η μετατροπή του επωνύμου του Κωνσταντίνου Σ. Σαρδέλλα, εις Κωνσταντίνον Μαυραγόριτην».

Και τούδωσε το πολύτιμο χαρτί. Τό πήρε ο Ντόντος σ'α χέρια με λαχτάρα και διάβασε: «Διά του παρόντος κτλ. κτλ. εγκρίνεται η μετατροπή του επωνύμου του Κωνσταντίνου Σ. Σαρδέλλα, εις Κωνσταντίνον Μαυραγόριτην».

Και τούδωσε το πολύτιμο χαρτί. Τό πήρε ο Ντόντος σ'α χέρια με λαχτάρα και διάβασε: «Διά του παρόντος κτλ. κτλ. εγκρίνεται η μετατροπή του επωνύμου του Κωνσταντίνου Σ. Σαρδέλλα, εις Κωνσταντίνον Μαυραγόριτην».

Και τούδωσε το πολύτιμο χαρτί. Τό πήρε ο Ντόντος σ'α χέρια με λαχτάρα και διάβασε: «Διά του παρόντος κτλ. κτλ. εγκρίνεται η μετατροπή του επωνύμου του Κωνσταντίνου Σ. Σαρδέλλα, εις Κωνσταντίνον Μαυραγόριτην».

Και τούδωσε το πολύτιμο χαρτί. Τό πήρε ο Ντόντος σ'α χέρια με λαχτάρα και διάβασε: «Διά του παρόντος κτλ. κτλ. εγκρίνεται η μετατροπή του επωνύμου του Κωνσταντίνου Σ. Σαρδέλλα, εις Κωνσταντίνον Μαυραγόριτην».

Και τούδωσε το πολύτιμο χαρτί. Τό πήρε ο Ντόντος σ'α χέρια με λαχτάρα και διάβασε: «Διά του παρόντος κτλ. κτλ. εγκρίνεται η μετατροπή του επωνύμου του Κωνσταντίνου Σ. Σαρδέλλα, εις Κωνσταντίνον Μαυραγόριτην».

Και τούδωσε το πολύτιμο χαρτί. Τό πήρε ο Ντόντος σ'α χέρια με λαχτάρα και διάβασε: «Διά του παρόντος κτλ. κτλ. εγκρίνεται η μετατροπή του επωνύμου του Κωνσταντίνου Σ. Σαρδέλλα, εις Κωνσταντίνον Μαυραγόριτην».

Και τούδωσε το πολύτιμο χαρτί. Τό πήρε ο Ντόντος σ'α χέρια με λαχτάρα και διάβασε: «Διά του παρόντος κτλ. κτλ. εγκρίνεται η μετατροπή του επωνύμου του Κωνσταντίνου Σ. Σαρδέλλα, εις Κωνσταντίνον Μαυραγόριτην».

Και τούδωσε το πολύτιμο χαρτί. Τό πήρε ο Ντόντος σ'α χέρια με λαχτάρα και διάβασε: «Διά του παρόντος κτλ. κτλ. εγκρίνεται η μετατροπή του επωνύμου του Κωνσταντίνου Σ. Σαρδέλλα, εις Κωνσταντίνον Μαυραγόριτην».

Και τούδωσε το πολύτιμο χαρτί. Τό πήρε ο Ντόντος σ'α χέρια με λαχτάρα και διάβασε: «Διά του παρόντος κτλ. κτλ. εγκρίνεται η μετατροπή του επωνύμου του Κωνσταντίνου Σ. Σαρδέλλα, εις Κωνσταντίνον Μαυραγόριτην».

Και τούδωσε το πολύτιμο χαρτί. Τό πήρε ο Ντόντος σ'α χέρια με λαχτάρα και διάβασε: «Διά του παρόντος κτλ. κτλ. εγκρίνεται η μετατροπή του επωνύμου του Κωνσταντίνου Σ. Σαρδέλλα, εις Κωνσταντίνον Μαυραγόριτην».

Και τούδωσε το πολύτιμο χαρτί. Τό πήρε ο Ντόντος σ'α χέρια με λαχτάρα και διάβασε: «Διά του παρόντος κτλ. κτλ. εγκρίνεται η μετατροπή του επωνύμου του Κωνσταντίνου Σ. Σαρδέλλα, εις Κωνσταντίνον Μαυραγόριτην».

Και τούδωσε το πολύτιμο χαρτί. Τό πήρε ο Ντόντος σ'α χέρια με λαχτάρα και διάβασε: «Διά του παρόντος κτλ. κτλ. εγκρίνεται η μετατροπή του επωνύμου του Κωνσταντίνου Σ. Σαρδέλλα, εις Κωνσταντίνον Μαυραγόριτην».

Και τούδωσε το πολύτιμο χαρτί. Τό πήρε ο Ντόντος σ'α χέρια με λαχτάρα και διάβασε: «Διά του παρόντος κτλ. κτλ. εγκρίνεται η μετατροπή του επωνύμου του Κωνσταντίνου Σ. Σαρδέλλα, εις Κωνσταντίνον Μαυραγόριτην».

Και τούδωσε το πολύτιμο χαρτί. Τό πήρε ο Ντόντος σ'α χέρια με λαχτάρα και διάβασε: «Διά του παρόντος κτλ. κτλ. εγκρίνεται η μετατροπή του επωνύμου του Κωνσταντίνου Σ. Σαρδέλλα, εις Κωνσταντίνον Μαυραγόριτην».

Και τούδωσε το πολύτιμο χαρτί. Τό πήρε ο Ντόντος σ'α χέρια με λαχτάρα και διάβασε: «Διά του παρόντος κτλ. κτλ. εγκρίνεται η μετατροπή του επωνύμου του Κωνσταντίνου Σ. Σαρδέλλα, εις Κωνσταντίνον Μαυραγόριτην».

Και τούδωσε το πολύτιμο χαρτί. Τό πήρε ο Ντόντος σ'α χέρια με λαχτάρα και διάβασε: «Διά του παρόντος κτλ. κτλ. εγκρίνεται η μετατροπή του επωνύμου του Κωνσταντίνου Σ. Σαρδέλλα, εις Κωνσταντίνον Μαυραγόριτην».

Και τούδωσε το πολύτιμο χαρτί. Τό πήρε ο Ντόντος σ'α χέρια με λαχτάρα και διάβασε: «Διά του παρόντος κτλ. κτλ. εγκρίνεται η μετατροπή του επωνύμου του Κωνσταντίνου Σ. Σαρδέλλα, εις Κωνσταντίνον Μαυραγόριτην».

Και τούδωσε το πολύτιμο χαρτί. Τό πήρε ο Ντόντος σ'α χέρια με λαχτάρα και διάβασε: «Διά του παρόντος κτλ. κτλ. εγκρίνεται η μετατροπή του επωνύμου του Κωνσταντίνου Σ. Σαρδέλλα, εις Κωνσταντίνον Μαυραγόριτην».

Και τούδωσε το πολύτιμο χαρτί. Τό πήρε ο Ντόντος σ'α χέρια με λαχτάρα και διάβασε: «Διά του παρόντος κτλ. κτλ. εγκρίνεται η μετατροπή του επωνύμου του Κωνσταντίνου Σ. Σαρδέλλα, εις Κωνσταντίνον Μαυραγόριτην».

Και τούδωσε το πολύτιμο χαρτί. Τό πήρε ο Ντόντος σ'α χέρια με λαχτάρα και διάβασε: «Διά του παρόντος κτλ. κτλ. εγκρίνεται η μετατροπή του επωνύμου του Κωνσταντίνου Σ. Σαρδέλλα, εις Κωνσταντίνον Μαυραγόριτην».

Και τούδωσε το πολύτιμο χαρτί. Τό πήρε ο Ντόντος σ'α χέρια με λαχτάρα και διάβασε: «Διά του παρόντος κτλ. κτλ. εγκρίνεται η μετατροπή του επωνύμου του Κωνσταντίνου Σ. Σαρδέλλα, εις Κωνσταντίνον Μαυραγόριτην».

Και τούδωσε το πολύτιμο χαρτί. Τό πήρε ο Ντόντος σ'α χέρια με λαχτάρα και διάβασε: «Διά του παρόντος κτλ. κτλ. εγκρίνεται η μετατροπή του επωνύμου του Κωνσταντίνου Σ. Σαρδέλλα, εις Κωνσταντίνον Μαυραγόριτην».

Και τούδωσε το πολύτιμο χαρτί. Τό πήρε ο Ντόντος σ'α χέρια με λαχτάρα και διάβασε: «Διά του παρόντος κτλ. κτλ. εγκρίνεται η μετατροπή του επωνύμου του Κωνσταντίνου Σ. Σαρδέλλα, εις Κωνσταντίνον Μαυραγόριτην».

Και τούδωσε το πολύτιμο χαρτί. Τό πήρε ο Ντόντος σ'α χέρια με λαχτάρα και διάβασε: «Διά του παρόντος κτλ. κτλ. εγκρίνεται η μετατροπή του επωνύμου του Κωνσταντίνου Σ. Σαρδέλλα, εις Κωνσταντίνον Μαυραγόριτην».

Και τούδωσε το πολύτιμο χαρτί. Τό πήρε ο Ντόντος σ'α χέρια με λαχτάρα και διάβασε: «Διά του παρόντος κτλ. κτλ. εγκρίνεται η μετατροπή του επωνύμου του Κωνσταντίνου Σ. Σαρδέλλα, εις Κωνσταντίνον Μαυραγόριτην».

Και τούδωσε το πολύτιμο χαρτί. Τό πήρε ο Ντόντος σ'α χέρια με λαχτάρα και διάβασε: «Διά του παρόντος κτλ. κτλ. εγκρίνεται η μετατροπή του επωνύμου του Κωνσταντίνου Σ. Σαρδέλλα, εις Κωνσταντίνον Μαυραγόριτην».

Και τούδωσε το πολύτιμο χαρτί. Τό πήρε ο Ντόντος σ'α χέρια με λαχτάρα και διάβασε: «Διά του παρόντος κτλ. κτλ. εγκρίνεται η μετατροπή του επωνύμου του Κωνσταντίνου Σ. Σαρδέλλα, εις Κωνσταντίνον Μαυραγόριτην».

Και τούδωσε το πολύτιμο χαρτί. Τό πήρε ο Ντόντος σ'α χέρια με λαχτάρα και διάβασε: «Διά του παρόντος κτλ. κτλ. εγκρίνεται η μετατροπή του επωνύμου του Κωνσταντίνου Σ. Σαρδέλλα, εις Κωνσταντίνον Μαυραγόριτην».

Και τούδωσε το πολύτιμο χαρτί. Τό πήρε ο Ντόντος σ'α χέρια με λαχτάρα και διάβασε: «Διά του παρόντος κτλ. κτλ. εγκρίνεται η μετατροπή του επωνύμου του Κωνσταντίνου Σ. Σαρδέλλα, εις Κωνσταντίνον Μαυραγόριτην».

Και τούδωσε το πολύτιμο χαρτί. Τό πήρε ο Ντόντος σ'α χέρια με λαχτάρα και διάβασε: «Διά του παρόντος κτλ. κτλ. εγκρίνεται η μετατροπή του επωνύμου του Κωνσταντίνου Σ. Σαρδέλλα, εις Κωνσταντίνον Μαυραγόριτην».

Και τούδωσε το πολύτιμο χαρτί. Τό πήρε ο Ντόντος σ'α χέρια με λαχτάρα και διάβασε: «Διά του παρόντος κτλ. κτλ. εγκρίνεται η μετατροπή του επωνύμου του Κωνσταντίνου Σ. Σαρδέλλα, εις Κωνσταντίνον Μαυραγόριτην».

Και τούδωσε το πολύτιμο χαρτί. Τό πήρε ο Ντόντος σ'α χέρια με λαχτάρα και διάβασε: «Διά του παρόντος κτλ. κτλ. εγκρίνεται η μετατροπή του επωνύμου του Κωνσταντίνου Σ. Σαρδέλλα, εις Κωνσταντίνον Μαυραγόριτην».

Και τούδωσε το πολύτιμο χαρτί. Τό πήρε ο Ντόντος σ'α χέρια με λαχτάρα και διάβασε: «Διά του παρόντος κτλ. κτλ. εγκρίνεται η μετατροπή του επωνύμου του Κωνσταντίνου Σ. Σαρδέλλα, εις Κωνσταντίνον Μαυραγόριτην».

Και τούδωσε το πολύτιμο χαρτί. Τό πήρε ο Ντόντος σ'α χέρια με λαχτάρα και διάβασε: «Διά του παρόντος κτλ. κτλ. εγκρίνεται η μετατροπή του επωνύμου του Κωνσταντίνου Σ. Σαρδέλλα, εις Κωνσταντίνον Μαυραγόριτην».

Και τούδωσε το πολύτιμο χαρτί. Τό πήρε ο Ντόντος σ'α χέρια με λαχτάρα και διάβασε: «Διά του παρόντος κτλ. κτλ. εγκρίνεται η μετατροπή του επωνύμου του Κωνσταντίνου Σ. Σαρδέλλα, εις Κωνσταντίνον Μαυραγόριτην».

Και τούδωσε το πολύτιμο χαρτί. Τό πήρε ο Ντόντος σ'α χέρια με λαχτάρα και διάβασε: «Διά του παρόντος κτλ. κτλ. εγκρίνεται η μετατροπή του επωνύμου του Κωνσταντίνου Σ. Σαρδέλλα, εις Κωνσταντίνον Μαυραγόριτην».

Και τούδωσε το πολύτιμο χαρτί. Τό πήρε ο Ντόντος σ'α χέρια με λαχτάρα και διάβασε: «Διά του παρόντος κτλ. κτλ. εγκρίνεται η μετατροπή του επωνύμου του Κωνσταντίνου Σ. Σαρδέλλα, εις Κωνσταντίνον Μαυραγόριτην».

Και τούδωσε το πολύτιμο χαρτί. Τό πήρε ο Ντόντος σ'α χέρια με λαχτάρα και διάβασε: «Διά του παρόντος κτλ. κτλ. εγκρίνεται η μετατροπή του επωνύμου του Κωνσταντίνου Σ. Σαρδέλλα, εις Κωνσταντίνον Μαυραγόριτην».

Και τούδωσε το πολύτιμο χαρτί. Τό πήρε ο Ντόντος σ'α χέρια με λαχτάρα και διάβασε: «Διά του παρόντος κτλ. κτλ. εγκρίνεται η μετατροπή του επωνύμου του Κωνσταντίνου Σ. Σαρδέλλα, εις Κωνσταντίνον Μαυραγόριτην».

— Τι είν' αυτό; φωνας εξαλλος.

— Τι είναι;

— Αυτό εδώ!

— Α!... τώγραφα πολύ γρήγορα, έπειδη βιαζόμαστε κι' έγινε, φαίνεται, λάθος!

— Τον κακό σου τον καιρό, παληάνθρωπε! φρύζε ο Ντόντος και του κοπάνησε το καλαμάρι στο κεφάλι!

Κι' ακόμα λέγεται «Σαρδέλλα» κι' είν' άνυπαντρος. Γιατί αν επιχειρήση νέα μετατροπή, φοβάται... μήπως πάθη τίποτα χειρότερο!

ΕΠΙΛΟΝ

Οι έπίγειοι παράδεισοι

'Εκατομμύρια άνθρωποι όνειρεύονται να φύγουν μακριά απ' τον ταραχμένο αυτό κόσμο και να θρουν καταφύγιο σ'ε κάποιον έπίγειο παράδεισο, όπου θα δουλεύουν λίγο, θα ζουν ήσυχα και... δεν θα πληρώνουν φόρους! Κάθε τόσο λοιπόν, γίνεται λόγος για κάποιον τέτοιο ιδεώδη τόπο.

'Η... τελευταία έκδοσις άφορ'α τα νησάκια Τόνγκα του Νοτίου Ειρηνικού. Μερικά προπαγανδιστικά φυλλάδια, που εξέδωσε η τοπική Κυβέρνησις αυτού του «κράτους», είνε γεμάτα με εικόνες ωραίων μελαψών κοριτσιών, που κουδαλούν πανάκριβα κεφάλια τους πάνω με εξωτικά φρούτα και λουλούδια. Μας πληροφορούν εξ άλλου ότι υπάρχουν εκεί ωραίοι δρόμοι, που διασχίζουν τοπία με τροπική ώμορφιά, ότι δεν υπάρχουν εργοστάσια, σιδηρόδρομοι ή ραδιοφωνικοί σταθμοί, ότι κανείς δεν πληρώνει φόρους, ότι η εκπαιδευσις κι' η ιατρική περιθαλψις προσφέρονται δωρεάν, ότι ο τόπος ευημερεί γιατί έχει διπλάσιες εξαγωγές απ' τις εισαγωγές του, ότι μπορεί να στηθούν άνετα σπιτία από κλαδιά φοινικόδενδρων, κλπ.

Πριν από 2 χρόνια, κυκλοφορούσαν ανάλογες ειδηλλιακές πληροφορίες για το νησί Νόρφολκ, που το είχε άνακαλύψει ο 'Αγγλος ταγματάρχης Χόρντερν. Το νησί αυτό έχει έκτασι μόνο 15 τετραγωνίων μιλίων και θρίσκειται 900 μίλια ανατολικά της Αυστραλίας. Ο ταγματάρχης μιλούσε στις περιγραφές του για καταπράσινους πάντοτε λάφους και κοιλάδες, όπου άψθονούν οι πορτοκαλιές, οι μπανανιές, τα κληματα κι' οι συκιές. Απ' τους 750 κατοίκους, κανείς δεν εργάζεται σκληρά. Περνούν τον περισσότερο καιρό τους ψαρεύοντας και διασκεδάζοντας. Πληρώνουν δε ένα ελάχιστο φόρο μόνον όσοι είνε ηλικίας 21 - 55 ετών.

'Αν ωστόσο άρχίσουν να μαζεφώνονται μετανάσται σ' αυτούς τους έπιγείους παραδείσους, είνε βέβαιον ότι... θα πάθουν νάνε παράδεισοι!

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Χριστιανόν Φυσιολάτρη. 'Αλεξάνδρεια: Δεν γνωρίζωμεν, δυστυχώς, τίποτ, σχετικά με το ζήτημα που σ'ας ενδιαφέρει. Γεωργίου Φραγκεδάκη: Μερικές λέξεις των τριών γραμμάτων, χωρίς καμμία σημασία αποτελούν τις μόνες δυσφάσεις έκπληξης του καλού κατά τα άλλα σταυρολέξου σας. π. χ. ΟΑΙ, ΦΕΝ, ΑΤΟΣ, ΠΑΛ. Θα προσπαθήσωμεν ν' αντικαταστήσωμε μερικές από τις λέξεις αυτές και να το δημοσιεύσωμε. Σωτο Παναγιόκο λαο. Θεσσαλονίκη: ΘΑΜΕΝΑ και ΚΟΜΑΤΟΣ είνε οι δύο λέξεις που θα έπρεπε να λείπουν απ' το σταυρολέξο σας για να είναι άμεμπτο. Πιστεύωμε να μπορούμε να τις αντικαταστήσωμε και να το δημοσιεύσωμε. Ιζών Βιολάρης, Λάρισα: Κύπρου: Οι γαλλικές κινηματογραφικές εταιρίες παραγωγής είνε: «Consortium du film», «Athena films», «Realisations d'art Cinematographique», «Solar films», «Les films Consellatins», «Franco-London Film Production», «Sedif», «Sirius», «Francinex», «Discina». Υπάρχουν βέβαια και άλλες, μα αυτές είνε οι πιο σημαντικές. Οι κυριότερες ελληνικές είνε: «Φίνος-Φίλμ», «Νόβακ-Φίλμ», «Σπέντζος-Φίλμ», «Τόνις-Φίλμ», «Χρίσκα-Φίλμ» και «Ανιερδός». Παναγιώτη Καραμπουρίδη ν. 592 Τ. Π.: Δεν δημοσιεύωμε παρόμοιες άγγελίες κι' έτσι η επιθυμία σας θα μείνη άνεκπλήρωτη. Κόσμαν Τζάκον: Θα έπρεπε να γνωρίζετε, αγαπήμε φίλε, πως δεν δεχόμεθα και δεν δημοσιεύωμε συνεργασία άναγνωστών. Οι στίχοι σας φανερώνουν πράγματι πως έχετε κάποιο ταλέντο, πρέπει όμως να το καλλιεργήσετε για να μπορέσετε ν' άντλήσετε μία μέρα απ' αυτό, ότι καλό μπορεί να δώση. Φτώχη Δακτυλόγραφος: Πειραιά: Έχουμε γράψει ήδη για την τρομερή αυτή μάστιγ της άθρηπότητος. Μόλις μας πησ η στήν καίρια έρθω με νέα στοιχεία, θα το δημοσιεύσωμε. Υπάρχουν πάντως και μερικοί 'Ελληνες γίγαντες που θα μπορούσαν να σας δώσουν πολύτιμες συμβουλές. Ιούλιε Τζακ: 'Ενταύθα: 'Επειδη δεν είνε δυνατόν να δημοσιεύη νέα φωτογραφία του γόητος, δεδομένου ότι αυτό είνε στο πρόσφατο παρελθόν, πέρασε απ' τα γραφεία μας να σ'ας πούμε πως μπορείτε να προμηθευθήτε μία, από την εταιρία στην οποία άνήκει. Κι' αυτό, για να σ'ας ανταμειψώμε για την γενναία χειρονομία σας. Κώστα ν. Μήτσος ν. Λάρισα: Κύπρου: Υπάρχουν μερικά από τους αριθμούς που ζητάτε, όχι όμως όλοι. 'Αν εξακολουθήτε να ενδιαφέρεστε, σ'ας πληροφορώμε ότι τα τεύχη αυτά στοιχίζουν μία χάρτινη λίρα 'Αγγλίας τα 7. Έχοντας πάντα υπ' όψιν μας το γράμμα σας, περιμένωμε νεώτερη άπόφασί σας. Τ. Α. 22, 'Ενταύθα: Δεν γνωρίζωμε ακριβώς σε ποιά εταιρία εργάζεται ο ήδοποιός αυτός. Δεν μας άναφέρειτε ούτε ένα φίλμ του. Πάντως οι περισσότερες από τις ταινίες αυτού του είδους προέρχονται από τα στούντιο της: Republic Studios 4024 Radford Ave. North Hollywood, Calif. U. S. A. 'Αν δεν λάβετε καμμία άπάντησι, ξαναγράφτε μας άργότερα. 'Ισως σ'α μεταξύ να έχωμε πιο βεβαιές πληροφορίες να σ'ας δώσωμε. Φαειέρον: Πειραιά: Μερικά από τα άνέκδοτα σας καλά, άλλα πάλι είνε γνωστά. Πάντως σ'ας ευχαριστούμε για το συγκινητικό ενδιαφέρον σας. Δημήτριον Καραλέμιαν: Δεν δημοσιεύωμε συνεργασία άναγνωστών. Αυτή είνε μία από τις άρχες του περιοδικού μας. Ν. 'Αρθανίτη και Ν. Νέα 'Υρκη: Δεν καταλάβαμε τί ακριβώς περιμένετε από μας, πάντως δεν μπορούμε ν' άναμειχθώμε σε τέτοιες υποθέσεις, που δεν τυγχάνουν της άρμοδιότητός μας. Κώστα ν. Δραγούμην, Λαμία: Το σταυρολέξο σας 14.5.49 είνε ίσως το καλύτερο απ' όσα μας στείλατε μέχρι σήμερα. 'Εχει βέβαια κι' αυτό μερικές άδελειές, αλλά για να σ'ας ανταμειψώμε για τις προσπάθειές σας, θα το διορθώσωμε και θα το δημοσιεύσωμε σε προσέχες τεύχος. Νικόλαον Παπαδόπουλο ν. Θεσσαλονίκη: Χωρίς να είνε πολύ περιποιημένο το σταυρολέξο σας είνε αρκετά καλό. Αυτό σημαίνει ότι καταβάλλοντας κάποια μεγαλύτερη προσπάθεια θα φτιάχiate κάτι πολύ καλύτερο. Το παρόν θα δημοσιεύη με τη σειρά του, άν κατορθώσωμε να σ'ας έπιφέρωμε ώριμμένες διορθώσεις. 'Αναθών Καρανάν: Σο ν: 52 λέξεις των δύο και τριών γραμμάτων καταστρέφουν το σταυρολέξο σας. Μερικές μάλιστα απ' αυτές επαναλαμβάνονται δύο φορές. 'Αφ' έτέρου και το σχέδιό σας δεν είνε απόλυτα κανονικό. Σε μερικά σημεία μαυρίσατε ώριμμένα τετραγωνίδια άπλως και μόνο επειδη αυτό σ'ας διευκόλυνε. 'Αντίονον Νικόλαον: 'Αν και τα δύο σας σταυρολέξα περιέχουν αρκετά μαύρα τετραγωνίδια, ωστόσο οι λέξεις τους δεν είνε όλες διαλεχτές. Οι λέξεις ΠΟΜΕΡΑΝΟΣ (άντι Πομμερανός), ΙΝΑΙ (άντι Ινέ), ΚΑΒΑΛΑ απ' τα δύο με μερικές διορθώσεις. Άλλη φορά προσπαθήστε να μας στείλετε κάτι καλύτερο και με πιο λίγα μαύρα τετραγωνίδια. Παναγιώτη ν. Εμμ. Γαληνίδου: Μυτιλήνη: Το ιεό σας σταυρολέξο μας κάνει να προσθέσωμε ακόμα ένα μπράβο στο ενεργητικό σας. Μιχαήλ Καλλέργη ν. Νικόλαον: Μπογιεράκη ν. Γιώργον Γκιώκον και Κωνσταντίνον 'Ανδριώτη ν. Σ.Τ.Γ. 918 Β.: 'Ο 'Θησαυρός διαθέτει κάθε έβδομάδα σημαντικό αριθμό φύλλων για το στρατό μας. 'Εάν τώρα έχετε την άτυχία να μη φτάνη στη δική σας περιοχή, αυτό είνε αίτημα που ενδιαφέρει την εθνικήν υπηρεσία του Γ. Ε. Σ. 'Η συνδρομή στο 'Θησαυρό' στοιχίζει 40.000 το τρίμηνο. Για το άλλο αίτημα δεν θα μπορούμε δυστυχώς να σας ικανοποιήσωμε, γιατί δεν δημοσιεύωμε παρόμοιες άγγελίες. Red Camerone: Μας ζητάτε να σ'ας δώσωμε μία άπάντησι σχετικά με το άσκηνητόν σας. Τι να σ'ας πούμε όμως εμείς, αφού έσεις δεν μας λέτε τίποτα; 'Ωφέλιμον 'Αναγνώστη ν. 'Ενταύθα: Υπάρχει μία νέα κόπια του 'Ρομπέν των Δασών' που έπρόκειτο να προβληθή έρέτος, αλλά έμεινε τελικά για το χρόνο. 'Ο 'Ερρολ Φλυν παίζει πάντοτε στον κινηματογράφο και του χρόνου θα ίδωμε τολάχιστον 3 νέα του φίλμ. Γεννήθηκε στην 'Ιρλανδία στις 20 'Ιουνίου 1909. Σο ν. Ιζών Βιολάρη: Θεσσαλονίκη: 'Η διεύθυνσις και των τριών ήθοποιών: Moira Shearer, Robert Helpmann και Leonide Massine είνε: J. Arthur Rank Organisation, Imperial House, Air Street, London W. 1, England. Μικρόν Ζορό: 'Ο Τάυρον βρίσκεται τις μέρες αυτές στην Β. 'Αφρική, όπου γυρίζονται τα έξωτερικά ενός νέου του φίλμ. Το γράμμα σας πάντως θα φτάση στον προορισμό του, άν το στείλετε στην έξης διεύθυνσι: 20th Century-Fox Films 10241 West Pico Blvd. West Los Angeles 24, Calif. U.S.A. 'Όσο για την διεύθυνσι του Louis Jourdan είνε: David O. Selznick Prod. Inc. 9336 West Washington Blvd, Culver City Calif. U.S.A. Θα σ'ας άπαντήσουν στο γράμμα σας, άν φυσικά τους γράψετε άγγλικά ή γαλλικά. Ν. Α. Καραψοσίδης ν. Κύπρον: 'Όχι και τόσο καλές οι γελοιογραφίες σας. Πάντως σ'ας ευχαριστούμε για το ενδιαφέρον σας. Νικόλαον Ζόγια ν. 'Η διεύθυνσις της Yvonne de Carlo είνε: Universal International Pictures Co. Inc. Universal City, California. U.S.A.

— Με συγχωρείτε, δεσποινίς, μου δίνετε, παρακαλώ, το καδρεφτάκι σας;

(Τού Β. Χριστοδούλου)

Β. Χριστοδούλος

ΜΑΚ ΑΡΘΟΥΡ
ΑΜΕΡΙΚΗΣ
ΝΕΟ Μίνιόν
3594

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ο ένδυματολόγος και συγγραφέας της μεθοδολογίας και Ραπτικής Κ. Λεβή, εισαγεί δια πρώτην φοράν εν 'Ελλάδι το πρωτότυπον και απλόν συστημα Κοπτικής 'Ραπτικής

«ΤΑΙΥΛΛΟΡ»

το τέλειστον του κόσμου

ΔΕΧΕΤΑΙ ΜΑΘΗΤΙΑΣ

Τιμὰ συγκαταβατικά

Διὰ τὰς εργαζομένας

είναι ελπίσας

ΟΙΚΟΣ: Σ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ-ΛΕΒΗ

ΦΙΛΕΜΗΝΩΝ 20-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 24.038

Διὰ τὰς εργαζομένας

είναι ελπίσας

ΟΙΚΟΣ: Σ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ-ΛΕΒΗ

ΦΙΛΕΜΗΝΩΝ 20-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 24.038

Διὰ τὰς εργαζομένας

είναι ελπίσας

ΟΙΚΟΣ: Σ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ-ΛΕΒΗ

ΦΙΛΕΜΗΝΩΝ 20-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 24.038

Διὰ τὰς εργαζομένας

είναι ελπίσας

ΟΙΚΟΣ: Σ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ-ΛΕΒΗ

ΦΙΛΕΜΗΝΩΝ 20-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 24.038

Διὰ τὰς εργαζομένας

είναι ελπίσας

M. ΣΑΡΤΟΡ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΧΕΙΑΣ

Η Λίδια είν' ευχαραστημένη απ' την ανακάλυψή της, μα σκέπτεται πως αν ο αληθινός ένοχος είναι ο Ράτεν, με το θάνατό του θα έχει πάρει μαζί του το μυστικό του εγκλήματός του. Μόνο ο Μάξ θα μπορούσε να τη βοηθήσει, μα ο Μάξ δεν είχε δώσει σημασία ζωής. Ο πατέρας της, που τον συναντάει φρόντερα, την πληροφορεί πως ο κύριος Ούλλιαμ Μπρούμ, γάμπος, αλλά δεν πέθανε, και πως ο Χουάν Ρουμπλέξ δεν βαρύνεται με κανένα εγκλήμα. Της διηγείται ακόμα ότι ένας άγνωστος νέος του, αφηγήθηκε, του πατέρα της δηλαδή, όλα του τα παρελθόντα και στο τέλος το αποκάλυψε πως ο νέος αυτός απαίτησε σίγα - σίγα τη φυσιολογία του. Ένώ ήταν αυτός δεν ήταν ωστόσο πια ο ίδιος. Ήταν μια κατάσταση παραδόξου. Ακόμα και για την κόρη του, ο άγνωστος τώρα ήταν ένας ξένος. Έτσι πήγε και βρήκε τον δικηγόρο κ. Στράντ, τον πατέρα της Λίδιας, που τον θεωρούσε παλιό του φίλο. Όταν η Λίδια, καταπληκτική απ' αυτή την αφήγηση, τον ρωτάει ποιος ήταν αυτός ο νέος, ο πατέρας της απαντάει πως αυτός λοχυρόταν ότι ήταν ο Ούλλιαμ Μπρούμ.

— Έμεινα αλλο... Περίμενα κάτι ασυνήθιστο, ποτέ όμως αυτό που άκουσα... Φυσικά, σκέφτηκα πως είχα να κάνω με μισοτρέλλο ή με απατεώνα. Πως να πιστέψω ποτέ μια τέτοια ιστορία!... Κι όμως, μ' έφερε σ' αμχα- νία το γεγονός ότι ο νέος ήταν τόσο καλά πληροφορημένος για τον Ούλλιαμ Μπρούμ. Αντί λοιπόν να τον διώξω, όπως ήταν η πρώτη μου σκέψη, αποφάσισα να κουβεντιάσω ακόμη μαζί του, για να προσπαθήσω να τον μπλέξω με τις ερωτήσεις μου και να τον αναγκάσω έπειτα να ομολογήσει από ποιόν είχε μάθει όλα όσα ήξερα.

— Κι' έτσι;... — Έτσι, αντί ν' αψίω, το νέο να μιλήσει για ό,τι ήθελε εκείνος, άρχισα να τον ρωτώ εγώ. Του έκανα τις πιο διαφορές και τις πιο παραπληντικές ερωτήσεις πάνω στις νομικές υποθέσεις του κήρυκα και σε χίλια άλλα θέματα εμπιστευτικής φύσεως, που δεν θα μπορούσε με κανένα τρόπο να τα ξέρει, αν δεν ήταν πραγματικά αυτός που έλεγε πως ήταν.

— Λοιπόν;... — Λοιπόν, όχι μόνο δεν κατώρθωσα να τον πιάσω, μια φορά σε λάθος ή να τον μπλέξω, αλλά κατέληξα θέλοντας και μη στο συμπέρασμα ότι

Όλλιαμ Μπρούμ, και δεν μπορεί να τον άλλος! Έκτος απ' τη διαφορετική φυσική του εμφάνισι, όλα τ' άλλα, δηλαδή, ο χαρακτήρας, η αντίληψη, οι χαρακτηρισμοί, οι ανάμνησεις, οι σκέψεις, ήταν αναμφισβήτητα του Ούλλιαμ Μπρούμ. Ήταν λοιπόν ο Ούλλιαμ Μπρούμ, όμο εγώ είμαι πατέρα σου κι' εσύ κόρη μου.

Η Λίδια έτρεμε. Δεν είχε ιδη ποτέ άλλοτε τον πατέρα της σε τέτοια υπερένταση. Η φωνή του ήταν ήσυχη και ψυχρή, αλλά το ρίγος που τον συγκλονίζει συνεχώς κι' η παρόντη φλόγα που έλαμπε στο βλέμμα του, φανέρωναν τη βαθεία ταραχή του.

Σκούπισε νευρικά τις χοντρές στάλες του ιδρώτος που βρεχαν το μέτωπό του, και συνεχίστηκε:

— Αφού αναγκάστηκα θέλοντας και μη να παραδεχθώ ότι ήταν αναγκαστικά εκείνος που έλεγε πως ήταν, δεν μούμεινε άλλο να κάμω, παρά να τεθώ στη διάθεσή του για ό,τι θα μπορούσε να του συμβεί. Το πιο επείγον ήταν να βρεθώ ένα μέρος, όπου να μπορώ να κατοικήσω ήσυχος κι' ασφαλής, ως ότου διαφωτισθώ η μυστηριώδης υπόθεσις της μεταμορφώσεώς του, ή τουλάχιστον εφόσον θαπρεπε να μείνει κρυμμένος.

Ευτυχώς, μπόρεσαμε να βρούμε ένα επιπλωμένο δωμάτιο σε μια πανσιόν. Και, για μεγαλύτερη προφύλαξη, το νοίκιασα στ' όνομά μου.

Παίν άφισω τον Ούλλιαμ, του συνέστησα επανειλημμένως να φυλάγεται — γιατί η εκπληκτική περιπέτειά του φαινόταν πως του είχε εμπνεύσει μια απεριόριστη αίσιοδοξία — ιδίως δε να μην πάει στην κόρη του, προτού την προετοιμάσω εγώ σίγα - σίγα γι' αυτή τη συνάντησι. Ανυπομονούσε να ιδη την εντύπωσι που θα προκαλούσε στη Μαρκέλλα με τη νέα του μορφή. Εγώ όμως προσπαθήσα να του δώσω να καταλάβει, και μου φάνηκε πως τον έπεισα τελικά, ότι μια άπρονοησία του θα μπορούσε να

κοστίσει ακριβώς. Καθησυχασμένος λοιπόν απ' αυτή την αποψη και κατακαυσμένος απ' τις τόσες συγκινήσεις που είχε δοκιμάσει, τον καληνυχτίσα κι' έφυγα.

Προτιμούσα κι' εγώ ν' αναβάλω για την άλλη μέρα κάθε σοβαρή σκέψη. Ο Ούλλιαμ μου είχε μεταδώσει κάπως την αίσιοδοξία του. Και δεν άμφεβαλλα ότι, όποιοδηποτε κι' αν θάταν το άμεσο αποτέλεσμα, με τον καιρό θα τακτοποιούντο τα πράγματα. Δεν ήξερα με ποιο τρόπο, αλλά η νευρική ταραχή μου δεν μου επέτρεπε να σκεφθώ με την απαιτούμενη ήρεμια.

Λίγο αφού είχα γυρίσει στο σπίτι, με είδοποίησες απ' τη δίλλα Μπρούμ. Όταν κατόπιν μου ανήγγειλες την εξαφάνισι του Ούλλιαμ, δεν κατόρθωσα να προσαρμοθώ συγκινησι και ανησυχία, που δεν είχα λόγο να αισθανώμαι, μια και ήξερα πως είχαν τα πράγματα. Μόλις όμως έμαθα ότι είχε συλληφθώ ο δόνην δολοφόνος τού κήρυκα και ότι ήταν ο νέος που αγαπούσε η Μαρκέλλα, κατάλαβα άμεσως ότι τα πράγματα άρχιζαν να παίρνουν πολύ άρρηχη τροπή.

Στην αρχή, δεν μπορούσα να εξηγήσω πως είχαν βρει οι αστυνομικοί πάνω στον κρατούμενο τα αταμικά πράγματα που ήξερα καλά πως ήταν τ' άπαγμα ακόμη στην κατοχή τού Ούλλιαμ. Όταν όμως μου διηγήθηκες την επίσκεψι τού Χουάν στη Μαρκέλλα κι' ότι συνέβη στη συνάντησί τους, με κέρριψε μια τρο-

πή διόλω... Όσο έπεκτεινόσουν σε λεπτομέρειες για τη συμπεριφορά του νέου, τόσο δυναμμένα ή ύποψια μου. Τέβξω, μη μπορώντας πια ν' αντέξω στην αμφιβολία, πήρα το τηλέφωνο. Με ρώτησες σε τηλεφώνησα στην πανσιόν, που είχα άφισι προ δλίγων ωρών τον Ούλλιαμ. Φοδόμουν ότι ο φίλος μου δεν βρισκόταν πια εκεί... Μου είπαν πως είχε βγ' έξω. Όσα έμαθα κατόπιν από τον Τζέιμς, ένισχυσαν ακόμη περισσότερο την ύποψιά μου. Ξανατηλεφώνησα τη νύχτα στην πανσιόν, αλλά και πάλι δίχως αποτέλεσμα.

Εξακολουθούσα να τηλεφωνώ και την άλλη μέρα. Ο Ούλλιαμ όμως δεν είχε ξαναφανη στην πανσιόν. Μαλονότι όσα είχα μάθει απ' τον αστυνομό, είχαν μεταβάλει σχεδόν σε βεβαιότητα την ύποψιά μου, / δεν ήθελα ακόμη να το παραδεχθώ κι' εξακολουθούσα να έλπιζω... — Επί δυο μέρες, όχι μόνο συνέχισα τα τηλεφωνήματα στην πανσιόν, αλλά και περιμένα κρυτα στην αστυνομία, για να τον δω και να βεβαιώθω επίτέλους.

Λοιπόν;... — Λοιπόν, είδα σήμερα το νέο και τον αναγνώρισα. Ο Χουάν Ρουμπλέξ είνε ο άνθρωπος που με είχε επισκεφθώ στο γραφείο μου, το απόγεμα της 19ης Μαΐου!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ' — Δίπλα στο μαξιλάρι τού πατέρα της, η Λίδια ήταν ευθισμένη σε σκέψεις. Ο δικηγόρος είχε πάει τη νύχτα μια

εξοφική δυνατή κρίσι έκγεφα- λικού πυρετού, με παραληρημα. Τώρα όμως είχε ησυχάσει επίτέλους, χωρίς σ' ένα καταπραυντικό φάρμακο που του είχε δώσει ο γιατρός.

Παρ' όλη τη μάλλον άδε- βία διαγνώσι τού γιατρού, η νέα δεν ένοιωθε πια την αγωνία που είχε αισθανθώ στην αρχή, γιατί φανταζόταν ότι έ- πρόκειτο για μια περαστική αρρώστεια, αποτέλεσμα της υπερκοπώσεως και τών ανησυγιών των τελευταίων ημερών.

Ήταν ακόμη και κάπως ανακουφισμένη, γιατί πίστευε πως μπορούσε επίτέλους να βρη μια εξήγησι της φανταστικής ιστορίας που είχε άκουσει προ δλίγων ωρών.

Ήταν βεβαία πια ότι όσα της είχε διηγηθώ ο πατέρας της με τόσο φαινομενική δια- αυγεια πνεύματος, είχαν βγ' όλα απ' τη φαντασία του. Εξεραμένη απ' τον πυρετό που άρχιζε κι' απ' την αγωνία που του είχε προκαλέσει η μυστηριώδης εξαφάνισις τού κήρυκα κι' οι συνέπειες της. Ήξερε καλά, αυτή, ότι δεν μπορούσε να της είχε πη ψεύματα ο πατέρας της, με το σκοπό να την ξεγελάσει.

Όστόσο... τώρα που τα ενα- νασυλλογίζονταν όλα με ήσυ- χία, ήταν αναγκασμένη ν' αναγνωρίσει, θέλοντας και μη, ότι ή αφηγήσις τού δικηγόρου, όσο κι' αν φαινόταν παραλόγη, ήταν η μόνη που υπο- ρύσσε τις ερωτήσεις που είχε υποβάλει κατά τον έαυ- τή της απ' το βράδυ της συλ- λήψεως τού Χουάν.

Πράγματι, αν την παραδε- χόταν κανείς, όλα γίνονταν αυ- τομάτως ολοκαθάρτα σαν το φως της ημέρας. Αγωνάτας τώρα ότι είχε τη φυσιολογία τού ανθρώπου που αγαπούσε την κόρη του και που τον αγαπούσε κι' εκείνη, ο κύριος έλασσε προ- φανώς τις συστάσεις τού δι- κηγόρου και δεν μπόρεσε ν' αντισταθώ στον πειρασμό να καινή μια έπίσκεψι στη Μαρκέλλα. Αλλά η συνάντησί τους δεν είχε την εξέλιξι που προέβλεπε.

Μόλις δηλαδή είχε άρχισι να παίξει το ρόλο που είχε προετοιμάσει, είδε με κατά- πληξι ότι η Μαρκέλλα φαινό- ταν να τον αναγνωρίζη. Έτσι τουλάχιστον πίστεψε, την πρώτη στιγμή. Αμέσως κα- τόπιν όμως, κατάλαβε ότι η κοπέλλα δεν τον αναγνώριζε σαν πατέρα της, αλλά σαν κάποιο άλλο πρόσωπο, με το όποιο πρέπει να βρισκόταν σε μεγάλη οικειότητα.

Αυτό τον κατέπληξε, ακόμη περισσότερο, γιατί δεν κατα- λάβαινε πως η Μαρκέλλα μπο- ρούσε ναχή αγέσεις ή έναν άνθρωπο που αυτός δεν τον ήξερε και δεν τον είχε δη πο- τέ, πριν 4ποκτήσει το πα- ρουσιαστικό του. Έπειτα η έκπληξι τού έγινε αγωνία ό- ταν τον φίλησε η Μαρκέλλα, όχι τάν κόρη του, αλλά σαν γυναίκα έρωτευμένη. Αντελή- φθη σε μια στιγμή την τρο- τιά αλήθεια, αναστατήθηκε κι' ανηζήτησε μια άποισιδήπο- τε πρόσσι για να φύγη.

Μόλις όμως το κατώρθωσε, τον συνέλαβε η αστυνομία, έ- πειτα από μια ψεύτικη κι' ά- νόνημη καταγγελία. Όταν ά- κουσε να τον κατηγορούν ότι είχε σκοτώσει... τον έαυτο του.

Έβαλε τὰ γέλια. Μα έπειτα, όταν θέλησαν να τον ψάξουν, κατάλαβε άμέσως πόσο ένοχο- ποιητικά ήταν τα πράγματα και τὰ χαοτιά που είχε πάνω του, και προσπάθησε ν' αντι- σταθί.

Στην ανάκρισί του, μη υπο- ρώντας και μη θέλοντας να φανερώνη το μυστικό του, κι' αντιμετωπίζοντας άπρόσπα- τίς έπίμονες κι' έπιδέσεις έ- κωμη τού μυαλού της, αναζήτη- ντας κομμάτι άλλη, με λιγώτε- ρο φώδερε συνέπειες...

Εξακολουθούσε να βασανίζε- ται έτσι επί δυο μέρες, στις μακρές ώρες που περνούσε δί- πλα στο μαξιλάρι τού πατέ- ρα της. Στο τέλος όμως, έ- πεκράτησε στο νου της η πρα- κτική λογική.

Έξετάζοντας τὰ πράγμα- τα από καθαρά ρεαλιστική και θετική άποψι, είχε κατα- λήξει στο συμπέρασμα ότι μπορούσε να υπάρχη κατά όθι- θος μια αλήθεια στην έκδοχή τού πατέρα της. Όσως ο δι- κηγόρος, έζροντας κάποιο σπουδαίο γεγονός, πάνω στο παραλήρημα τού πυρετού του είχε δημιουργήσει τη φαντα- στική ιστορία του με βάσι- πραγματικά περιστατικά.

Έκτος απ' την άπαράδεκτη αλλαγή της προσωπικότητας, η ύπληρη, επί παραδείγματι, η ιστορία της απανώγης τού κήρυκα, που δεν είχε τίποτ'

νη τίποτε άλλο παρά να σω- πάση και ν' εξακολουθήσει ν' άρνηται. Γι' αυτό, δεν άλλα- ξε στάσι, στην άνακρισι της επομένης ημέρας.

Η Λίδια ανατίριχσε. Ό- φειλε ν' αναγνωρίσει, θέλοντας και μη, ότι αυτή ήταν η μόνη δυνατή και λογική έκδοχη. Ό- σο κι' αν ήταν συγχρόνως πα- ράλογη. Μη υποψώντας όστο- σο να τη δεχθί, βασάνισε ά- κόμη τού μυαλό της, αναζήτη- ντας κομμάτι άλλη, με λιγώτε- ρο φώδερε συνέπειες...

Έξετάζοντας τὰ πράγμα- τα από καθαρά ρεαλιστική και θετική άποψι, είχε κατα- λήξει στο συμπέρασμα ότι μπορούσε να υπάρχη κατά όθι- θος μια αλήθεια στην έκδοχή τού πατέρα της. Όσως ο δι- κηγόρος, έζροντας κάποιο σπουδαίο γεγονός, πάνω στο παραλήρημα τού πυρετού του είχε δημιουργήσει τη φαντα- στική ιστορία του με βάσι- πραγματικά περιστατικά.

Έκτος απ' την άπαράδεκτη αλλαγή της προσωπικότητας, η ύπληρη, επί παραδείγματι, η ιστορία της απανώγης τού κήρυκα, που δεν είχε τίποτ'

τό άπίθανο και που μπορούσ- νάταν άληθινί.

Μια άλλη λεπτομέρεια, ποι- της είχε κινήσει πολύ το έν διαφέρον, άφορούσε το Νικ Ρά- τεν και το ζήτημα της ευθύνης του. Πράγματι, ο άγνωστος που είχε δώσει ραντεβό στο κήρυκα Μπρούμ στο «Κράντ Ότέλ», είχε προσφασίθ' μι έ- υπόθεσι χρωματόφαν. Αν λοι- πόν είχε γίνει πραγματικά ά- παγωγή, ήταν λογικό ν' έ- σκεφθί κανείς ότι ο δράστης που είχε μεταχειρισθί μια τέ- τοια πρόσσι και που ήξε- ρε τις προθέσεις τού κήρυκα, ή- ταν κάποιος άνακατεμένος στ' ε- χρηματιστηριακά ζήτηματα. Ο Ράτεν λοιπόν είχε στενές σχέ- σεις με το Χρηματιστήριο.

Όσως έπρόκειτο για άπλη- σύμπτωσι. Όσως κι' η άπα- γωγή άκόμη, μ' όλες της τί- λεπτομέρειες, να ύπληξε μόνι- στη φαντασία τού δικηγόρου. Όστόσο η Λίδια ήταν άποφα- σισμένη να δοκιμάσει...

Εφόσον είχαν πια περάσει μερικές μέρες απ' την έξαφ- νισι τού κήρυκα, δεν περίμε- νε μεγάλα πράγματα από μια έπίσκεψι της στο ξενοδοχείο. Δοκίμασε λοιπόν μεγάλη έ- κπληξι και συγκίνησι, όταν ρώ- τησε το θυρωρό και τον είδι να ζαρώνη το μέτωπό του, σάν να ζήτησε να θυμηθί κατι τέ- συγκεκριμένο.

Απογοητεύθηκε όμως, όταν της μίλησε και τη ρώτησε:

— Μήπως τυχόν είδατε δη- μοσιόγραφο, δεσποινίς;

— Μη φοβάστε! τού απάντη- σε, μαυτεύοντας τη σκέψι του. Δεν είναι δημοσιογράφος. Λέ- γομαι Λίδια Στράντ κι' είμαι κόρη τού δικηγόρου Στράντ. Ενδιαφέρομαι για την έξαφ- νισι τού κήρυκα Μπρούμ, μά- να και μόνο γιατί είμαι φίλη της κόρης του.

— Α, καταλαβαίνω!... Με συγχωρήτε για την ερώτησί- μου. Αλλά η διεύθυνσις τού ξενοδοχείου μας δεν θέλει να γίνη γνωστό ότι ο κύριος κό- μης έθεάθη εδώ για τελευταία φορά. Είναι κάτι που δεν θα μας άδελούσε.

— Σωστά! παραδέχθηκε η κοπέλλα. Όστε λαοφάνθηκε ότι ο κύριος έεσαφάνισθηκε άμέ- σως αφού έφυγε από δω.

— Βεβαίως. Πήγα ο ίδιος στην αστυνομία, για να πώ ό,τι ήξερα, αφού διάβασα στις έφημερίδες την είδησι της έ- εξαφάνισως... Δεν μπόρεσα να πώ πολλά πράγματα. Αν έ- μως σας ενδιαφέρει να τα μά- θετε, δεν έχω καμιά δυσκολία να σας τα έπαναλάβω. Άρκεί, βέβαια, να μην κάνετε λόγο στον δημοσιογράφο αν τυ- χόν σας ρωτήσουν.

Η νέα τού το ύποσέθηκε.

Κι' ο θυρωρός πρόσθεσε:

— Την ημέρα της εξαφάνι- σεως, ο κύριος κύριος έφτασε εδώ κατά τις 6 τού απόγεμα. Τον ήξερα καλά, γιατί έμεγε συχνά στο ξενοδοχείο μας, τον κήρυκα που δεν κατόικυσε ά- κόμη στην πόλι. Όταν ήθε- λοιπόν εδώ, έ πλησίωσε άμέ- σως και με ρώτησε μήπως τον περίμενε κανείς. Τού απάντη- σα ότι είχε φτάσει προ δλίγων έ- νας σωδερ και τον είνε ζητή- σεις.

Όυπαίμαι, σαν ναταν τώρα, ότι ο κύριος κύριος τόν κίττα- ξε έρωτηματικά, σαν να μην καταλάβαινε τί του ήθελε. Ό- ταν ο σωδερ τού έπτε έδι είνε να τού πη, είδα τόν κύριο κό- μη να κάνει μια χειρονομία δυσφορίας. Όστόσο φάνηκε

Κατόπιν της γνω- στής μεγάλης επι- τυχίας που έχουν τὰ από 25 χρόνων έν κυκλοφορία και εις 500 στερεούς χρωματισμούς με- τα- ξια μας μουλινέ «ΕΛΕΦΑΝΤΟΣ» πολλοί ανταγωνιστά μας απο- μωμούνται την σουκευσίαν και χρησιμοποιούν παρὰ- μως τὸ ίδιο νούμερόν τού χρωματολογίου μας.

Ζητείτε επίμονως από τὸν προμηθευτήν σας τὰ μετὰξια μουλινέ μάρκας

"ΕΛΕΦΑΝΤΟΣ"

★ ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ ΤΟ ΕΤΙΚΕΤΤΑΚΙ ΝΑ ΦΕΡΗ ΤΟΝ «ΕΛΕΦΑΝΤΑΝ»

πώς πείσθηκε γι' αυτό που
τεύλεγε ο άλλος. Με ρώτησε
τι ώρα ήταν, με χαιρέτησε με
χειραψία, όπως συνήθιζε, κι
έφυγε. Τον είδα απ' την τε-
λεωμένη ν' ανεβαίνει σ' ένα
ιδιωτικό αυτοκίνητο που περι-
μενε απ' έξω. Αυτά είναι όλα
όσα ξέρω.

—Δεν είδατε τον αριθμό
του αυτοκινήτου;

—Ο θυρωρός κούνησε αρνητι-
κά το κεφάλι του κι' απάντησε:

—Μου φάνηκε πως ήταν ένα
μεγάλο μαύρο κλειστό... άμαξι-
πολυτελείας... με δεν είμαι και
βέβαιος. Καταλαβαίνετε, δε-
σποινίς, δεν είχα τότε κανένα
λόγο να προσέξω...

—Φυσικά! Μα δεν θυμάστε
τουλάχιστον καμμία άλλη λε-
πτομέρεια;

—Αφ' ότου έμαθα την εξα-
φάνισή, δεν σκέπτομαι τίποτ'
άλλο... Την ίδια ερώτησι
μούκαναν και στην αστυνομία.
Με τόσο κόσμο όμως που περ-
νάει από δω κάθε μέρα, είναι
πολύ κι' όλες πού μπορούσα να
κρατήσω στο μυαλό μου αυτά
τά λίγα που σας είπα. Τα θυ-
μάμαι μόνο και μόνο γιατί ή-
ξερα καλά τον κύριο κούμπα
και γιατί το περιστατικό συνέ-
βη σ' ένα που δεν υπήρχε κί-
νησις. Άλλωθώς, δεν θα έμεινε α-
πολύτως τίποτε στη μνήμη μου.

—Και για το σωφόν δεν θυ-
μάστε τίποτε; επέμεινε η Λί-
βια. Καμμία λεπτομέρεια του
δεν σας έκαμε εντύπωση; Τον
είχατε ξαναδω ποτέ;

—Όχι, ποτέ άλλοτε.

—Θα μπορούσατε τουλάχισ-
τον να τον αναγνωρίσετε, αν
τύχαινε να τον ξαναδείτε;

—Δεν είμαι βέβαιος, γιατί
—όπως σας είπα— δεν έδω-
σα ιδιαίτερα προσοχή. Μα ί-
σως και να τον αναγνώριζα,
αν τον ξανάβλεπα...

Τα μάτια της Λίβιας έλαμ-
ψαν. Πιθανόν να μπορούσε να
κάμει μια δοκιμή... Ίσως να-
ταν καλή η ιδέα που της είχε
έρθει ξαφνικά.

Κύτταξε καλά το θυρωρό του
ξενοδοχείου. Ήταν μάλλον ώ-
ραίος άντρας, κι' όχι μεγάλος

—Δεν είδατε ποτέ;

—Θα μπορούσατε τουλάχισ-
τον να τον αναγνωρίσετε, αν
τύχαινε να τον ξαναδείτε;

—Δεν είμαι βέβαιος, γιατί
—όπως σας είπα— δεν έδω-
σα ιδιαίτερα προσοχή. Μα ί-
σως και να τον αναγνώριζα,
αν τον ξανάβλεπα...

Τα μάτια της Λίβιας έλαμ-
ψαν. Πιθανόν να μπορούσε να
κάμει μια δοκιμή... Ίσως να-
ταν καλή η ιδέα που της είχε
έρθει ξαφνικά.

Κύτταξε καλά το θυρωρό του
ξενοδοχείου. Ήταν μάλλον ώ-
ραίος άντρας, κι' όχι μεγάλος

—Δεν είδατε ποτέ;

—Θα μπορούσατε τουλάχισ-
τον να τον αναγνωρίσετε, αν
τύχαινε να τον ξαναδείτε;

—Δεν είμαι βέβαιος, γιατί
—όπως σας είπα— δεν έδω-
σα ιδιαίτερα προσοχή. Μα ί-
σως και να τον αναγνώριζα,
αν τον ξανάβλεπα...

Τα μάτια της Λίβιας έλαμ-
ψαν. Πιθανόν να μπορούσε να
κάμει μια δοκιμή... Ίσως να-
ταν καλή η ιδέα που της είχε
έρθει ξαφνικά.

Κύτταξε καλά το θυρωρό του
ξενοδοχείου. Ήταν μάλλον ώ-
ραίος άντρας, κι' όχι μεγάλος

—Δεν είδατε ποτέ;

—Θα μπορούσατε τουλάχισ-
τον να τον αναγνωρίσετε, αν
τύχαινε να τον ξαναδείτε;

—Δεν είμαι βέβαιος, γιατί
—όπως σας είπα— δεν έδω-
σα ιδιαίτερα προσοχή. Μα ί-
σως και να τον αναγνώριζα,
αν τον ξανάβλεπα...

Τα μάτια της Λίβιας έλαμ-
ψαν. Πιθανόν να μπορούσε να
κάμει μια δοκιμή... Ίσως να-
ταν καλή η ιδέα που της είχε
έρθει ξαφνικά.

Κύτταξε καλά το θυρωρό του
ξενοδοχείου. Ήταν μάλλον ώ-
ραίος άντρας, κι' όχι μεγάλος

—Δεν είδατε ποτέ;

—Θα μπορούσατε τουλάχισ-
τον να τον αναγνωρίσετε, αν
τύχαινε να τον ξαναδείτε;

—Δεν είμαι βέβαιος, γιατί
—όπως σας είπα— δεν έδω-
σα ιδιαίτερα προσοχή. Μα ί-
σως και να τον αναγνώριζα,
αν τον ξανάβλεπα...

Τα μάτια της Λίβιας έλαμ-
ψαν. Πιθανόν να μπορούσε να
κάμει μια δοκιμή... Ίσως να-
ταν καλή η ιδέα που της είχε
έρθει ξαφνικά.

Κύτταξε καλά το θυρωρό του
ξενοδοχείου. Ήταν μάλλον ώ-
ραίος άντρας, κι' όχι μεγάλος

—Δεν είδατε ποτέ;

—Θα μπορούσατε τουλάχισ-
τον να τον αναγνωρίσετε, αν
τύχαινε να τον ξαναδείτε;

—Δεν είμαι βέβαιος, γιατί
—όπως σας είπα— δεν έδω-
σα ιδιαίτερα προσοχή. Μα ί-
σως και να τον αναγνώριζα,
αν τον ξανάβλεπα...

στά χρόνια. Είχε συμπαθητική
φυσιογνωμία, έξυπνα μάτια,
μαύρα μαλλιά, τρόπους ευγενι-
κούς, και γενικά ένα ύφος κα-
θώς πρέπει. Με λίγα λόγια, θα
μπορούσε μια χαρά να περά-
σει για τρυφερό φίλος μιας
κοπέλλας της καλής τάξεως.

Η εξέτασις της Λίβιας εί-
χε διαρκέσει μόνο λίγα δευτε-
ρόλεπτα.

—Μπορείτε να απουσιάσετε
απ' το ξενοδοχείο; ρώτησε κα-
τόπιν.

—Κανονικά όχι! Σε εξαιρε-
τικές όμως περιπτώσεις και
για δικαιολογημένους λόγους,
μπορώ ν' αφήσω κάποιον άλ-
λον στη θέση μου.

—Θα μπορούσατε λοιπόν
ναχτείτε έλευθερο το σημερινό ά-
πογεύμα σας;

—Ίσως... "Αν ήταν ανάγ-
κη, θα μπορούσα να το κάτα-
φέρω... Δεν βλέπω όμως το
λόγο...

—Θα καταλάβετε σε λίγο!
διέκοψε η Λίβια, χαμογελών-
τας γλυκά στο θυρωρό. Πέστε
μου, είσατε παντρεμένος;

—Όχι! απάντησε έκείνος,
εκπληκτός απ' τις ερωτήσεις
κι' απ' τον τόνο της νέας.

—Έχετε καμμία άραβω-
νιστική; Καμμία φιλενάδα;
Μη μου απαντήσετε ότι δεν μ'
ένδιαφέρουν αυτά τα πράγμα-
τα... Σας είπα ότι θα κατα-
λάβετε κατόπιν...

—Ε, ναι, έχω μια άραβω-
νιστική...

—Σας έζηλευσε;

—Χυ! Έτσι κι' έτσι...

—Μπορεί δηλαδή να σας κά-
μει σκηνή, αν σας ιδή με άλλη
γυναίκα;

—Μά... το ποσιμώτερο εί-
ναι να με δη! απάντησε ο θυ-
ρωρός, μ' ένα πονηρό χαμόγε-
λο, χωρίς ωστόσο να καταλα-
βαίνει σε τι άποσκοπούσε ή ε-
ρώτησι της Λίβιας.

—Ωραία! Βλέπω πως συν-
εννοούμεθα περίφηντα και πως
μπορούμε ν' αποτελέσουμε ένα
ταιριασμένο ζευγάρι! Έχω
κι' εγώ άραβωνιστικό, αλλά
λείπει στο εξωτερικό. Δεν ύ-
πάρχει λοιπόν φόβος απ' αυ-
τόν... Με λένε Λίβια. Έσείς,
πως λέγεσθε;

—Ζύλ.

—Μ' άρέσει τ' όνομά σας.

—Αυτό με κολακεύει, είπε ο
θυρωρός λίγο ειρωνικά. Θα με
υποχρεώσετε όμως, αν μου πί-
τε ειλικρινώς τι σημαίνει όλη
αυτή ή ιστορία.

—Σύμφωνοι, Ζύλ. Θα σας
τα πώ, όταν φτάση ή ώρα. Να
θυμάσθε προπάντων ότι πρέπει
να με λέτε Λίβια... Άλήθεια,
έξχασα τό πιο σπουδαίο; Ξέ-
ρετε να οδηγήστε αυτοκίνητο;

—Ναί, αλλά...

—Δεν έχει «άλλα», Ζύλ.
Φροντίστε να μείνιτε σήμερα
έλευθερος απ' την ύπηρεσία
σας, νοικιάστε ένα αυτοκίνητο,
φορέστε το ωραιότερο σπορ
κοστούμι σας και, στις 2 το

απόγεμα, περιμένετε με με τ'
αυτοκίνητο στο δρόμο πίσω
απ' το ξενοδοχείο. Μην άργή-
σετε! Έγώ θαμεί ακριβεστά-
τη στην ώρα μου.

Ο Ζύλ δεν ήξερε πως να
φερθή... Είχε άρχισει ν' άμφι-
βάλλη για τη διανοητική κα-
τάστασι της κοπέλλας που του
μιλούσε.

Βλέποντας την εκπληκτική
και λίγο άνησυχη έκφρασί του,
ή Λίβια γέλασε με την καρδιά
της. Τα ώραια κι' έξυπνα μά-
τια της έλαμψαν.

—Δεν καταλάβετε λοιπόν,
άγαπητέ Ζύλ; είπε. Θα με πά-
τε ένα περιπάτο με τ' αυτοκί-
νητο... ένα ρωμαντικό περίπα-
το στην έξοχή. Στο γυρισμό,
θα πάθω κάτι τ' αυτοκίνητό
μας... Φυσικά, τα έξοδα θαμεί
όλα δικά μου.

Πήρε ξαφνικά σοβαρό ύφος
και πρόσθεσε:

—Βασίλειοι σε σας, Ζύλ.
Δεν μπορείτε ν' άρνηθήτε, για-
τί είσατε ο μόνος που είδατε το
σωφόν που άπήγαγε τον κύμπα
Μπρούμ. Έλπίζω να τον
συναντήσουμε σήμερα, και πρό-
πει να σας πω κάτι που για να
τον αναγνωρίσετε. Για να μη
σας άναγνωρίση όμως κι' έ-
κείνος, άλλάχτε χτένισμα, κά-
ψετε τα μουστάκια σας, φορέ-
στε γυαλιά ή μονόκλ, κολλήστε
ταιριό στο ένα σας μάτι...

—Καίετε ότι θέλετε! Άλλά μη
λείψετε απ' το ραντεβού μας.
Στις 2, στον πίσω δρόμο...

—Έπειτα, χωρίς καν να πε-
ριμένη απάντησι, τράβηξε προς
την πόρτα, αφού έστειλε στο
θυρωρό ένα τελευταίο χαμόγε-
λο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'

Ο μυστηριώδης σωφόν

Η Λίβια κύτταξε με ίκανο-
ποίησι το νέο με τα κοκκάλινα
ματογυάλια και με το σπορ
κοστούμι, που την είχε χαιρέ-
τήσει με άψογη ευγένεια και
την είχε προσκαλέσει ν' ανεβή
στο αυτοκίνητάκι που οδηγού-
σε.

—Αν δεν σας είχα δώσει
ραντεβού κι' αν δεν σας είχα
πη έγώ ή ίδια ν' αλλάξετε το
ντύσιμό και την εμφάνισή σας,
φώναζε, ορκίζομαι ότι δεν θα
σας αναγνώριζα! Είσατε φο-
βερός, Ζύλ!

Πραγματικά, ο θυρωρός του
ξενοδοχείου φαινόταν τώρα άρ-
κετά νεώτερος κι' έντελώς αλ-
λωιώτικος.

—Προσπάθησα να τα κατα-
φέρω όσο καλλίτερο μπορού-
σα! απάντησε χαμογελώντας,
χωρίς να δείξη άμνηστία για
το κομπλιμέντο.

—Και τα καταφέρατε περί-
φημα!

—Ναί, αλλά ξέρετε ότι τά-
χω χαμένα με σας! πρόσθεσε
ο Ζύλ με αυστηρό τόνο, εξα-
κολοθώντας ωστόσο να χαμο-
γελά. Σήμερα το πρωί, τα

κανονίσατε όλα μόνη σας, χω-
ρίς καν να λάβετε τον κόπο να
ρωτήσετε και τη δική μου γνώ-
μη. Έπειτα, φύγατε ξαφνικά,
σαν να μην είχαμε πιά τίποτε
άλλο να πούμε. Δεν σκεφθήκα-
τε ότι θα μπορούσα ναχώ κά-
ποιες αντίρρήσεις...

—Όχι, τ' όμολογώ! Πί-
στενα ότι θάσαστε και σεις ά-
πολύτως σύμφωνοι. Βέβαια, αν
είχα άμφιβολίες...

—Καλά, καλά! διέκοψε, ο
Ζύλ. Βλέπω ότι δεν τα βγάχει
κανείς πέρα μαζί σας... Πρέ-
πει να όμολογήσω ωστόσο ότι
μούσχετε κινήσει την περιέργεια
και θάθελα να μού πείτε τώρα
το πρόγραμμά σας.

—Μα σας τό είπα τό πρωί,
Ζύλ: Θα κάνουμε ένα ωραίο πε-
ρίπατο, σαν ρωμαντικό ζευγά-
ράκι. Άν έχετε ώραια φωνή,
μπορείτε να μου τραγουδήσετε
κανένα τραγουδάκι...

—Έπειτα, την ώρα του γυρισμού, θα πά-
θω κάτι τ' αυτοκίνητό μας, για ν'
άναγκασθούμε να ζητήσουμε
βοήθεια από κάποιον... Τέλος,
θα γυρίσουμε στην πόλη. Αυτό
είν' όλο! Μη ξεχνάτε όμως ότι
λέγομαι Λίβια κι' ότι είμαστε
άραβωνισμένοι.

—Αυτά τα κατάλαβα. Δεν
μου ξέληγαστε όμως άκόμη τό
λόγο...

—Θα τα μάθετε όλα στην ώ-
ρα τους... όπως θα τα μάθω
κι' εγώ, αν βοήθησά ή τύχη!
Μολονότι δεν ήξερε πως θα
τελείωνε αυτή ή ιστορία, ο
Ζύλ δεν μετανόουσε πού είχε
δεχθή την παράκληση πόσάτην.
Σπάνια του είχα συμβη να γνω-
ρίση μια κοπέλλα τόσο έξυπνη
κι' έλκυστική.

Γνωρίζονταν από λίγες ώ-
ρες μόνο, άνηκαν σε διαφορετι-
κούς κόσμους, δεν ήξεραν τίπο-
τε σχεδόν ό ένας για τον άλ-
λον, κι' όμως είχαν ταιριάσει
άμέσως, σαν παλιοί σύντροφοι.

Ο Ζύλ οδηγούσε τό αυτο-
κίνητο, κι' ή Λίβια τούδειχνε
τό δρόμο που έπρεπε να πάση.
Με τη φλυασία, έφτασαν γρή-
γορα στο τέμα του ταξιδιού
τους, δίχως να τό καταλάβουν.

—Ας σταματήσουμε κάτω
απ' αυτά τα δέντρα... πρότει-
νε ξαφνικά ή Λίβια, δείχνον-
τας μερικά πλατάνια, άνάμε-
σα στα όποια φαινόταν μια
καγκελλόπορτα.

Υπήρχε στο μέρος εκείνο
ένα μικρό πλάτωμα, όπου άεί-
σαν τό αυτοκίνητο, έτσι πού
να φαίνεται καλά απ' τη με-
γάλη βίλλα, πού ύψωνόταν πί-
σω απ' την καγκελλόπορτα, έ-
κατό περίπου μέτρα μακριά
απ' τό δρόμο.

Ένας κηπουρός εργαζόταν
μέσα στον κήπο του έξοχικού
σπιτιού. Πέρα απ' τα δέντρα
πού τριγύριζαν τη βίλλα, ά-
πλώνονταν άπέραντα καταπρά-
σινα λειβάδια. Δεν φαινόταν ό-
λόγυρα κανένα άλλο σπίτι.

—Φτάσαμε! φώναξε δυνατά
ή Λίβια, και κατέβηκε απ' τ'
αυτοκίνητο, ενώ ο Ζύλ έσβυνε
τό μοτέρ.

Έκαμε έπειτα τό γύρο του
αυτοκινήτου, έτσι ώστε να μη
φαίνεται αν τυχόν κάποιος απ'
τη βίλλα παρακολουθούσε τις
κινήσεις της. Ακούμπησε τό
πόδι της στο μαρσιπέ, κοντά
στον πισινό τροχό, κι' άνασή-
κωσε λίγο τη φούστα της, σαν
νάθελε να διορθώση τις κάλ-
τσες της.

Μια άκτίνα ήλιου, πού περ-
νούσε άνάμεσα στις φυλλωσιές,
έκαμε να λάμψη για μια στιγ-
μή στο χέρι της ένα λεπτό
πραγματάκι: ένα καρφί. Συγ-
χρόνως άκούστηκε ένα έλαφοό

σφύριγμα, κάτι σαν βούϊσμα
έντομου...

—Έτοιμος είσαι, άγάπη
μου; φώναζε έπειτα ή κοπέλλα,
τακτοποιώντας τη φούστα της.

—Αμέσως, λατρεία μου!
απάντησε ο Ζύλ μέσα απ' τ'
αυτοκίνητο.

Και παρουσιάστηκε, κρατών-
τας ένα μεγάλο πακέτο.

—Τι είν' αυτό; ρώτησε ή
Λίβια.

—Τό κολατσιό μας.

—Μα αυτό δεν ήταν στο
πρόγραμμά μας... Κι' άλλω-
στε δεν πεινλώ!

—Έγώ όμως είμαι φόβιος
της πείνας! Έφωνα νηστικός,
για ναρθώ έγκαίρως στο ραν-
τεβού μας.

—Λυπάμαι πολύ! μουρού-
ρισε ή κοπέλλα.

Πήρε έπειτα απ' τό μπρά-
τσο τό νέο και πρόσθεσε με
νάκια και χαμόγελο:

—Πάμε, άγάπη μου...

—Αν κάποιος απ' τη βίλλα
τους παρακολουθούσε με κιά-
λια, δεν θα μπορούσε να δια-
κρίνη τίποτε τό ύποπτο στη
συμπεριφορά τους. Σ' όποιον
δεν ήταν έν γνώσει του μυστι-
κού τους, θα φαινόταν άπλώς
και μόνο δυό έρωτευμένοι πού
είχαν βγη περίπατο.

Πέρασαν ένα άληθινά εύχα-
ριστο απόγεμα, καθισμένοι στο
γρasiό, κάτω από ένα πλα-
τάνι. Ο Ζύλ είχε καλούτσικη
φωνή βαρυτόνου. Μετά τό φα-
γητό λοιπόν, τραγούδησε μερι-
κα τραγουδάκια. Η Λίβια τον
άκουγε, με τό κεφάλι της άκου-
μπισμένο στον ώμο του. Κά-
που - κάπου ωστόσο, έρχινε

μια ματιά στη βίλλα, πού ξε-
χώριζε άνάμεσα στα δέντρα.

Τέλος, έφτασε ή στιγμή της
δράσεως. Ο ήλιος βρισκόταν
ψηλά, άκόμη. Ωστόσο, ήταν
μια ώρα, πού θα φαινόταν φυ-
σικό να ξεκινήσουν πιά δυό έ-
ρωτευμένοι για την έπιστροφή.

—Ας πηγαίνουμε, είπε, ή
Λίβια. Προσέξτε να παίξετε
φυσικά τό ρόλο σας και να μην
κάμετε κανένα λάθος!... Υ.

ποτιθεται, ότι ξεχάσαμε στο
γκαράζ τα εργαλεία μας...

—Σύμφωνοι!

Μόλις έφτασαν κοντά στ'
αυτοκίνητο, ή Λίβια έβγαλε
μια φωνή:

—Ο Ζύλ! Κύτταξε τη ρόδα!
Ο Ζύλ έσκυψε, κύτταξε και
φώναξε κι' αυτός:

—Τι άτυχία! Τρύπησε τό
λάστιχο!

—Και τώρα τι θα κάνουμε;
—Πρέπει ν' αλλάξουμε τον
τροχό.

Ο νέος έσκυψε μέσα στ'
αυτοκίνητο, σαν κάτι ν' άναη-
τούσε, κι' έπειτα γύρισε προς
τη Λίβια, με ύφος συντετριμ-
μένο.

—Τι τρέχει; ρώτησε έκείνη.

—Δεν βρίσκω τα εργαλεία.
Πρέπει να τ' άβια στο γκα-
ράζ...

Η σκηνή πού άκολούθησε,
παίχθηκε με τόση φυσικότητα,
ώστε θα την περνούσε καθέννας
για άληθινή. Η άπελπισία της
Λίβιας κι' ή άπογοήτευσις του
Ζύλ φαινόταν τόσο ειλικρινείς,
ώστε κανείς δεν θα μπορούσε
να πιστέψη πως ήσαν προσ-
ποιητές. Μάλωσαν οι δυό τους
μεταξύ τους, και στο τέλος

συμφιλιώθηκαν και πήγαν να
ζητήσουν βοήθεια στη βίλλα.

Ο υπηρέτης πού τους άνοι-
ξε την πόρτα και τους άδηγη-
σε στο γκαράζ, δεν άμφέβαλε
καθόλου για την ειλικρίνεια
τους. Τό ίδιο δεν άμφέβαλε κι'
ο άνθρωπος με τη φόρμα, πού
βρίθκαν έκει μέσα.

—Περνούσαμε με τ' αυτοκί-
νητο από δω και βιαζόμαστε
πολύ να φτάσουμε σπίτι!... άρ-
χισε ή Λίβια.

—Σε παρακαλώ, άγάπη
μου, άφισε να μιλήσω εγώ! τη
διέκοψε ο Ζύλ, με τό ναπολεόν-
τειον ύφος του άνδρος πού θέ-
λει να δώση, στη μέλλουσα
συμβία του να συνισθάνη την
έπιβολή του.

—Πώς μπορείς να μού μι-
λάς έτσι!... και μάλιστα ά-
φου φταίς εσύ;

—Ας μη κάνουμε άδικα τον
καιρό μας με φλυαρίες, πρόσ-
θεσε ο Ζύλ με τον ίδιο τόνο.

Κι' έξηγηση στον άλλον:

—Ηρόσαμε περίπατο ως έ-
δω. Είχαμε άφίσει τ' αυτοκί-
νητό μας κάτω από κείνα τα
δέντρα, κι' όταν γυρίσαμε, σέ
λίγο βρήκαμε καθισμένο τό ένα
λάστιχο.

—Από καμμία πρόκα, σί-
γουρα! είπε ο σωφόν.

—Έτσι πιστεύω κι' εγώ...

—Και στοιχηματίζω ότι
δεν έχετε ρεζέρβα!

—Α, όχι, έχουμε. Άλλά
ξεχάσαμε δυστυχώς, τα εργα-
λεία!

—Με τα εργαλεία γίνεται
πάντα ό,τι με την όμπρέλλα:
τάχει κανείς καλώς του όταν δεν
χρειάζονται, κι' όταν τύχη

να του χρειαστούν τάχει ξεχά-
σει στο σπίτι του! Έτσι έλε-
γε κι' ο μακαρίτης ο παππούς
μου!

—Α, ήταν σωφόν κι' ο
παππούς σας; ρώτησε μ' άφέ-
λεια ο Ζύλ.

—Όχι, αλλά κρατούσε όμ'
πρέλλα! απάντησε ο άλλος, γε-
λώντας με τ' άστείο του.

—Αν θέλετε τώρα να μάς
βοηθήτε λίγο...

—Ευχαρίστως! Σ' ένα λε-
πτό, θα τελειώνουμε...

Και, ενώ έπαιρνε τα άπαι-
τούμενα εργαλεία, ο άνθρωπος
με τη φόρμα διηγείτο συγχρό-
νως κάποιο σχετικά περιστατι-
κό πού του είχε συμβη όταν
βρισκόταν στην ύπηρεσία ενός
δερατεμπόρου.

Η Λίβια κι' ο Ζύλ προσποι-
όνταν ότι ένδιαφέρονταν για
την αφήγησί του. Στην πραγ-
ματικότητα όμως, δεν τούδιναν
καμμία προσοχή. Γιατί ήσαν
άποροφημένοι απ' την παντο-
μίμα τους πού άρχισαν μετα-
ξύ τους, όταν ο σωφόν βάλθη-
κε να κάνει την άλλαγή του
τροχού.

Ο Ζύλ κατάλαβε απ' την
παντομίμα της Λίβιας ότι ή
νέα τον ρωτούσε αν ήταν α-
υτός ο άνθρωπος πού είχε παρα-
λάβει τον κύμπα Μπρούμ απ'
τό ξενοδοχείο, τη βραδυά της
εξαφανίσσεως του. Κι' έκείνη
πάλι κατάλαβε ότι ο Ζύλ της
απάντησε με τον ίδιο τρόπο
άρνητικά.

Απογοητεύθηκε πολύ, βλε-
πόντας να διαλύεται έτσι μια
υπόθεσις, όπου είχε σπηρεί
τόσες ελπίδες. Ωστόσο δεν

Αισθητικόν Έπιστημονικόν
Έργαστήριον
Βερανζέρου 12α. Τηλ. 53-674

Αναλαμβάνει την ριζικήν
άποτριχώσιν και εξαφανίζει
τάς ρυτίδας, ούλάς, έγκαύματα,
στιγμάτα, πανάδες, στιγμάτα
εύλογίας και θεραπεύει την τρι-
χόπτωσι.

ΒΑΡΗΚΟΟΙ Μόλις παρελήφθησαν
Τα μικρότερα, Ελαφρότερα, Κομψότερα
Ακουστικά του Κόσμου
Belstone
ΣΥΜΦΩΝΕΤ
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ: Δ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ
ΛΕΚΚΑ Ο ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛ. 35-507 • ΠΑΤΡΑΙ ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΤΗΛ. 27-14
ΔΩΡΕΑΝ ΔΟΚΙΜΗ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Θα έκπλαγείτε από τη μεγάλη ποικιλία και από τις εύθηνές τιμές μας στα Βαρβακερά 'Υφάσματα

ΔΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

παραιτήθηκε. Κι' όταν ο σω-
φέρ τελείωσε την ιστορία του,
αυτή είπε, κυττάζοντας το Ζύλ
με ρομαντική έκφραση:

— Άχ, τι όμορφα που θα-
ναι να ζή κανείς σ' ένα μέρος
τόσο μαγευτικό! Πόσο είναι
τυχερός ο ιδιοκτήτης ενός τέ-
τοιου παραδείσιου!

— Τυχερός; παρατήρησε ο
σωφέρ. Χμ, όχι και τόσο! Σή-
μερα το πρωί, έγινε η κηδεία
του!

Πώς; Δεν τώδεραν; Δεν εί-
χαν διαβάσει στις εφημερίδες
το θάνατο του Νικ Ράτεν, που
είχε πέσει θύμα αυτοκινητιστι-
κού δυστυχήματος; Αυτός η-
ταν ο ιδιοκτήτης της Βίλλας...

Στο εξής, θα τη χαιρόταν ο
κληρονόμος του... Όχι, δεν η-
ταν συγγενής του μακαρίτη!
Ήταν ένας φίλος του... Ναι,
ένας άπλος φίλος! Ο Ράτεν
τον είχε άφισει γενικό κληρο-
νόμο του... και δεν είχε θυμη-
θεί καθόλου τους υπηρέτες του
στη διαθήκη του! Τι άχαρι-
στία!

Δίχως να φαντάζεται πόσο
θα την ενδιέφερε αργότερα αυ-
τή η λεπτομέρεια της κληρονο-
μίας, η Λίδια φρόντισε να
στρέψει άλλο το ενδιαφέρον
της, να την ελπίδα να μάθαι από το σω-
φέρ εκείνο που επιζητούσε.
Παο' όλες όμως τις προσπά-
θειές της και την πυνηρία της,
δεν κατόρθωσε να πληροφορη-
θεί, παρά μόνον ότι ήταν ο μο-
ναδικός σωφέρ του Ράτεν κι
ότι βρισκόταν στην υπηρεσία
του από δυο μήνες.

Η κοπέλλα θεωρούσε τε-
λείως άποτυχημένη την προ-
σπάθειά της, γιατί δεν μπορού-
σε ακόμη να φαντασθεί τη σπου-
δαία μιάς ενδείξεως που
είχε συγκεντρώσει άδελά της
και που δεν της είχε δώσει
καμιά προσοχή. Πείσθηκε μά-
λιστα πιο πολύ για την άπο-
τυχία της, όταν, στο γυρισμό
τους, ο Ζύλ τη βεβαίωσε και
προφορικά ότι δεν ήταν εκεί-
νος ο άνθρωπος που ζητούσε.

Όστόσο, η Λίδια δεν έγκα-
τέλιψε τις προσπάθειές της.
Τό γεγονός ότι αυτός που είχε
γνωρίσει, ήταν ο μόνος σωφέρ
του Ράτεν, κι' ότι δεν ήταν ο
άνθρωπος που αναζητούσε, δεν
άκούσε για να διαλύσει τις
υποψίες της κατά του υιόδου.

— Όύτε και το αυτοκίνητο
που βρισκόταν στο γκαράζ, η-
ταν το ίδιο; ρώτησε το Ζύλ.

— Δεν μπορώ να σας άπαν-
τήσω βετικά. Έμοιαζε στο μέ-
γεθος και στο σχέδιο. Μά, ό-
πως ξέρετε, υπάρχουν τόσα
παρόμοια αυτοκίνητα, ώστε
κι' ο ίδιος ο ιδιοκτήτης αναγ-
κάζεται κάποτε να κυττάει τον
δολιμό, για ν' αναγνωρίσει το
δικό του!

— Πώς ήταν ο άλλος εκείνος
σωφέρ; Δεν μπορείτε να μου
τον περιγράψετε;

— Ά, δεν έμοιαζε καθόλου
μ' αυτόν που είδαμε προ όλί-
γου. Δεν τον θυμάμαι, κι' έτσι
δεν μπορώ να σας πω σε τι ά-
κριβώς διέφερε. Μου φαίνεται
πάντως ότι ήταν πιο ηλικιωμέ-
νος και λιγότερο φλύαρος.

Μια ιδέα πέρασε απ' το νου
της Λίδιας: "Ίσως ο Ράτεν εί-
χε βάσει κάποιον άλλον να πα-
ραστήσει το σωφέρ. Δεν χρειά-
ζεται νάναι κανείς επαγγελμα-
τίας σωφέρ, για ν' άδωνήσει
ένα αυτοκίνητο..."

Την ώρα που κουβέντιαζαν
οι δυο τους με τον υπηρέτη
στην είσοδο της Βίλλας, είχε
προβάλει σ' ένα παράθυρο του
Ισογείου ένας άνθρωπος με πα-
ράξενο πρόσωπο, κι' είχε χα-

ζη άμέσως μόλις άντελήθη
πώς τον κυττάσαν. Μήπως αυ-
τός είχε άδωνήσει τ' αυτοκι-
νητο;

— Πείτε μου, ήταν παράξε-
νος τύπος ο σωφέρ εκείνης της
Βραδυάς; ρώτησε το Ζύλ.

— Ναι... πιστεύω!

— Άν ήταν εκείνος... Τό πρό-
σωπο που είχε φανή για μιά
στιγμή μόνο στο παράθυρο, εί-
χε άποτυπωθή βαθιά στη μνή-
μη της. Ήταν τετράγωνο, χαλ-
κοκίτρινο, γεμάτο ρυτίδες, με
μάγουλα πεταχτά, πλατύ μέ-
τωπο και μαλλιά μαύρα και λω-
διά. Είχε μάτια μικρά και λο-
ξά, πίσω απ' τα χοντρά ματο-
γυάλια του.

Τό περιέγραψε στο Ζύλ, όσο
μπορούσε καλλιτερα.

— Ά, πιστεύω πως έννοείτε
έκείνο τό άσχημόμωτρο, που
βγήκε στο παράθυρο της Βίλ-
λας, της είπε ο νέος.

— Μπορούσατε να μου τό
πείτε πως τον είχατε δη και
σείς; παρατήρησε η Λίδια, λι-
γο πεισιμωμένη.

— Μά ήξερα πως ζητούσατε
ένα σωφέρ, όχι ένα χιμπαντζή!
φώναξε ο Ζύλ γελώντας. Άν έ-
πρόκειτο γι' αυτόν, θα σας τον
περιέγραφα με κλειστά τα μά-
τια. Μά πως σκεφθήκατε ότι
ήταν δυνατόν να διαλέξει καν-
είς, για ν' άφή μιάν άπα-
γωγή, έναν άνθρωπο που ν' ά-
ναγνωρίζεται τόσο εύκολα; Αυ-
τό δεν είναι καθόλου τή διορα-
τικότητα σας!

Η Λίδια άναγνώρισε ότι ο
Ζύλ είχε δίκιο, και δέχθηκε τό
μάθημα μ' ένα χαμόγελο.

— Όχι, πρόσθεσε ο νέος,
αυτός που ζητάτε δεν είναι
μογγόλος. Άνήκει στη λευκή
φυλή, όπως έσείς κι' εγώ...

Η λέξις «μογγόλος» θύμισε
άόριστα στη Λίδια ότι ο Μάξ
της είχε κάμει λόγο για κά-
ποιον τέτοιο φιλοξενούμενο,
που βρισκόταν από καιρό στη
Βίλλα του Ράτεν. Δεν άνασχό-
λήθηκε όμως περισσότερο μ'
αυτή τη λεπτομέρεια, που τη
θεωρούσε δίχως ένδιαφέρον.

Έκείνο που την ενδιέφερε, η-
ταν τό πρόβλημα του μυστη-
ριώδους σωφέρ.

Αντί να παραιτηθή, μπρο-

Ε Π Ι Π Λ Α
Με δόσεις
Γ. ΚΕΖΙΡΗΣ ΤΗΛ. 55.638
Μενάδρου 75.

Τό χρησιμώτερο βιβλίο της
20ετίας
(κριτική)

ΝΕΑ ΣΕΞΟΛΟΓΙΑ
Άριστέιον Πανεπιστημίου
ΑΝΙΚΑΝΟΤΗΣ - ΣΤΕΙΡΩΣΙΣ
ΘΕΡΑΠΕΙΕΣ

Θά πωληθή στο Ήλεκτροθερα-
πευτήριο του συγγαφέως
Δρος ΑΛΕΞΗ ΤΣΑΚΙΡΗ,
Άγίου Κωνσταντίνου 28
Τηλέφ. 54-224

Με ταχυδρομική έπιταγή 30
χιλιαδών στέλλεται στην
έπαρχία.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ
ΚΟΠΤΙΚΗ - ΡΑΠΤΙΚΗ
ΕΛΕΝΗΣ ΑΘ. ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΟΔΟΣ ΒΙΚΤ. ΟΥΓΚΑ 48-49 * ΤΗΛΕΦ. ΤΗΛ. 51-051
(ΠΑΝΙΟΝ ΠΛΑΤΕΙΑΣ ΒΑΘΝΣ * ΕΝΑΝΤΙ ΘΕΑΤΡΟΥ ΠΕΡΟΚΕ)
ΕΓΓΡΑΦΑ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ * ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΗΜΕΡΗΣΙΑ * ΒΡΑΔΥΝΑ
Διά θύματα πολέμου * άνιερροήλικους διδάττρα στο ΗΜΙΣΥ
Επί πλέον διδάσκει και ΓΑΛΛΙΚΗ διά γυμνάσια.
ΔΕΧΟΜΕΘΑ * ΕΙΣΩΤΕΡΙΚΕΣ

στά στις άποτυχίες της, δι-
πλασίασε τις προσπάθειές της
για νά βρή μιάν άλλη λύση του
προβλήματος. Και της φάνηκε
στό τέλος ότι τη βρήκε.

Απ' όσα είχαν γράψει οι έ-
φημερίδες για τό Ράτεν, μετά
τον άφανικό και τραγικό θάνα-
τό του, έβγαίνε τό συμπέρα-
σμα ότι ο άνθρωπος αυτός δεν
ήταν καθόλου άγιος... Άπεναν-
τίας, είχε νοοτροπία και ένστι-
κτα έγκληματίου. Όστόσο, δεν
παρουσίαζε δράσι έγκληματι-
κή, τουλάχιστον κατά τή τε-
λευταία χρόνια, και συνεπώς
δεν θαίε στάς διαταγές του
συμμορία συνενόχων.

Άν λοιπόν είχε κάμει αυ-
τός την άπαγωγή, ήταν λογί-
κό νά υποθέσει κανείς ότι, μη
έχοντας εμπιστους ανθρώπους
και μη θέλοντας ν' άφισή ι-
χνη, δεν θαίε μεταχειρισθή
τους υπηρέτες του ή άλλους
ξένους, που θα μπορούσαν νά
γίνουν κατόντη έπικίνδυνοι
μάρτυρες. Μ' άλλα λόγια, η-
ταν πολύ πιθανόν νάίε τελειώ-
σει μόνος του τή δουλειά, με-
ταμφιεσιμένος σε σωφέρ. Η-
ξερε άλλωστε νά σωφάρι, ό-
πως έδειχνε τό γεγονός ότι
δεν είχε βρεθή άλλο πτώμα
έκτός απ' τό δικό του μέσα
στο άναποδογυρισμένο και
καμμένο αυτοκίνητάκι του.

— Που θέλετε νά σας πώ,
δεσποίνε Λίδια; ρώτησε ξα-
φνικά ο Ζύλ.

Η κοπέλλα άνασκήρτησε.
Είχαν φτάσει πιά στην πόλη.

— Θάβελαι νά σας κάνω μιά
έρώτησι ακόμη Ζύλ, και νά σας
δείξω μερικές φωτογραφίες.
Μπορείτε ναρθήτε μαζί μου ως
τό σπίτι μου;

Είχε κρατήσει απ' τις έφη-
μερίδες λεπτομερείς σημειώ-
σεις για ό,τι άφορούσε τή ζωή
και τό θάνατο του Ράτεν. Έ-
πίσης είχε κόψει τις φωτο-
γραφίες του, που είχαν δημο-
σιευθή μετά τό τραγικό ду-
στυχημα.

— Όταν έφτασαν στο σπίτι
της, τί έδειξε στο Ζύλ.

— Τόν άναγνώριζετε; τόν
ρώτησε.

— Καί βέβαια!

— Άλήθεια;...

— Ναι, είνε ο Νικ Ράτεν.
Ο ένθουσιασμός της Λί-
διας έξυψε άπότομα.

— Τόν ξέρετε λοιπόν; ρώ-
τησε.

— Όχι, αλλά είχα δη τις
φωτογραφίες του στις έφημε-
ρίδες, μετά τό θάνατό του.
Οι ίδιες δεν είνε;

— Ναι, οι ίδιες... Έπρεπε
νά τό σκεφθώ ότι θα τίς εί-
χατε δη και σείς...

— Μά, δεν καταλαβαίνω
γιατί μου τίς δείξατε...

— Δεν βρίσκετε ότι μοιά-
ζει μ' εκείνον;

— Ποιόν εκείνον;

— Τό σωφέρ που άναζη-
τάμε.

— Πάλι ο σωφέρ; Μά σας
έχει κολλήσει αυτή ή ιδέα!...

— Μην άστεϊεύεσθε, Ζύλ,
σας παρακαλώ. Ίσως νά μην
έδώσατε σημασία ως τώρα.
Κυττάτε τις όμους καλλιτε-
ρα και πείτε μου άν τού μοι-
άζουν ή όχι.

Ο Ζύλ άπλωσε τις φωτο-
γραφίες μπροστά του.

— Λοιπόν, τί λέτε;... τόν
ρώτησε σε λίγο η Λίδια, μ'
άνυπομονασία.

Ο Ζύλ κούνησε τό κεφάλι
του μ' άμφοδολία κι' άπάν-
τησε:

— Δεν θα μπορούσα νά τό
άποκλείσω, μ' ούτε και νά
τό βεβαιώσω.

— Μά έσείς μου είπατε ότι
θα τόν άναγνωρίζατε, άν τόν
ξαναβλέπατε!

— Πρώτα απ' όλα, είπα ό-
τι ίσως θα τόν άναγνωρίζα,
άλλά δεν τό βεβαίωνα βετικά.
Δεύτερον, δεν μου δείχνετε
τώρα έναν άνθρωπο μέ σάρκα
και όστά, αλλά μόνο μερικές
φωτογραφίες, που ίσως και νά
μ' άμοιάζουν πολύ.

» Μην ξεχνάτε εξ' άλλου ό-
τι, άν ήταν αυτός, θαίε μεταμ-
φισθή σε σωφέρ και θαίε άλ-
λάξει κάπως τή φυσιογνωμία
του. Είδατε και μόνη σας,
στη δική μου περίπτωσι, πως
μπορεί ν' αλλάξει ή όψη ενός
αυθρώπου, άν φορέσει άλλο κο-
στούμι κι' ένα ζευγάρι ματα-
γυάλια και πάρη διαφορετικό
ύφος. Δεν ύπόσχει νά άμφοδ-
ολία ότι ο άνθρωπος μας κι'
άν ακόμη δεν είχε τό φδο νά
τόν άναγνωρίσω εγώ, έφ' όσον
δεν τόν είχα ξαναϊδή ποτέ,
μπορούσε ώστόσο νά φοβηθή
μήπως τόν γνωρίζουν, στο
δρόμο ή στο ξενοδοχείο, άλ-
λοι που τόν ήξεραν.

— Μά ο Ράτεν είχε χαρα-
κτηριστική φυσιογνωμία! έ-
πέμεινε η Λίδια. Είχε μιά έκ-
φρασι τόσο άσυνήθιστη, ώστε
δεν πιστεύω νά μπορή κανείς
νά τόν δη μιά φορά και νά μη
τόν θυμάται πιά για πάντα.

— Πρώτα - πρώτα, δεν εί-
πα ότι ο σωφέρ ήταν ο Ράτεν.
Μά, κι' άν ακόμη ήταν αυτός,
μη ξεχνάτε ότι για μένα ήταν
ένas άπλος σωφέρ που τόν έ-
βλεπα για πρώτη φορά και
που δεν είχα συνεπώς κανένα
λόγο νά τόν προσέξω ιδιαίτε-
ρως.

» Κρίμα που πέθανε χθές ο
Ράτεν και τόν έθαψαν σήμερα
το πρωί! Άν είχε συμβή ση-
μερα τό δυστυχημα, θα μπο-
ρούσαμε νά πάμε μαζί νά ρί-
ξουμε μιά ματιά στο λειψανο.
Πιστεύω ότι, άν ήταν αυτός,
θα τόν άναγνώριζα τότε καλ-
λίτερα, παρά στη φωτογρα-
φία.

» Όστόσο... Ίσως νάίε
δίκιο... τώρα που κυττάω
καλλίτερα τις φωτογραφίες...
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ! Η συνέχεια.

Ένας καινούργιος Μεξικα- νός «γόνος» της οθόνης

Πέντρο Άρμενταρίθ, έ-
νας ψηλός, γεροδεμένος,
με μαύρα μάτια και κατάμαυ-
ρα μαλλιά ηθοποιός του Χόλ-
λυγουντ, σού δίνει την εντύ-
πωση ένός άληθινού Μεξικανού.
Γιατί είνε ή προσωποποίησης
του Μεξικανού «γόντος» και τού
ρωμαντικού «ζέν - πρεμιέ» και
οι όμοιοτητές του με τόν άλλο
Μεξικανό γόντα του 1935, τόν
άλησούνητο Δον Χοσέ Μοχίκα,
είνε μεγάλες και φανερές. Ό-
στόσο, ο Πέντρο, «τό είδωλο τού
μεξικανικού κινηματογράφου»
— έτσι τόν χαρακτηρίζουν οι
συμπατριώτες του — είνε ο
μισός Μεξικανός κι' ο άλλος
μισός, Άμερικανός, δηλαδή
άπό πατέρα Άμερικανό και
υπέρα Μεξικάνα.

Η καταγωγή του αυτή τόν
βοήθησε νά κατακτήσει εύκολα
τό στερέωμα τού Χόλλυγουντ,
άφού για πολλά χρόνια πρίν
διακρίθηκε ως πρωταγωνιστής
στά μεξικανικά φίλμ που δεν
είνε καθόλου κατώτερα άπό τή
φίλμ τού Χόλλυγουντ.

Ο Πέντρο έχει λάβει κι' όλες μέ-
ρους μ' εξαιρετική έπιτυχία σε
τέσσερις ως τώρα άμερικανι-
κές ταινίες, που οι τίτλοι
τους είνε: «Ο Δραπέτης»,
«Φορτ Άπάκ», «Τρεις πα-
τροί» και «Τούλσα». Ο Πέν-
τρο σήμερα είνε ένα καινούρ-
γιο άστέρι τού Χόλλυγουντ
που, τό μεγάλο ταλέντο του
και ή γοητευτική εμφάνισή
του, ύπορχονται πολλά για τό
μέλλον.

Γεννήθηκε στην πόλη τού Μεξικού
στά 1918 από πολύ
εύκαταστάτους γονείς που είχαν
ως κύριο επάγγελμά τους
τή καλλιέργεια της γής. Σε ήλικία
δυο ετών, ο Πέντρο και
ο μεγαλύτερος άδελφός του, ο
Φρανθίσκο, έχασαν τους γο-
νείς τους και μαζί μ' αυτούς
άλλη μεγάλη χτηματική πε-
νεία τους και ή μεγάλη χτηματική
οικουσία τους. Μεγάλωσαν χωρίς
στις φροντίδες ένός θείου
οιους και τό 1939 ο Πέντρο άποφά-
σισε νά έγγραφη στο Πο-
λυτεχνείο τού Λος Άντζελες
για νά σπουδάσει μηχανικός-
άρχιτέκτων. Όταν έφτασε όμως
έκει ή άνακατασκευή τού
πρωτοτύπου με τόν καλλιτεχνικό
κόσμο της Καλιφορνικής πω-
τήσεως, διαπίστωσε μιά μέρα
πως τό επάγγελμα τού μη-
χανικού δεν τόν ένθουσίαζε
καθόλου. Κάτι άλλο τόν τραβούσε
άκατανίκητα: τό θέατρο και
πρό πάντων ο κινηματογράφος.
Παράτησε λοιπόν τό Πολυτεχνείο
και γράφτηκε σε μιά νυ-
χτερινή Δραματική σχολή, ενώ
την ήμερα έκανε όλες τις
δουλειές για νά κερδίση τή ζωή
του. Όταν, τέλος, πήρε τό
δίπλωμα του, μάζεψε μερικά
δολάρια, και τό 1941 ξαναγύ-
ρισε στο Μεξικό, έχοντας στο
μυαλό του μεγαλεπήβολα σχέ-
δια δράσεως για τό καλό τού
μεξικανικού κινηματογράφου,
που τότε βρισκόταν σχεδόν
στά σπάρτανα.

Όταν ξαναγύρισε στην πατρίδα
του, νέος δυνατός και
ροητευτικός, είχε την καλή
τύχη νά συναντήσει τρεις
άνθρω-
πους, δυο άντρες και μιά
γυναίκα, που είχαν κι' αυτοί
τά ίδια σχέδια για την άνάδειξή
του μεξικανικού κινηματογρά-
φου. Η γυναίκα ήταν ή πασίγνω-
στή Ντολорές ντελ Ρίο και
οι άντρες ο διάσημος
σήμερα σκηνοθέτης Εμίλιο
Φερνάντεθ κι' ο εξαιρετικός
φωτογράφος Μίγκουελ
Φίγκουερα. Ίδρυσαν
λοιπόν οι τέσσερις μιά μικρή
κινηματογραφική εταιρεία κι'
έπεσαν νά τό μούτρα στη
δουλειά, ο Πέντρο και ή Ντολο-
ρές ως πρω-
ταγωνιστάι και οι άλλοι δυο
ως σκηνοθέτες και ως φωτογρά-
φοι.

Έτσι, σε λίγο, οι ταινίες
καλλιτεχνικής αυτής τετράδος
άρχισαν νά θγαίνουν ή μιά
μετά την άλλη: «Προϋτί-
μιες», «Λάς Άμ-
παντονάντ ας», «Φλόρ
Συλβέ-
στρε» και τέ-
λος τό περίφη-
μο «Μαρία Καν-
τελάρια» που
πήρε τό πρώτο
βραβείο, παμψηφεί, στο
Φεστιβάλ
των Κανών του 1946. Τό
φίλμ αυτό
ήταν τό τελευταίο της
τετράδος.

Ο Φερνάντεθ κι' ο Φίγκουερα
έμει-

Πέντρο Άρμενταρίθ

ναν στο Μεξικό και συνεχίζουν
και σήμερα ακόμη την παρα-
γωγή τους με άλλους Μεξικα-
νούς καλλιτέχνες, σαν τήν Τσα-
ρίτα Γκρανάντος, τόν Χορχέ
Νεγκρέτο, τή Μαρία Φελίε και
άλλους. Η Ντολорές όμως, και
ο Πέντρο, γύρουν εύρύτερα
πέδια δράσεως και ξαναγύρι-
σαν στο Χόλλυγουντ, όπου και
εργάζονται σήμερα. Ποτέ ό-
μως δεν ξεχνούν τόν κινηματο-
γράφο τής πατρίδας τους. Με
κάθε ευκαιρία που τους πα-
ρουσιάζεται, σφύγουν άμέσως
για τό Μεξικό, μένοντες
λίγο καιρό και ξαναγυρίζουν
στο Χόλλυγουντ.

Νά κι' ένα ανέκδοτο άπό τό
πρώτα δηματα τού Πέντρο
στον κινηματογράφο:

Όταν γύριζαν πολλές έξω-
τερικές σκηνές, στα περίχωρα
τού Μεξικού, για τό φίλμ
«Μπροϋτίμιες ψυχές», ο Πέντρο
είχε φοβηθή «γκίνια». Μέσα
στους δυο μήνες που κράτησε
τό γύρισμα των σκηνών, έπαθε
τοια δυστυχήματα: Χτύπησε τό
ποδί του, τού έκλεψαν τό μεγα-
λύτερο μέρος απ' τό πλουσιο
δεστιά-
ριό του και σά νά μην έφτανε
αυτό, έπεσε απ' τ' άλογό του, σπάζοντας
και τή δυο του χείρες, πράγμα
που τόν ύποχρώσε νά μείνη δυο
βδομά-
δες άκίνητος στο νοσοκομείο...
«Ο-
δες άκίνητος στο νοσοκομείο...»
— έπαινε πάλι καλά και πα-
ρουσία-
στηκε στο στούντιο, πρός
μεγάλη
έκπληξη τού προσωπικού, τόν
βλέ-
πουν νά ξαναφύγει άμέσως.

— Πέντρο, που πάς;... τού
λέει ά-
νήσυχος ο Φερνάντεθ. Έχουμε
τόση
δουλειά!

— Μιά στιγμή, Εμίλιο, άπαν-
τά
σοβαρά ο Πέντρο. Θά γυρίσω
γρήγο-
ρα. Πρίν όμως ξαναπιάσω
δουλειά,
θα ήθελα νά... συντάξω τή
διαθήκη
μου, γιατί δεν ξέρω ποιά
θα είνε
τό τέταρτο
δυστύχημα
που με περι-
μένει!

«Όλοι έσκασαν στα γέλια
μέ τήν
προκατάληψι τού Πέντρο. Εί-
σαν κι'
έπαθαν νά τόν πείσουν ν'
άφήση
γι' άλλη
φορά τή
σύνταξη
της διαθή-
κης του,
βεβαιώνον-
τάς τον ότι
δεν πρό-
κειται
νά τού
ξανασυνι-
βή τίποτα
πιά. Πρα-
γματικά,
ώσπου
τελείωσε
τό
φίλμ,
δεν έπείσε
τόν Πέντρο
νά μη
κάνη
τή διαθή-
κη του.

Ο Πέντρο είνε πάν-
τρεμένος
άπό τό 1943
με τήν
Μεξικάνα
Κάρ-
μεν Πάρντο.
Έχουν
δυο
παιδιά,
τόν Χουάν
και τήν
Κοσμενθίτα.
Πατέρας
και πα-
ιδιά
παίζουν
συνή-
κιστα
τους
τά τρα-
γούδια
τού Μεξικού.

ΤΖ. ΕΡΒΙΝ

ΣΤΙΣ φλέβες των γυναικών της Βραζιλίας, άρχισε να λήη ο φίλος μου Ζοάνο Μπαράντα, τρέχει πάντα το παλιό σπανιό- λικο αίμα. Τολμήρες στους έρωτές τους, αδυσώπητες στα μίση τους, δεν υποχω- ρούν μπροστά σε τίποτε για να φτάσουν στο σκοπό τους. Σου έχω τη πολλές ιστο- ρίες τους, που ίσως μοιάζουν όλες ή μία με την άλλη. Αλλά η ιστορία της όμορ- φης Καταλίνας δεν μοιάζει με καμία.

«Η δόνα Καταλίνα ήταν γυναίκα του Πασκουάλε. Ορτέγκα, που εξουσίαζε όλη την περιοχή της Φορταλέσια κι είχε στην υπηρεσία του τριακόσιους «πεόν».

«Ένας καινούργιος άποικος είχε εγκα- τασταθεί εδώ και κάμποσο καιρό σ' αυτά τα μέρη. Ήταν ένας νεαρός 'Αμερικανός που τον έλεγαν Τζέραλντ Μαρόλντ.

«Το χτήμα του βρισκόταν κοντά στις άπεραντες φυτείες του καφέ και του ζα- χοροκάλαμου του δόν Πασκουάλε κι' ο Μα- ρόλντ, που ήταν νεοφερμένος στην περιο- χή, νόμισε πως είχε χρέος να επισκεφθή τον πλούσιο και ισχυρό γείτονα του και να φροντίσει να δημιουργήσει φιλικές σχέ- σεις μαζί του.

«Έτσι γνώρισε τη δόνα Καταλίνα.

«Η παράξενη όμορφιά αυτής της γυ-

νη μου είχε τόσο μεγάλη, που ούτε να κλάψω πιά δεν μπορώ...»

«Νά τί έπρεπε να τραγουδάτε κά- τω από τα παράθυρά μου.

«Ο Μαρόλντ δεν ήταν πιά ταραγμέ- νος όπως πριν. Είχε ξαναβρεί τώρα όλο του το θάρρος.

«Καταλίνα, φώναξε, σάς αγαπώ.

«Και μ' ένα πήδημα βρέθηκε κοντά της. Η νεαρή γυναίκα τινάχτηκε άμέσως όρθια κι' έκανε ένα βήμα προς τα πίσω.

«Οι άντρες, είπε με ήρεμη φωνή, δεν ξέρουν να ξεχωρίζουν τις πιο πολλές φορές την αγάπη απ' την επιθυμία. Ποιο απ' αυτά τα δυο έννοείτε;

«Σας αγαπώ και σάς ποθώ, Κατα- λίνα, απάντησε ο Μαρόλντ.

«Κι' έκανε ξανά ένα βήμα προς το μέρος της.

«Σταθείτε, είπε η νεαρή γυναίκα, τεντώνοντας τ' αυτιά της.

«Κι' άμέσως πρόσθεσε:

«Ο άντρας μου!

«Δυο καθαλάρηδες μπήκαν σε λίγο στο προαύλιο της «άσιέντα». Πήδησαν από τ' αλογά τους, πέταξαν τα χαλινά- ρια στους «πεόν» που είχαν τρέξει να τους υποδεχτούν κι' ανέβηκαν άργα τα σκαλο- πατία που οδηγούσαν στη βεράντα.

«Α, πείς είσατε κύριε Μαρόλντ, είπε ο δόν Πασκουάλε, απλώνοντας το χέ- ρι του προς το μέρος του 'Αμερικανού. Σε τί όφειλομε την ευχαρίστησι της επι- σκέψεώς σας;

«Ο κύριος Μαρόλντ, είπε η Κατα- λίνα, θέλει μερικές ρίζες καφέ για το χτήμα του. Ήρθε για να μάθω αν μπορείς να του τις δώσεις.

«Φυσικά, θα του δώσω όσες ρίζες καφέ θέλει, απάντησε ο άντρας της. 'Αλ- λά, Καταλίνα δεν πρόσφερε τίποτε στον επισκέπτη μας;

«Περίμενα να γυρίσης, απάντησε η νεαρή γυναίκα μ' ένα γοητευτικό χαμόγε- λο. Ήξερα πως δεν θ' άργούσες.

«Νά σάς συστήσω το δόν 'Αλδόρο, είπε ο δόν Πασκουάλε στον 'Αμερικανό.

«Η Καταλίνα γύρισε σε λίγο. Την ά- κολουθούσε μία «πεόν» φέρνοντας ένα δι- σκo μ' αναψυκτικά και ανανόδες.

«Αγαπητή μου, είπε ο δόν Πασκου- άλε στη γυναίκα του, θα φύγω για το Σάν Χοσέ και θα γυρίσω αύριο το πρωί.

«Νόμιζα πως θαφευγες την έρχόμε- νη Δευτέρα, είπε η Καταλίνα.

«Ναι, έτσι είχα αποφασίσει, απάν- τησε ο άντρας της. 'Αλλ' ο δόν 'Αλδόρο θα πάη σήμερα εκεί και γι' αυτό σκέφθηκα να ταξιδεύω μαζί.

«Όταν ο Μαρόλντ έφυγε, η Κα- ταλίνα τον συνοδεψε ως το κεφα- λόσκαλο.

«Έλατε άπόψε, του ψιθύρισε άποχαιρειτώντας τον. Θ' αφήσω ά-

νοιχτή τη μικρή πόρτα του κήπου.

Ο συνομιλητής μου σταμάτησε για με- ρικές στιγμές κι' έπειτα συνέχισε:

«Κόντευαν δέκα. Μία μεγάλη σιωπή είχε άπλωθι από τη μίαν άκρη ως την άλ- λη της «άσιέντα». Οι «πεόν» κοιμόνταν στις μικρές καλύδες τους, που βρίσκον- ταν στο βάθος της αυλής. Πάνω στον ου- ρανό, ή σελήνη σερόνταν άργά.

«Ο μόνος άνθρωπος που άγρυπνούσε στην «άσιέντα» ήταν η δόνα Καταλίνα.

«Οοθια, στην άκρη της βεράντας, περίμενε.

«Σε μία στιγμή, κάποιος έσπρωξε τη μικρή πόρτα του κήπου. Ένα λεπτό άο- γότερα, ο Μαρόλντ βρισκόταν στη βεράντα.

«Αγαπημένε μου! είπε η νεαρή γυ- ναίκα, απλώνοντας τα χέρια της προς το μέρος του.

«Ο 'Αμερικανός την έσφιξε στην άγ- καλιά του. 'Αλλ' είδε τότε πως το σώμα της ήταν παγωμένο και πως η Καταλίνα έτρεμε από το κεφάλι ως τα πόδια.

«Γιατί τρέμεις; τη ρώτησε.

«'Αλλά δεν πήρε καμμία απάντησι.

«Ξαφνικά, παρουσιάστηκε ο δόν Πα- σκουάλε μ' ένα πιστόλι στο χέρι. Ένας πυροβολισμός αντήχησε μέσα στη νύχτα. Ή σφαίρα βρήκε κατάστηθα το Μαρόλντ και τον σώρισε νεκρό.

«Ο δόν 'Αλδόρο την ίδια στιγμή φάνη- κε στη βεράντα.

«Αυτός, λοιπόν, ήταν; βρυχήθηκε ο σύζυγος της Καταλίνας.

«Γύρισε ύστερα προς το μέρος της γυ- ναίκα σου. Ή τιμή σου είχε.

«Η σειρά σου τώρα, της είπε.

«Και σήκωσε το όπλο του.

«'Αλλ' ο δόν 'Αλδόρο τον συγκράτησε με τα στιβάρα τους χέρια.

«Ήσυχασε, Πασκουάλε, του είπε. Σκότωσες τον Μα- ρόλντ, αλλά δεν υπάρχει λό- γος να σκοτώσης και τη γυ- ναίκα σου. Ή τιμή σου είχε.

Το νυχτερινό ραντεβού

Δραματικό διήγημα

αίκακ άναστάτωσε την ψυχή του 'Αμερι- κανού. Ήταν, όμως άνθρωπος συγκρατη- μένος κι' από τ' άλλο μέρος, διάταξε να της μιλήσει από φόβο μήπως αντιμετώπιση καμμία κατηγορηματική άρνησι έκ μέ- ρους της.

«Έτσι ο Μαρόλντ περιοριζόταν, σε μία σιωπηλή λατρεία και το μόνο που έκανε ήταν πως φρόντιζε να βρίσκει εύκαιρίες για να πηγαίνει στο σπίτι του δόν Πα- σκουάλε. Είν' αλήθεια πως διάλεγε γι' αυτό τις ώρες που έλειπε ο άντρας της δόνας Καταλίνας. Αλλά θάπρεπε νάνε κανείς πολύ καχύποπτος, για να προσέ- ξη αυτή τη μικρή λεπτομέρεια... Το βέ- βαιο είναι, πάντως, πως δεν της είχε μι- λήσει άκοιμη. Δηλαδή με τα χείλη του, γι- ατί τα μάτια του μιλούσαν πολύ εύγλωττα.

«Έκείνο το άπόγεμα, η δόνα Καταλίνα ήταν μόνη στη βεράντα του σπιτιού. Ο Μαρόλντ βρήκε μία πρόφασι για ν' ανεβή να την χαιρετήσει.

«Η νεαρή γυναίκα δεν τον δέχτηκε ούτε καλύτερα, ούτε χειρότερα από τις άλλες φορές. Αλλά, ξαφνικά, τα μάτια της έλαμψαν παράξενα.

«Νομίζω πως με αντιπαθείτε, κύριε Μαρόλντ, είπε, σπρωίζοντας μ' επιμονή το βλέμμα της πάνω του.

«Νομίζετε πως σάς αντιπαθώ; ά- πάντησε με φωνή που έτρεμε. 'Αν ξερα- τε... αν μπορούσατε να ξέρετε...

«Σταμάτησε άπότομα, μη βρίσκοντας τη δύναμι να προχωρήσει. Η συγκίνησι τον έπνιγε. Πέρασαν μερικά λεπτά σιω- πής. Και, ξαφνικά, άκούστηκε το κρυ- σταλλίνο γέλιο της δόνας Καταλίνας.

«Είσατε ένα μεγάλο παιδί, του είπε κοροϊδευτικά.

«Έκείνος σήκωσε το κεφάλι του.

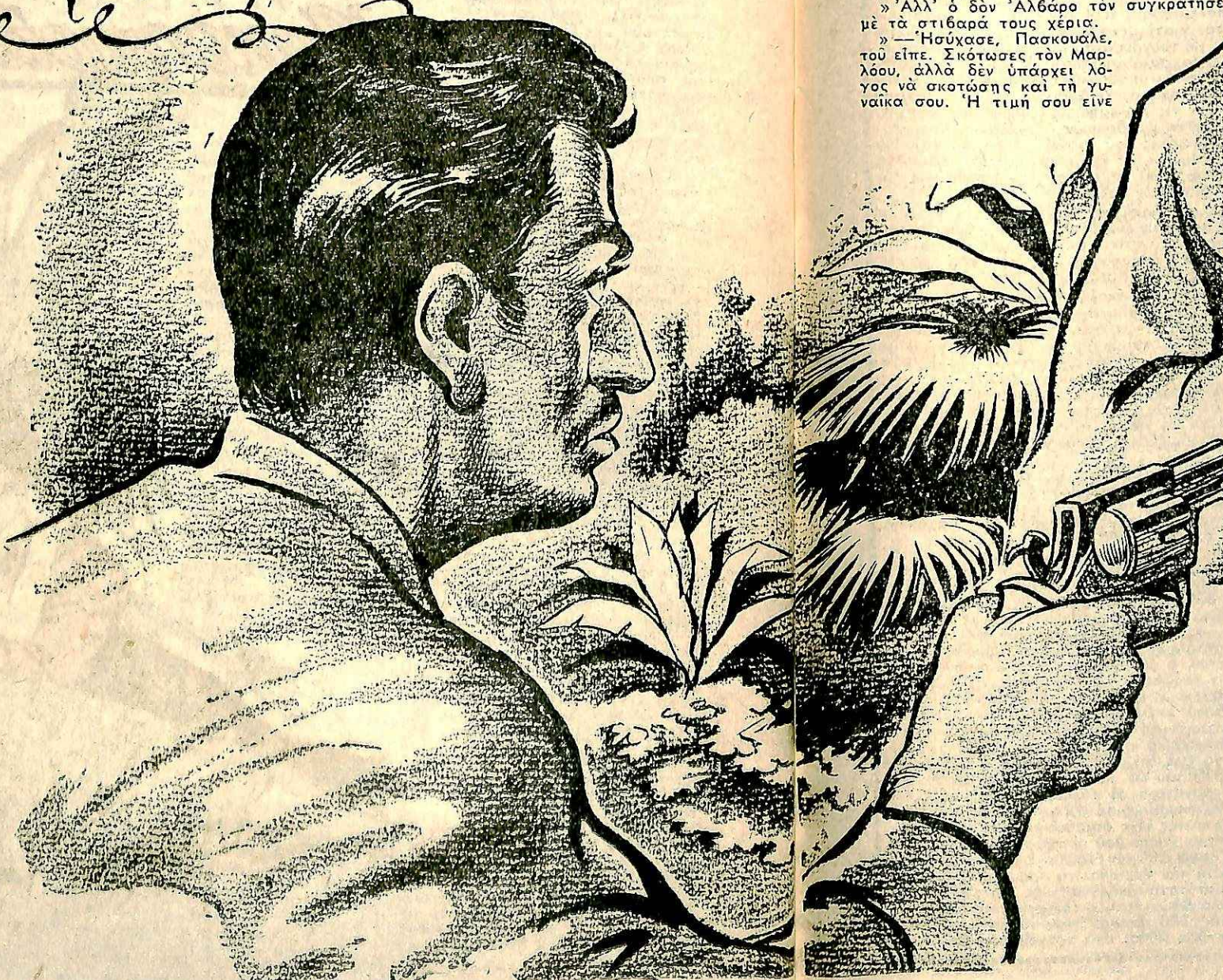
«Αν μπορούσατε να διαβάσετε μέ- σα στην καρδιά μου δεν θα τό λέγατε αυ- τό, απάντησε με σοβαρότητα.

«Αλήθεια;

«Ο τόνος της φωνής της ήταν το ίδιο ειρωνικός, όπως και πριν.

«Η νεαρή γυναίκα πήρε ύστερα την κιθάρα της, που βρισκόταν σ' ένα τραπε- ζάκι πλάι της, άφησε τα μακρόστενα δά- χτυλά της να κυλήσουν στις χορδές κι' άρχισε να τραγουδά με τη θερμή και μελωδική φωνή της:

«Πού είσαι καρδιά μου; Δεν σ' άκούω να χτυπάς μέσα στο στήθος μου κι' ή λύ-

Ξαφνικά παρουσιάστηκε ο δόν Πασκουάλε μ' ένα πιστόλι στο χέρι.

«Το ίδιο άσπιλη όπως και πριν.

«Ο δόν Πασκουάλε κατέβασε το όπλο.

«Με είχαν ειδοποιήσει πως ήσαν φι- λενάδα του, φώναξε στη γυναίκα του. 'Αλ- λά δεν ήθελα να το πιστέψω... Άπόψε, όμως, αποφάσισα να βεβαιωθώ... Το ταξίδι μου ήταν ένα τέχνασμα...

«Υστερα είπε στο φίλο του:

«Είσαι μάρτυρας, 'Αλδόρο, του είπε. Βρήκα αυτό τον άνθρωπο στο σπίτι μου τη νύχτα κι' είχα όλο το δικαίωμα να τον σκοτώσω... Περίμενε με εδώ... Πηγαίνω να ξυπνήσω μερικούς «πεόν» για να ση- κώσουν το πτώμα...

«Κι' έφυγε προς το μέρος της σκάλας. Τα βήματά του έπαψαν σε λίγο να ά- κούγονται.

«Η Καταλίνα έτρεξε τότε στο δόν 'Αλ- δόρο και ρίχτηκε στην άγκαλιά του.

«Αγαπημένε μου, ψιθύρισε με πνιγμέ- νη φωνή.

«Ο δόν 'Αλδόρο έρριξε μία ματιά στο πτώμα.

«Δυστυχισμένο Μαρόλντ, είπε Γ'

αυτό, λοιπόν, Καταλίνα, μου είπες να πεί- σω τον άντρα σου να γυρίσω άπόψε εδώ... Δεν μάντεψα το σχέδιό σου... Καλύτερα που δεν τό μάντεψες, ά- γαπημένε μου, απάντησε η νεαρή γυναίκα. Γιατί μπορούσες να μ' άμποδίσης... Κι' όμως ήταν άπαραίτητο να γίνη αυτό που έγινε. Άπο την εποχή που κάποιος είπε στον άντρα μου πως έχω φίλο, ή αγάπη μας βρισκόταν σε μεγάλο κίνδυνο, 'Αλδό- ρο. Μην ξεχνάς ότι από μήνες τώρα δεν κατάρθωσαμε να συναντηθούμε ούτε μία φορά. Ο δόν Πασκουάλε με κατασκόπευε μέρα- νύχτα. Έπρεπε, λοιπόν, ή όρχή του να ξεσπάσει σε κάποιον... Ή μοίρα έ- στείλε μπροστά μας τον Μαρόλντ. Ο δόν Πασκουάλε δεν θα μάς ένοχλήσει πιά... Ο δόν 'Αλδόρο την έσφιξε στην άγ- καλιά του και τη φίλησε.

«Σε λίγο άκούστηκαν τα βαρειά βήμα- τα του δόν Πασκουάλε, που ανέβαινε τις σκάλες μαζί με μερικούς «πεόν».

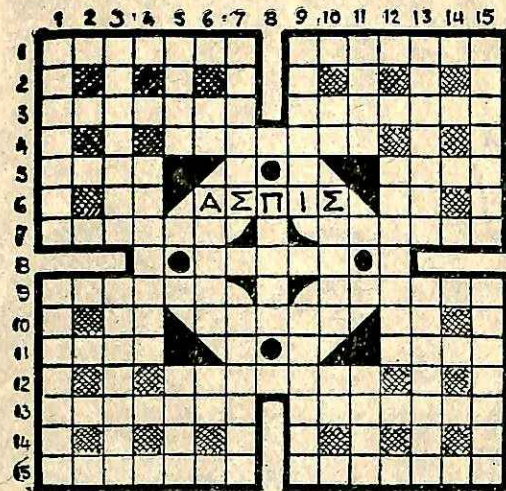
«Οι θάγενείς ύπηρέτες σήκωσαν το πτώμα, όπως θάκαναν για ένα τσουβάλι με καφέ. Η σελήνη, πάνω από τον ουρανό, παρακολουθούσε ψυχρή κι' άσυγκίνητη τη θλιβήκη σκηνή.

ΖΩΡΖ ΒΙΝΤΑΛ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Ανω - κάτω σταυρόλεξο

Αντί να σας δώσουμε πιά κάτω τις εξηγήσεις των διαφόρων λέξεων που θα τοποθετήσετε μέσα στο σταυρόλεξο, σας δίνουμε τις ίδιες τις λέξεις κατ' αλφαβητική σειρά. Βοηθούμενοι τώρα από τα γράμματα της λέξεως «ΑΣΠΙΣ» που τοποθετήσαμε ήδη, προσπαθήστε να συνε-

χίσετε, συμπληρώνοντας το σταυρόλεξο με όλες τις κατωτέρω λέξεις:

ΑΔΕΝ — ΑΛΜΗ — ΑΜΕΡΙΚΗ
ΑΝΤΙ — ΑΠΑΓΩΓΗ — ΑΠΑ-
ΤΗΛΑ — ΑΠΕΛΛΗΞ — ΑΠΟΣΠΩ
ΑΣ — ΑΣΤΗΡ — ΑΤΕΛΕΙΑ
ΑΤΟΜΙΚΗ — ΑΦΑΝΙΣΩ.

ΓΡΑΜΜΗ — ΓΡΑΝΑΔΑ.

ΔΑΔΙ.

ΕΙ — ΕΙΤΕ — ΕΝΤΟΜΟΝ.

ΗΓΕΣΙΑ — ΗΜΙΟΝΟΣ — ΗΝ
ΗΝΙΑ — ΗΤΑ.

ΙΑΣΠΙΣ — ΙΣΠΑΝΙΑ.

ΚΑ(2) — ΚΑΝΑΔΑΣ — ΚΑΝ-
ΝΑΙ — ΚΑΥΧΗΜΑ — ΚΟΚΤΕΪΛ
— ΚΟΥΡΔΟΙ.

ΛΑΤΡΕΙΑ — ΛΗΣΤΗΣ.

ΜΑΝΤΕΥΩ — ΜΗ.

ΝΕΡΑΪ-ΔΑ.

ΟΜΙΛΙΑ — ΟΨΙΜΟΣ.

ΠΑΙΑΝ.

ΡΗΝΟΣ.

ΣΑΝΟΣ — ΣΠΑΤΑΛΗ.

ΤΟ(2) — ΤΕ-Ι-ΟΝ.

ΥΔΡΑ — ΥΜΝΗΤΗΣ.

Κρυπτοναγνιστό

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. = Ζών.
7. 5. 6. 1. 6. 7. = Φρουρός.
1. 2. 3. 6. 7. = Άγγεϊον.
1. 6. 3. 6. 7. = Επιθυμία.
2. 7. 2. 7. = Θεά.
3. 4. 5. 4. = Σκεύος.
5. 4. 1. 6. 7. = Αναπόσπαστου
από μια βίλλα.

Ο ίδιος αριθμός αντιπροσω-
πεύει πάντα το ίδιο γράμμα.

Μεταναυματισμός

Όπως είμαι εγώ μ' άφήσης,
νήσος είμαι και μεγάλη.
Αν τ' ό Ρώ μου κάνει Σίγμα,
νήσος πάλι θα ποδοάλη.

Επιστημονικές ερωτήσεις

1. Μία οριζοντία γραμμή είναι πάντοτε τελείως ευθύγραμμη;
2. Πόσο μακριά διακρίνεται ή αστραπή και ό κεραυνός;
3. Πόσες φορές περιστρέφεται ή Γη γύρω απ' τον άξονά της σ' ένα έτος;

Στό μπάρ

Τέσσερις αδελφοί με τις άδελ-
φές τους, ό Τάκης, ό Πέτρος, ό
Γιάννης κι' ό Λάκης κι' ή Μαρία,
ή Άλίκη, ή Ιωάννα κι' ή
Ελένη, πήγαν όλοι μαζί
σ' ένα μπάρ. ή Μαρία
ήπια ένα ποτό, ή Άλίκη
δύο, ή Ιωάννα τρία κι'
ή Ελένη τέσσερα. Ό
Γιάννης ήπια όσα κι' ή
άδελφή του, ό Λάκης δι-
πλάσια απ' τη δική του
άδελφή, ό Τάκης τριπλά-
σια απ' τη δική του
κι' ό Πέτρος τετραπλά-
σια. Τέλος, πλήρωσαν έν
όλω 32 ποτά. Μπορείτε
να δρτήτε τώρα ποιος ή-
ταν ό αδελφός της κάθε
κοπέλλας;

Ψηφία και τετράγωνα

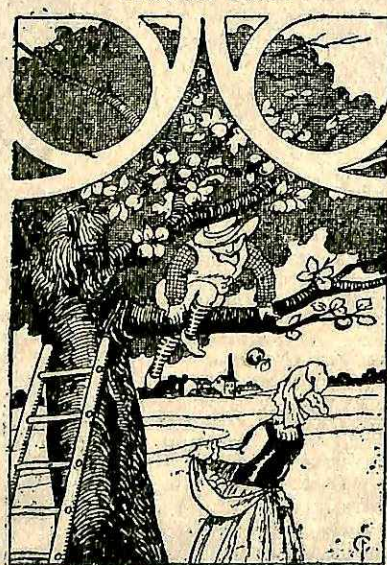
Τό άπλό αυτό παιγνι-
δάκι δέν απαιτεί καμμία
προετοιμασία, είναι όμως
πολύ διασκεδαστικό και
έχει και τό πλεονέκτημα
ότι γυμνάζει τό πνεύμα.
Παίζεται από 2, 3 ή
και 4 παίκτες. Καθένας απ' αυτούς
βάζει μπροστά του ένα φύλλο χαρτί
στό όποιο χαράσσει έξη οριζόντιες
και 6 κάθετες γραμμές που δια-
σταυρώνονται σχηματίζοντας 25
τετράγωνα.

Υστερα, κάθε παίκτης με τη
σειρά του, λέει ένα γράμμα του
αλφαβήτου, όποιο του άρέσει και
άμέσως, όλοι οι άλλοι τό τοποθε-
τούν μέσα σ' ένα απ' τα τετράγω-
νίδια του σχεδίου τους, σ' όποιο
προτιμούν.

Σκοπός του παιγνιδιού είναι να
σχηματίσουν οριζοντίως και κα-
θετίως όσο τό δυνατόν περισσότερες
λέξεις των 5 γραμμάτων.

Όταν γεμίσουν όλα τα τετράγω-
νίδια, ό κάθε παίκτης μετρά τις
λέξεις που κατώρθωσε να σχηματί-
ση και κερδίζει εκείνος που έχει
σχηματίσει τις περισσότερες.

Μαγική εικόνα

Όραία τά μύλα και πρό πάντος
όταν είναι ξένα. Έτσι σκέπτονται
οι δυο αυτοί σελέμηδες που δέν
πρόσεξαν όμως πώς ό Ιδιοκτήτης
του δέντρου αυτού τους πλοσιάζει.
Μήπως τόν βλέπετε εσείς;

Οι λύσεις στη σελ. 76

Τό παιγνίδι πού μεταμόρφωσε ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Τό κουτάκι με τούς δυο τροχούς

Δίχως την έφευρετικότητα κάποιου άγνωστου τε-
χνίτη, της Βαβυλώνας, πού έφτιαξε πρό 4.000 ετών
ένα παιδικό παιγνίδι, θάταν αδύνατος ό σημερινός
πολιτισμός...

Τό παιγνίδι αυτό δέν ήταν, παρά ένα κουτάκι πά-
νω σε δυο τροχούς. Κι' όμως συνετέλεσε στην πρό-
οδο της ανθρωπότητας, περισσότερο κι' απ' τη δια-
σπασί του ατόμου.

Όλη του ή σπουδαιότης βρισκόταν στους τροχούς
του. Γιατί, ως τότε, ό τροχός ήταν άγνωστος. Οι
μεταφορές γίνονταν μόνο πελά ή πάνω σε ζώα. Ό-
ταν έπρόκειτο για μεγάλα φορτία, είτε τά φορτώναν
τηματικά σε ζώα, είτε τάσπρωχαν στο έδαφος ό-
λόκληρα συντάγματα δούλων. Έτσι μεταφέρθηκαν οι
πελώριες πέτρες, με τις όποιες χτίστηκαν οι ναοί κι'
οι πυραμίδες της αρχαίας Αίγυπτου.

Αυτό συνεχίστηκε ως ότου, πρό 4.000 ετών, κά-
ποιος Βαβυλώνιος τεχνίτης προσήρμοσε σ' ένα άνοι-
χτό κουτί δυο χοντροφτιαγμένους ξύλινους δίσκους
κι' έφτιαξε έτσι ένα παιγνίδι για τό παιδί του. Τό
παιγνίδι αυτό δέν άργησε να διαδοθή, όπως δείχνουν
άρκετά τέτοια καρτσάκια, πού βρέθηκαν στις αρ-
χαιολογικές ανασκαφές στη Μεσοποταμία.

Έπειτα, τόν 17ο αιώνα π.Χ., ή βασιλική δυνα-
στεία της Αίγυπτου κατέρρευσε κι' ή χώρα κατεκτη-
θή απ' τούς νομάδες Έγκωες, πού είχαν εισβάλει απ'
την Άσία. ή επιτυχία λοιπόν αυτή των κατακτητών
όφειλόταν κυρίως στην ταχύτητα της επίθεσώς τους
— ένα είδος «κεραυνόβολου πολέμου» της έποχής έ-
κείνης. Τά πολεμικά όπλα τους άκολουθούσαν από κον-
τά τό στρατό, γιατί μεταφέρονταν πάνω σε πρωτό-
γονα άμάξια, με τροχούς από στρουγγυλά κούτσουρα.

Τό καινούργιο αυτό σύστημα μεταφοράς επεκρά-
τησε γρήγορα στην υποδουλωμένη Αίγυπτο. Κι' έμ-
φανίσθηκαν έτσι τά πρώτα άρματα, πού αποτέλεσαν
επανάσταση για τις πολεμικές μεθόδους της έποχής.

Όστόσο, ή έλλειψις δρόμων ήταν ένα σοβαρό έμ-
πόδιο στις εφαρμογές του τροχού. Αυτό, τό κατάλα-
βαν καλά οι Ρωμαίοι, κι' επιδόθηκαν στην κατασκευή
μεγάλων δρόμων, πού επέτρεψαν την έπαφή και την
έπιμείζια των διαφόρων λαών.

Κάθε φορά πού κυριεύαν μία χώρα, οι Ρωμαίοι
φρόντιζαν να φτιάσουν ένα όδικο δίκτυο. Έπειτα λοι-
πόν από σύντομο σχετικό διάστημα, ή Ρώμη είχε
συνδεθή με καλούς δρόμους μ' όλα τά μέρη της αυ-
τοκρατορίας της, στην Εύραση και την Άσία.

Οι ρωμαϊκοί δρόμοι άκολουθούσαν τά παλαιότερα
μονοπάτια — όπου υπήρχαν τέτοια. Είχαν γερό υ-
πόστρωμα, πάχους 1 μέτρου περίπου, από όγκολί-
θους κι' ένα είδος τσιμέντου, κι' από πάνω ήταν
στρωμένα με μικρές κι' επίπεδες πέτρες. Τό πλάτος
τους ήταν 4 - 4½ μέτρα κατά μέσον όρο.

Για την κατασκευή τους και τή συντηρήσή τους έρ-
γάζονταν σ' όλη τους τή ζωή στρατοί όλόκληροι από
Εβρύλους. Ήσαν δέ τόσο τέλεια φτιαγμένοι, ώστε
πολλοί απ' αυτούς εξακολουθούν να χρησιμοποιούνται
ακόμη και σήμερα.

Τά ποτάμια δισκόλευαν πολύ, την έποχή εκείνη,
τις μεταφορές με τροχοφόρα μέσα. Όπου δέν υπήρ-
χε ένα ρηχό πέλασμα, τά άμάξια και τά κάρρα στα-
ματούσαν αναγκαστικά στην όχθη των ποταμών,
πράγμα πού δισκόλευε τις μεταφορές.

Αποτελούσε λοιπόν μία μεγάλη πρόοδο ή πρώτη
γέφυρα, πού κατασκευάστηκε τό 620 π.Χ. (1.000
χρόνια μετά την έφευρεσί του τροχού). Ήταν ξύλινη
κι' έκανε τις δυο όχθες του Τίβερι, στη Ρώμη.

Είκοσι χρόνια αργότερα, στήθηκε ή πρώτη πέτρινη
γέφυρα. Και, σε λίγο καιρό, υπήρχαν πιά γέφυρες
σ' όλα τά ποτάμια πού διέσχίζαν τη Ρωμαϊκή Αυτο-
κρατορία. Έτσι, ό Ιούλιος Καίσαρ μπορούσε σ' ό
χρόνια του να ταξιδεύει με άμάξι απ' τη Ρώμη
στις γερμανικές άκτές, τη Μάγχη, τό Βόσπορο και τη
Μεσόγειο. Άφού περνούσε με πλοίο τό Βόσπορο,
μπορούσε να συνεχίσει τό ταξίδι του ως την Αίγυ-
πτο και τό έσωτερικό της Άφρικής.

Τό περίεργο είναι ότι, ενώ ό Καίσαρ διέτρεχε συ-
χνά με τ' άμάξι του ως 150 χιλιόμετρα την ήμέρα,
έννεα αιώνες αργότερα οι ταχυδρομικές άμαξες δέν
κατώρθωναν να περάσουν τά 12 - 13 χιλιόμετρα την
ώρα. ή ανθρωπότης είχε όπισθοδρομήσει, στο ζήτη-
μα της ταχύτητας, τόσο πού οι προσπάθειές μας τα-
ξείδευαν πιά άργά απ' τόν Ιούλιο Καίσαρα!

Σ' όλην αυτή την περίοδο, τά τροχοφόρα δέν ση-
μείωσαν καμμία σημαντική ανάπτυξη. Τό πρώτο και-
νούργιο μεγάλο βήμα ήταν ή έφευρεσίς του ποδηλά-
του. Τέλος, τό 1888, έφευρέθηκαν τά ελαστικά, πού
έδωσαν τη μεγάλη ώθηση στα τροχοφόρα μέσα.

Η κυρά Τύχη και ό Χρυσός

Τό παρκαμπυδάκι σας

Μία φορά κι' έναν καιρό, ή κυρά Τύχη
και ό άρχοντας Χρυσός συναντήθηκαν κι
άρχισαν να συζητούν.

— Έγώ αξίζω περισσότερο από κάθε
τι άλλο! είπε ή κυρά Τύχη.

— Δέν φαντάζομαι ν' άμφισβητήεις ότι
έχω μεγαλύτερη αξία από σένα, της άπο-
κρίθηκε ό Χρυσός.

— Στοιχημα;

— Τό βάζω εύχαρίστως, γιατί είμαι
βέβαιος πώς θα τό κερδίσω! είπε με από-
λυτη πεποίθησι ό Χρυσός.

Βγήκαν, λοιπόν, στους δρόμους για να
δοκιμάσουν τις δυνάμεις τους. Τό πρώτο
πρόσωπο πού συνάντησαν ήταν ένας φτω-
χός άνθρωπος πού καθόταν σε μία γωνία,
περιμένοντας καμμία ανέλπιστη έλεημο-
σύνη.

Τόν πλησίασαν και πρώτος ό Χρυσός

τόν ρώτησε:
— Μ' έξεις έμένα, καλέ μου άνθρωπε;

— Όχι.

— Πάρε αυτό! τού ξανάπε τότε, δί-
νοντάς του ένα χρυσό νόμισμα.

Ό φτωχός εύχαρίστησε τό γενναιόδω-
ρο άρχοντα και τσεπώνοντας τό νόμισμα
έφυγε χαρούμενος.

Σε λίγο όμως ή Τύχη και ό Χρυσός τόν
ξανα συναντήσανε και πρόσεξαν πώς έ-
κλειγε. Έτυχε ό άμοιρος να βάλι τό νό-
μισμα σε μία τσέπη πού ήταν τρύπια και
τό έχασε.

ή κυρά Τύχη άρχισε τότε να γελά. Ό
Χρυσός έβγαλε δυο νομίσματα και δίνον-
τάς τα στο φτωχό, τού είπε:

— Μ' στενοχωρείσαι. Πάρε αυτά, μ' ά-
πρόσεξε μ' ένα τά χάσεις πάλι!

Τά πήρε ό φτωχός κι' έφυγε τρέχοντας
για ν' αγοράσει τροφή για τά παιδιά
του, πού πεινούσαν από μέρες.

Μόλις όμως ό έμπορος πήρε στα χέρια
του τά δυο νομίσματα, τά κούταξε προσε-
κτικά και τού φώναξε:

— Κάλπικα λεφτά μου δίνεις; Κάτσε
να φωνάξω να σε βάλουν φυλακή!

Ό φτωχός έφυγε καταφοβισμένος και
κλαίγοντας χωρίς να ζητήσει να πάρη μα-
ζί του τά νομίσματα.

ή κυρά Τύχη, πάλι άρχισε να γελά,
μόλις είδε τί έγινε, μ' ό Χρυσός πεινω-
μένος, φώναζε στο φτωχό:

— Νά, πάρε δυο χιλιάδες χρυσά νομί-
σματα και φρόντισε να ζήσης μ' αυτά ευ-
τυχισμένος, εσύ και ή οικογένειά σου.

Ό δυστυχισμένος φτωχός όμως δέν
πρόφτασε ν' άπομακρυνθή απ' τό μέρος
έκείνο και τρεις ληστές τόν έπιάσαν και
τού πήραν όλα του τά λεφτά.

Άρχισε και πάλι να κλαίει και να χτυ-
πιέται. Και ή κυρά Τύχη γελούσε όλο
και πιά δυνατό.

— Μ' άφήνεις, άρχοντά μου, άλλα
λεφτά! είπε ό φτωχός μόλις ξαναείδε
μπροστά του τό Χρυσό. Δέν μου χρειάζον-
ται άφού δέν έχω τύχη!...

ή κυρά Τύχη πήγε τότε κοντά στο
φτωχό, τόν άγγιξε φιλικά στον ώμο και
τού είπε:

— Πήγαινε κατ' εύθείαν στο σπίτι σου,
και μ' στενοχωρείσαι. Όλα θα διορθω-
θούν!...

Μόλις έφυγε ό φτωχός θρήκε στο δρό-
μο τό πρώτο νόμισμα πού είχε χάσει.
Προχωρώντας παρά πέρα, άκουσε τόν έμ-
πορο να τού φωνάζει:

— Άδελφέ μου, σε άδίκησα! Τά νομί-
σματά σου δέν είναι κάλπικα. Έλα να

πάρης ό,τι θέλεις απ' τό μαγαζί μου.
Καταχαρούμενος ό φτωχός πώνισε και
τράβηξε για τό σπίτι του. Μόλις πλησί-
ασε, είδε κόσμο συγκεντρωμένο απ' έξω
και ρώτησε:

— Τι συμβαίνει και μαζεύτηκαν όλοι
αυτοί;

— Έπιασαν δυο κλέφτες πού πήραν τά
λεφτά ενός φτωχού, τού εξήγησαν.

— Δικά μου είναι αυτά τά λεφτά! φώ-
ναξε χαρούμενος ό φτωχός.

Και πήρε πίσω τά χρυσά του νομί-
σματα.

— Τυχρός είν' αυτός ό άνθρωπος!...
φώναξε όλος ό κόσμος, δείχνοντας τό
φτωχό.

Και ενώ ό άρχοντας Χρυσός έσκαζε απ'
τό κακό του, ή κυρά Τύχη γελούσε, όλο
γελούσε...

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Ο μικρός: Καλέ, μπαμπά, θα
μ' αφήσεις επίτελους να διαβάσω;...
Αύριο έχω διαγωνισμός!...

Χελιδόνι και κοροσίδα

Τό πειγματάκι σας

Κάτω απ' τό ψηλό μπαλκόνι
τη φωλιά του θεμελιώνει
τό γοργό τό χελιδόνι.

Και τού κράζει ή κοροσίδα:
— Σαν άλλας την πατρίδα,
με παία τάχατες έλπίδα.

Τόσο στερία θεμελιώνει
γύρω γύρω μου φτερόνεϊς,
κελαϊδάς και καμαρώνεις;

— Μά την χτίσαμε για χρόνια
τη φωλιά τά χελιδόνια,
και σαν λυώσουμε τά χιόνια.

Και ξαναγυρίσω έδω
θα την γλυκοκελαϊδώ
πού έτοιμη θε να την δώ.

Όποιος καλοθεμελιώση
διπλούς κόπους θα γλυτώση
και θα πη, πώς έχει γνώσι.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

Τά μουστάκια της γάτας

ή Ιστοριούλα σας

Ό μπαμπάς του Πίπη — ό πιτσιρίκος
είνε μόλις έφτά χρονών — έχει στο σπίτι
καλεσμένους. Θα φάνε μαζί τό μεσημέρι και
θα μιλήσουν για κάποια σοβαρή υπόθεσι.
Όταν στρώθηκε τό τραπέζι και σερβί-
ρησαν τό ψητό, ό Πίπης, τρέχει και στρου-
γυλοκάθεται, πρώτος και καλύτερος.

Ό μπαμπάς του τόν βλέπει και τού
λέει:

— Σήκω πάνω, Πίπη, και πήγαινε γρή-
γορα στο δωμάτιό σου.

— Γιατί, μπαμπά; άπορεί ό Πίπης.

— Θα φας εκεί. Στο τραπέζι θα καθή-
σουν μόνον όσοι έχουν μουστάκια.

Ό Πίπης φεύγει, με κατεδασμένα τά
μουτρα του.

Σε λίγο όμως ξαναγυρίζει στην τραπε-
ζαρία, κρατώντας στην άγκυλιά του τη
γάτα.

Ό μπαμπάς του ρίχνει ένα αυστηρό
βλέμμα και τόν ρωτάει:

— Τι θέλεις, Πίπη; Που την πιάς τη
γάτα; ό Πίπης άπαντά σοβαρά - σοβαρά:

— Την έφερα να καθήση στο τραπέζι,
μπαμπά, γιατί... έχει μουστάκια!...

MIKY MAOYΣ

Χιονόμωρ

Βλέποντας πώς τό μαχαίρι του Μπούλη
δέν είναι και τόσο καθαρό, ό πατέρας του
τόν ρωτάει:

— Που τό βρήκες αυτό τό μαχαίρι;...

Δέν βλέπεις πώς δέν είναι καθαρό;
— Τί λες, καλέ μπαμπά; παρατηρεί ό
πιτσιρίκος. Τώρα μόλις έκοφα σαπουνί μ'
αυτό!...

Ό Τοτός ζητάει απ' τό μπαμπά του να
τού επιτρέψει να φάη λίγο γλυκό. Μά ό
μπαμπάς του λέει όχι. Ζητάει ύστερα απ'
τη μμά του, μ' ή απάντησις είναι και πά-
λι αρνητική. Τότε ό Τοτός φωνάζει:

— Δύο άρνήσεις κάνουν μία κατάφασσι!
Και τρώει θριαμβικά τό γλυκό.

Ό Κουφιοκεφαλάκης άγόρασε έτοιμα
παπούτσια κι' ένας φίλος του πού τά βλέ-
πει παρατηρεί:

— Γιατί τό πήρες τόσο μεγάλο;
— Μά και τά πιά μικρά, καύμενε τά Ι-
δια λεφτά στοιχίζουν!... τού λέει ό Κου-
φιοκεφαλάκης, βέβαιος πώς βγήκε έτσι κερ-
δισμένος.

Ό Νίκος μιλά μ' έναν Άγγλο πού τού
λέει πώς είναι φιλέλληνας. Για να τού ανταπο-
δώση τό φιλοφρόνημα, ό μικρός Νίκος τού
λέει κι' αυτός πώς τή σειρά του:

— Κι' εγώ είμαι πολύ... φιλέλληνας με
τούς Άγγλους!

Ό πατέρας του Τάκη πού είναι ταγμα-
τάρχης, ρωτάει μία μέρα τό νεαρό βλαστό
του:

— Τί θα γίνης, Τάκη, όταν θα μεγαλώ-
σης;

— Συνταγματάρχης, μπαμπά!...

— Και γιατί;

— Για να σε βάζω φυλακή όταν θα με
δέρνεις!...

Ό μπαμπάς: "Ήθελα νάξεραι, Τάκη,
είσαι σε τίποτα πρώτος στο σχολείο σου;

Τάκης: Είμαι, μπαμπά, ό πρώτος πού
φεύγω μόλις χτυπήση τό κουδούνι!...

Οι ηρωίδες της Εφταλίας

Ντιβάν-χάρμπ

Η "Εφταλία, μ' ένα πονηρό χαμόγελο, ήλγε στη γυναικογονιότητα:

— Ηδού που να σας τὰ λέω. 'Ο Μπαχαρίας τὴν Γλυκερία, ἠπόπαιτρο παλληκάρι ἦπιασε δουλειά, λητέξης στὸ Καλαμάκι, καὶ θάρχεσαι στὴ γυναικὰ του κάθε δεκαπέντε!

Μὰ ἡ Γλυκερία, σὰν νιόνυφ, αὐτὸ δὲν θὰ τὸ ντυγιάτουσε ντυνιάνταν! καὶ θὲς ἀπ' τὸ ντυμάνι τση, θὲς γιὰ νὰ πικάρη τὴν 'Εφταλία.

Βγήκε μὲ ξεφωνητὰ κι' ἀποχαίρετοσε τὸ μαχαλά τση:

— Πῶς νὰ ξεκαλοκαίρῃω, μὲ τὸν ἀντρα μου, νὰ κάνω καὶ τὰ μπάνια μου, ὅπως διατάζει ὁ γιαντρός ὁ κουράντες μου.

Ἡ 'Εφταλία δ' ἔμας πού ἦταν μπὶρ σου, καὶ μπὶρ μου, συνέχισε μ' ὄυλο τση τ' ἀεσάντιν:

— Ὁτὸ βγάλανε τ' ὀνίβες ἀπ' τὰ κουμάσια, καὶ τὰ τσοκάκια ἀπ' τὰ λαγούμια, τὰ ὄρη καὶ τὰ βουνά, γιὰ νὰ κάτσουνε, νὰ κάνουνε ἐξοχὴ οὐλὲς οἱ κουντουρτισμένες, καὶ καλωφαστρίτσες.

— Λάθος κάνεις. 'Εμένα, Φτολία ὁ ἀντρας μου ἦθελε κάπαρο γιὰ μιά γκιουζελίμ βίλλα, πού ἀπ' τὰ πατζούργια μου, ἐὰ βλέπω μὲ τοὺς διτταλόγκιες ὄλκα τὰ νησιά καὶ τὰ πότια. 'Εκεῖ πάω τώρα νὰ ξεπλώσω τὴν ἐρίδα μου.

Καὶ πᾶς μὲ ξερά χέρια: Χωρὶς τσανάκ τσανμπλέκια; Σουλτασάρικε πρόβατ' ὀκρὸς σ' ἀδειῶν παλὰτ. 'Εσένα πάει.

Μὰ ἡ Γλυκερία τὸ εἶπε μ' ἀέριμπερπεία:

— Ἡ βίλλα, 'Εφταλία μου, εἶνε μπουπιλάτ. Μισμπλαρισμένη μ' ὄυλο ντιβάν, καὶ παραβάν!

Κι' ἔτσι ἔφυγε μεγάλοπρεπη. Κατὰ τὸ ἀπόγευμα σὺν βόμβα ἦπωσε στὸ Καλαμάκι μπρός τὸν ἀντρα τση.

— Βρὲ γυναικα! τὴν φώναξε ξεφασμαμένος ὁ Μπαχαρίας γιὰτὶ ἦκανε αὐτὴ τὴν κουντουράκι κι' ἦρθε; 'Εδὼ ἐρέτω! Δὲν ἔχει τίποτα ξενοικιαστό. 'Εγὼ μὲ τ' ἀλλὰ γκαρσόνια κοιμάμαι πᾶνω στὸ μπιλιάρδο!

— Αἰντε λοιπὸν νὰ φύγης.

— Καλὲ ἀντρα μου, τώρα πού εἶπα σ' ὄυλο τὸ μαχαλά πῶς μοῦπιασε βίλλα, μάχους γιὰ νὰ λυσσάξω τὴν 'Εφταλία, νὰ γυρίσω πῶς... νὰ γίνω ρεντικούλο!

— Ἀέσανα πέρασε καὶ τοὺς καλησπέρισε ἕνα εὐθύμο γεροντοπαλληκάρ.

— Ποιὸς εἶν' αὐτός; ρώτησε ἡ Γλυκερία. Δὲν τοῦ λὲς γιὰ καμμιὰ κάμαρα;

— Εἶναι ὁ Βεκίλης τὸν Διοικητὴ στὸ ἐδῶ Καρακὼλ. Θὲς νὰ σὲ φιλοξενήσῃ;

— Γιατὶ δχι; παρὰ νὰ γυρίσω πῶς, καὶ νὰ μὲ πάρῃ ἡ 'Εφταλία στὸ κοινογαμέντο, καὶ στὸ μεζέ, πῶς καλὰ στὴ φυλακή.

Πράγματι πῆσαν ἀπὸ κοντὰ τὸν Βεκίλη καὶ μὲ μαλιμάκια, καὶ ριτζολήκια, καταφέρανε νὰ τοῦ στεγάσῃ προσωρινῶς. Κι' ἔτσι σὲ λίγο μετ' τὸ μπαξέ τοῦ σταθμοῦ, πούχε στὸ βάθος, δυὸ καμαράκια, ἰνσταλαρίστηκε ἡ Γλυκερία μὲ τὸν Μπαχαρία.

— Ἐν τῷ μεταξύ γκιτσίσιμν ἡ 'Εφταλία, γιατί ἤθελε νὰ μάθῃ ντετάλια, πού, καὶ πῶς, εἶνε ἡ βίλλα, φώναξε στὸ μαχαλά:

— Πῶς γιὰ τὴν Μαλλιάρη!

Καὶ ξεπρόρτισε γιὰ τὸ Καλαμάκι νὰ ξετρυπώσῃ τὴν Γλυκερία, νὰ σιγουραριστῇ.

— Ἐκεῖ, περνώντας τυχαίως ἔξω ἀπ' τὸ Καρακὼλ, εἶδε κατάπληκτη τὴν Γλυκερία πῶς ἀπ' τὰ καγκελλόφρακτα καμαράκια, καὶ τὸν Μπαχαρία μπυλιντιμέντο νὰ τὴν φέρνῃ φαί. Κι' ἡ 'Εφταλία τοῦ φώναξε:

— Ἀχ Μπαχαρία μου, τί ἀτυχία! Κι' οἱ πέτρες σὲ κλαίνε. Κι' ὅμως ἐγὼ πάντα τὴν συμβοῦλε: «Μορὴ λωλο-Γλυκερία, τώρα πού παντρεύτηκες πρέπει νὰ σιμάρῃς τὸ στέφανό σου. Εἶναι ντροπὴ νὰ σ' ἔχουνε ντραμπουκογυλάντες! Κάτσε πιά φρόνιμα, θὰ σὲ κατανηθῇ στὴ φυλακή!...».

Καὶ πάλι σὲ λίγο ἤλγε ἐμπιστευτικῶς στὸ μαχαλά τση:

— Ποῦ νὰ σὰς τὰ λέω, ἡ Γλυκερία ἀντὶ βίλλα μεμπτὲ ντιβάν, καὶ παραβάν, θὰ πάῃ... ντιβάν χάρμπ! Τὴν ἔχουνε στὸ Καρακὼλ τοῦ Καλαμακίου χάφι, μὲ τοὺς κελεψέδες χεροπόδαρα.

ΣΩΚΡ. ΡΟΝΑΣ

Τὰ ντέρτια τοῦ Κιρκὸρ

ΣΤΗ ΜΑΛΛΙΑΡΗ

Ὁ Κιρκὸρ ἀριθάρισε στὸν καφενὲ μὲ χαβλοῦ, πεστεμαλία, πεσκήρια, κι' οὐλα τὰ σχετικὰ χαλαπαλῆκια τοῦ μπάνιου, κι' ἔλεγε στὴν παρέα του:

— Οὐλὲν σήμερὰ Ἀναλήφως Ἰσκόλη εἶνε. Ἀντέτι γιαπατζάιμ, τάλασσα τὰ πάω. Μαλλιάρη νὰ πιάσω...

— Νὰ πᾶς, ἀδερφέ μου, ἀλλὰ πρόσχε μὴν κᾶνῃς πάλι καμμιὰ γκάφα, τοῦ εἶπαν οἱ φίλοι του.

Κι' ὁ Στόκλης πρόσθεσε:

— Στάσου βρὲ Κιρκὸρ νάρβω κι' ἐγὼ μὴν πάθῃς κανένα στραπάτοο.

— Ἐγὼ μπε ἀχμάκ μπουνταλάς ντεῖλιμ!

Κι' ὅπως διψοῦσε περιπέτεια πῆδηξε σὺν σαλταμπίγκος στὸ λεωφορεῖο πούφευγε γιὰ τὸ Φάληρο, καὶ ζοπίσω του ὁ Στόκλης.

Τουρλοῦ τουρλοῦ ὁμορφόκοσμο εἶχε ἡ φημισμένη ἀκρογυαλιά τοῦ Φαλήρου. Ὁ δὲ Κιρκὸρ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ διπλάρωσε μιά κομπή, κι' ἔλκυστικὴ κοπέλλα, πού θάπαιρνε τὸ μπάνιο τση.

— Τζάνεμ κάπου γνωριστήκαμε, γιαδρούμ.

— Ὁχι, κύριε, κάνετε λάθος.

Μὰ ὁ κατεργάρης Κιρκὸρ τὸ βιολὶ του:

— Ζαράρ γιόκ μπέ. Τότε ἦρτε σιγιμὴ νὰ γνωριστούμε. Αὐτὸ εἶνε μεράκι μου, σεβντάς μου, πιτυμία μου...

— Δὲν εἶνε ὅμως καὶ ἡ δική μου. Κι' ἀφήστε με, παρακαλῶ, ἡσυχη.

— Οὐλὲν γιὰτὶ ἀγρίεψες, ματμαζέλ;

— Δὲν εἶμαι δεσποινίς... εἶμαι παντρεμένη.

— Κι' ἀντρα σου ἐντὼ εἶνε; ρώτησε φοβισμένος ὁ φουκαράς ὁ Κιρκὸρ.

— Ὁχι, εἶμαι μόνη. Ἦρθα ἀπ' τὸ πρωὶ κι' ἔφαγα κι' ἦπια στὸ ἀπέναντι κέντρο.

Εὐθύς πῆρε θάρρος ὁ Κιρκὸρ καὶ τῆς εἶπε:

— Βρὲ γιαδρούμ, αἶντε ὑπεραμπέρ γκιντελούμ, γκαρσόνι τὰ πῆς πῶς ἀντρας σου εἶμαι, καὶ ἦρτα ν' ἀνταμάσω ἔσένα.

— Μὰ ἐπιτέλους μὲ προσβάλλετε, κύριε!...

Τοῦ φώναξε καὶ τοῦ γύρισε τίς πλάτες. Μὰ ὁ Κιρκὸρ τὸ χαβὸ του:

— Τζάνεμ ταδατούρι ἔκει. Ἀγνωστοί εἶμαστε, ἴτς ντυσκόλο ντὲν εἶνε ἰλουκάντα μέσα ἀντρώγενο νὰ περάσουμε κοῦζῶμ.

Τέλος ἡ κοπέλλ' σκέφθηκε καλλίτερα τὰ πράγματα καὶ μὲ ὕφος δειλὸ, καὶ ντροπαλὸ, τοῦ εἶπε:

— Εἶσαι γόνς!... μὲ κατὰφες. Πᾶω νὰ ἐλδοποιήσω τὸ γκαρσόνι. Ἐλα μετὰ λίγη ὥρα καὶ πῆς πῶς εἶσαι ὁ ἀντρας μου!...

Ξεροκατάπιε, στάθηκε λίγο καὶ συνέχισε:

— Πάρε κι' ἕνα δωμάτιο γι' ἀπόψε.

Τρελλὸς ἀπ' τὴν χαρὰ του, χοροπηδᾷ ὁ Κιρκὸρ ἐνῶ ὁ Στόκλης τοῦ φωνάζει:

— Βρὲ, Κιρκὸρ, πρόσχε αὐτὴ εἶνε μεγάλη καταφερτζού. Κανένα κόλπο σου εἰτοιμάει.

— Ὁχι μπέ, κολπατζοῦ καταφερτζοῦ ντεῖλ. Χεῖλη τση ζητητῆκανε πῶς κορνιτὰ τση, τζιγέρια τση τσιπητήκανε.

Μὰ ὁ Στόκλης δὲν μπορεῖ νὰ τὸ πιστέψῃ, καὶ παρακολοθεῖ τὸν Κιρκὸρ πού πάει σὲ λίγο στὸ κέντρο σεινάμενος κουνάμενος, καὶ λείει στὸ γκαρσόνι:

— Ὑναίκα μου ἐντὼ μένει;... Ἀντρας του εἶμαι... Μιά κάμαρα τέλω...

Ἀμέσως τὸ βρήκανε ἕνα καλὸ δωμάτιο, κι' ὁ Κιρκὸρ ἐνθουσιασμένος μὲ τὸν ἑαυτὸ του, κι' ἀπ' τὴν νέα του κατάκτησι, ἐξακολουθεῖ τὰ κουβαρνταλήκια του πού δὲν ξέρουν φρένο.

— Σίμντι ἕνα τραπέζι νὰ χαζιρέψης μὲ λουκάκια καπνιστά, μπουρεκάκια ἀχνιστά, γιουβαρλάκια, ιτολμαδάκια, σουτζουκάκια, νὰ φάω μὲ μαντάμα μου...

— Μὲ τὴν κυρία σας; Μὰ πῶς, δὲν τὸ ξέρετε; Θαρροῦσα πᾶς εἶχατε συνεννοηθῇ. Ἡ κυρία σας ἔφαγε, κι' ἔφυγε, Κιρκὸρ ἐφέντη.

— Ἡσυγε... καὶ ἴτς χαμπέρι ντὲν ἄφησε ἐμένα;

— Ὁχι, τίποτα! καμμιὰ σημειώσι... Μόνον μάς εἶπε νὰ σὰς δώσωμε τὸ λογαριασμὸ γιὰ τὰ δυὸ φαγητὰ πού ἔφαγε, μεσημέρι - βράδυ, καὶ τὴν κονομασιὸν πού ἔκανε!

— Ντινιὸν ἱμινιὸν!! φώναξε ὁ πολυπαθὴς Κιρκὸρ κι' ἔπωσε ξερός.

Σ. Ρ.

Οἱ ἰδιοτροπίες τοῦ Περσουλᾶ

Μισὴ θέσι

Τί εἶπες ἀγαπητέ μου; Νὰ καθίσω, γιὰ νὰ μὴ στεκόμαιο ὀρθός; Πού νὰ καθίσω; Ἀ! Μπα; Νὰ στριμωχθῶς λιγάκι καὶ νὰ μοῦ κάνης χάρο; Ἀ! Ἐταί! Θὰ χωρέσω κι' ἐγὼ. Πού θὰ χωρέσω μαρὲ; Σ' αὐτὸ τὸ χάρο τῶν δέκα ἑκατοστών; Τί ἔκανετ' ἔλεει; Θὰ κόψῃ καὶ ὁ κύριος λίγο πιὸ πέρα καὶ θὰ μᾶς πάρῃ καὶ τοὺς τρεῖς; Ὁχι, ἀγαπητέ μου! Μὴν κάνης τὸν κόπο! Μὴ συσάξῃσαι, καὶ μὲν. Ἡ προθυμία σου μὲ συγκινεῖ βαθύτατα, λυποῦμαι ὅμως πολὺ, πού δὲν θὰ κάνω χρῆσιν. Γοῖτσούρι!

Πᾶς; Γιατὶ σὲ λέω γοῖτσούρι; Γιατὶ εἰσαι βρὲ! Τί θὲς νὰ παραστήσης, δηλαδή, μ' αὐτὴ τὴν προσφορά πού μοῦ κάνεις καὶ μάλιστα μειδιῶν; Τὸν εὐγεῖνι; Ὁ εὐγεῖνις, βρὲ, ὅταν θέλῃ νὰ προσφέρει θέσι σ' ἕνα καλύτερό του στέκεται ὀρθός, σηκώνεται καὶ τὴν προσφέρει δολοκλήρη. Καθῆστε, παρακαλῶ. Κι' ὁ ὀρθὸς ἡ εὐχαριστεῖ καὶ ἀνέιται σύμφωνα μὲ τὴ σοφὴ παροιμία «ὁ λόγος σου μὲ χόρτασε καὶ τὸ ψωμί σου φᾶν» ἡ καθέσαι διότι ἔχει σοβαροὺς λόγους νὰ καθῇ καὶ εὐχαριστῇ καὶ πάλι γιὰ τὴ θυσία. Καὶ ὁ εὐγεῖνις εὐχαριστεῖται καὶ ὁ ἴδιος γιὰτὶ θυσιάζει καὶ γιὰ νὰ τὸ προσφέρει στὸν ἀντιπρόσωπο καὶ τὴν προσφέρει δολοκλήρη.

Καθῆστε, παρακαλῶ. Κι' ὁ ὀρθὸς ἡ εὐχαριστεῖ καὶ ἀνέιται σύμφωνα μὲ τὴ σοφὴ παροιμία «ὁ λόγος σου μὲ χόρτασε καὶ τὸ ψωμί σου φᾶν» ἡ καθέσαι διότι ἔχει σοβαροὺς λόγους νὰ καθῇ καὶ εὐχαριστῇ καὶ πάλι γιὰ τὴ θυσία. Καὶ ὁ εὐγεῖνις εὐχαριστεῖται καὶ ὁ ἴδιος γιὰτὶ θυσιάζει καὶ γιὰ νὰ τὸ προσφέρει στὸν ἀντιπρόσωπο καὶ τὴν προσφέρει δολοκλήρη.

Ἀλλὰ εὐὲ θέλεις νὰ κάνης τὸν εὐγεῖνι μὲ τὰ φέμματα. Νὰ κοροϊφθῇς, δηλαδή, σύμφωνα μὲ τὴν παροιμία «καὶ τὴν πῆττα σωτὴ καὶ τὸ σκύλο χορτάτο». Νὰ μὲ ὑποχρεώσης μὲ τὸ τίποτα. Νὰ μοῦ προσφέρῃς θέσι, χωρὶς νὰ χάσης τὴ δική σου. Καὶ νᾶχης τὴν ἐντύπωσι διὰ πρέπει νὰ σοῦ εἶμαι καταποχρωμένος, χωρὶς καὶ σὺ νᾶχῃς ὑποστὴ καμμιὰ πραγματικὴ στένοσι. Τί ἔκανε λέει; Θὰ στριμωχθῇς; Καὶ μὲ ρωτᾷς ἐμένα, ἀν θέλω νὰ στομωχθῶ ἐγὼ; Ἐγὼ βρὲ, ἔχω μάθει νὰ καθώμαι σὺν ἀνδράσιν, σὲ μιά δολοκλήρη θέσι καὶ δχι νὰ στριμωγώμαι στὴ γωνία, μᾶς στὸ καθίσμα καὶ μᾶς στὸ κέντρο, σὺν νὰ μοῦχουν κανεῖ ἐλκτμοσύνη, ἡ σὺν νὰ τρώω τὸ δικό μου ἄλλου. Αὐτὲς τίς κακομοίρικες συνήθειες ἐγὼ δὲν τίς ἔχω.

Κι' εἰπετα καλὰ νὰ στριμωχθῇς εὐὲ. Ἀλλὰ ὁ κύριος πού καθέται δίπλα σου, γιατί ἐὰ στριμωχθῇ κι' αὐτός; Τὸν ξέρεις τὸν ἀνθρώπο; Τὸν ρώτησε ἀν τὸν κᾶνῃ κᾶνῃ νὰ στριμωχθῇ γιὰ νὰ βολευντὸν τρεῖς ἀνθρώποι σὲ δυὸ θέσεις; Μὲ ποῖο δικαίωμα, λοιπὸν, προσεφύλεις τὴ γνώμη σου, σὺν νὰ τὸν ἔχῃς στὴν τέσπῃ; Ἀνάγνωτε!

Πᾶς; Δὲν φανταζόσιν διὰ τὰ σοῦ μιλῶσα ἔτσι; Ἀμ' τέτοιος νᾶδασος πού εἶσαι, πῶς θὰ τὸ φαντασθῇς; Κι' ἔτσι καὶ γιαιότερο θὰ σοῦ μιλῶσα καὶ σοῦ ἀπαγορεύω ἄλλῃ φορὰ νὰ μοῦ προσφέρῃς θέσι καὶ νὰ μοῦ ἀπευθύνῃς καὶ τὸ λόγο καὶ μάλιστα δημοσίᾳ. Λοιπὸν κράτα τὴ θέσι σου καὶ μὴν κάνης τὴ μεγάλη θυσία. Νὰ μὲν τὸ βύσσινον! Κακομαθημένο μολάοι!

Κι' εἰπετα καλὰ νὰ στριμωχθῇς εὐὲ. Ἀλλὰ ὁ κύριος πού καθέται δίπλα σου, γιατί ἐὰ στριμωχθῇ κι' αὐτός; Τὸν ξέρεις τὸν ἀνθρώπο; Τὸν ρώτησε ἀν τὸν κᾶνῃ κᾶνῃ νὰ στριμωχθῇ γιὰ νὰ βολευντὸν τρεῖς ἀνθρώποι σὲ δυὸ θέσεις; Μὲ ποῖο δικαίωμα, λοιπὸν, προσεφύλεις τὴ γνώμη σου, σὺν νὰ τὸν ἔχῃς στὴν τέσπῃ; Ἀνάγνωτε!

Πᾶς; Δὲν φανταζόσιν διὰ τὰ σοῦ μιλῶσα ἔτσι; Ἀμ' τέτοιος νᾶδασος πού εἶσαι, πῶς θὰ τὸ φαντασθῇς; Κι' ἔτσι καὶ γιαιότερο θὰ σοῦ μιλῶσα καὶ σοῦ ἀπαγορεύω ἄλλῃ φορὰ νὰ μοῦ προσφέρῃς θέσι καὶ νὰ μοῦ ἀπευθύνῃς καὶ τὸ λόγο καὶ μάλιστα δημοσίᾳ. Λοιπὸν κράτα τὴ θέσι σου καὶ μὴν κάνης τὴ μεγάλη θυσία. Νὰ μὲν τὸ βύσσινον! Κακομαθημένο μολάοι!

Κι' εἰπετα καλὰ νὰ στριμωχθῇς εὐὲ. Ἀλλὰ ὁ κύριος πού καθέται δίπλα σου, γιατί ἐὰ στριμωχθῇ κι' αὐτός; Τὸν ξέρεις τὸν ἀνθρώπο; Τὸν ρώτησε ἀν τὸν κᾶνῃ κᾶνῃ νὰ στριμωχθῇ γιὰ νὰ βολευντὸν τρεῖς ἀνθρώποι σὲ δυὸ θέσεις; Μὲ ποῖο δικαίωμα, λοιπὸν, προσεφύλεις τὴ γνώμη σου, σὺν νὰ τὸν ἔχῃς στὴν τέσπῃ; Ἀνάγνωτε!

Πᾶς; Δὲν φανταζόσιν διὰ τὰ σοῦ μιλῶσα ἔτσι; Ἀμ' τέτοιος νᾶδασος πού εἶσαι, πῶς θὰ τὸ φαντασθῇς; Κι' ἔτσι καὶ γιαιότερο θὰ σοῦ μιλῶσα καὶ σοῦ ἀπαγορεύω ἄλλῃ φορὰ νὰ μοῦ προσφέρῃς θέσι καὶ νὰ μοῦ ἀπευθύνῃς καὶ τὸ λόγο καὶ μάλιστα δημοσίᾳ. Λοιπὸν κράτα τὴ θέσι σου καὶ μὴν κάνης τὴ μεγάλη θυσία. Νὰ μὲν τὸ βύσσινον! Κακομαθημένο μολάοι!

Κι' εἰπετα καλὰ νὰ στριμωχθῇς εὐὲ. Ἀλλὰ ὁ κύριος πού καθέται δίπλα σου, γιατί ἐὰ στριμωχθῇ κι' αὐτός; Τὸν ξέρεις τὸν ἀνθρώπο; Τὸν ρώτησε ἀν τὸν κᾶνῃ κᾶνῃ νὰ στριμωχθῇ γιὰ νὰ βολευντὸν τρεῖς ἀνθρώποι σὲ δυὸ θέσεις; Μὲ ποῖο δικαίωμα, λοιπὸν, προσεφύλεις τὴ γνώμη σου, σὺν νὰ τὸν ἔχῃς στὴν τέσπῃ; Ἀνάγνωτε!

Πᾶς; Δὲν φανταζόσιν διὰ τὰ σοῦ μιλῶσα ἔτσι; Ἀμ' τέτοιος νᾶδασος πού εἶσαι, πῶς θὰ τὸ φαντασθῇς; Κι' ἔτσι καὶ γιαιότερο θὰ σοῦ μιλῶσα καὶ σοῦ ἀπαγορεύω ἄλλῃ φορὰ νὰ μοῦ προσφέρῃς θέσι καὶ νὰ μοῦ ἀπευθύνῃς καὶ τὸ λόγο καὶ μάλιστα δημοσίᾳ. Λοιπὸν κράτα τὴ θέσι σου καὶ μὴν κάνης τὴ μεγάλη θυσία. Νὰ μὲν τὸ βύσσινον! Κακομαθημένο μολάοι!

Κι' εἰπετα καλὰ νὰ στριμωχθῇς εὐὲ. Ἀλλὰ ὁ κύριος πού καθέται δίπλα σου, γιατί ἐὰ στριμωχθῇ κι' αὐτός; Τὸν ξέρεις τὸν ἀνθρώπο; Τὸν ρώτησε ἀν τὸν κᾶνῃ κᾶνῃ νὰ στριμωχθῇ γιὰ νὰ βολευντὸν τρεῖς ἀνθρώποι σὲ δυὸ θέσεις; Μὲ ποῖο δικαίωμα, λοιπὸν, προσεφύλεις τὴ γνώμη σου, σὺν νὰ τὸν ἔχῃς στὴν τέσπῃ; Ἀνάγνωτε!

Πᾶς; Δὲν φανταζόσιν διὰ τὰ σοῦ μιλῶσα ἔτσι; Ἀμ' τέτοιος νᾶδασος πού εἶσαι, πῶς θὰ τὸ φαντασθῇς; Κι' ἔτσι καὶ γιαιότερο θὰ σοῦ μιλῶσα καὶ σοῦ ἀπαγορεύω ἄλλῃ φορὰ νὰ μοῦ προσφέρῃς θέσι καὶ νὰ μοῦ ἀπευθύνῃς καὶ τὸ λόγο καὶ μάλιστα δημοσίᾳ. Λοιπὸν κράτα τὴ θέσι σου καὶ μὴν κάνης τὴ μεγάλη θυσία. Νὰ μὲν τὸ βύσσινον! Κακομαθημένο μολάοι!

Κι' εἰπετα καλὰ νὰ στριμωχθῇς εὐὲ. Ἀλλὰ ὁ κύριος πού καθέται δίπλα σου, γιατί ἐὰ στριμωχθῇ κι' αὐτός; Τὸν ξέρεις τὸν ἀνθρώπο; Τὸν ρώτησε ἀν τὸν κᾶνῃ κᾶνῃ νὰ στριμωχθῇ γιὰ νὰ βολευντὸν τρεῖς ἀνθρώποι σὲ δυὸ θέσεις; Μὲ ποῖο δικαίωμα, λοιπὸν, προσεφύλεις τὴ γνώμη σου, σὺν νὰ τὸν ἔχῃς στὴν τέσπῃ; Ἀνάγνωτε!

Πᾶς; Δὲν φανταζόσιν διὰ τὰ σοῦ μιλῶσα ἔτσι; Ἀμ' τέτοιος νᾶδασος πού εἶσαι, πῶς θὰ τὸ φαντασθῇς; Κι' ἔτσι καὶ γιαιότερο θὰ σοῦ μιλῶσα καὶ σοῦ ἀπαγορεύω ἄλλῃ φορὰ νὰ μοῦ προσφέρῃς θέσι καὶ νὰ μοῦ ἀπευθύνῃς καὶ τὸ λόγο καὶ μάλιστα δημοσίᾳ. Λοιπὸν κράτα τὴ θέσι σου καὶ μὴν κάνης τὴ μεγάλη θυσία. Νὰ μὲν τὸ βύσσινον! Κακομαθημένο μολάοι!

Κι' εἰπετα καλὰ νὰ στριμωχθῇς εὐὲ. Ἀλλὰ ὁ κύριος πού καθέται δίπλα σου, γιατί ἐὰ στριμωχθῇ κι' αὐτός; Τὸν ξέρεις τὸν ἀνθρώπο; Τὸν ρώτησε ἀν τὸν κᾶνῃ κᾶνῃ νὰ στριμωχθῇ γιὰ νὰ βολευντὸν τρεῖς ἀνθρώποι σὲ δυὸ θέσεις; Μὲ ποῖο δικαίωμα, λοιπὸν, προσεφύλεις τὴ γνώμη σου, σὺν νὰ τὸν ἔχῃς στὴν τέσπῃ; Ἀνάγνωτε!

Πᾶς; Δὲν φανταζόσιν διὰ τὰ σοῦ μιλῶσα ἔτσι; Ἀμ' τέτοιος νᾶδασος πού εἶσαι, πῶς θὰ τὸ φαντασθῇς; Κι' ἔτσι καὶ γιαιότερο θὰ σοῦ μιλῶσα καὶ σοῦ ἀπαγορεύω ἄλλῃ φορὰ νὰ μοῦ προσφέρῃς θέσι καὶ νὰ μοῦ ἀπευθύνῃς καὶ τὸ λόγο καὶ μάλιστα δημοσίᾳ. Λοιπὸν κράτα τὴ θέσι σου καὶ μὴν κάνης τὴ μεγάλη θυσία. Νὰ μὲν τὸ βύσσινον! Κακομαθημένο μολάοι!

Κι' εἰπετα καλὰ νὰ στριμωχθῇς εὐὲ. Ἀλλὰ ὁ κύριος πού καθέται δίπλα σου, γιατί ἐὰ στριμωχθῇ κι' αὐτός; Τὸν ξέρεις τὸν ἀνθρώπο; Τὸν ρώτησε ἀν τὸν κᾶνῃ κᾶνῃ νὰ στριμωχθῇ γιὰ νὰ βολευντὸν τρεῖς ἀνθρώποι σὲ δυὸ θέσεις; Μὲ ποῖο δικαίωμα, λοιπὸν, προσεφύλεις τὴ γνώμη σου, σὺν νὰ τὸν ἔχῃς στὴν τέσπῃ; Ἀνάγνωτε!

Πᾶς; Δὲν φανταζόσιν διὰ τὰ σοῦ μιλῶσα ἔτσι; Ἀμ' τέτοιος νᾶδασος πού εἶσαι, πῶς θὰ τὸ φαντασθῇς; Κι' ἔτσι καὶ γιαιότερο θὰ σοῦ μιλῶσα καὶ σοῦ ἀπαγορεύω ἄλλῃ φορὰ νὰ μοῦ προσφέρῃς θέσι καὶ νὰ μοῦ ἀπευθύνῃς καὶ τὸ λόγο καὶ μάλιστα δημοσίᾳ. Λοιπὸν κράτα τὴ θέσι σου καὶ μὴν κάνης τὴ μεγάλη θυσία. Νὰ μὲν τὸ βύσσινον! Κακομαθημένο μολάοι!

Κι' εἰπετα καλὰ νὰ στριμωχθῇς εὐὲ. Ἀλλὰ ὁ κύριος πού καθέται δίπλα σου, γιατί ἐὰ στριμωχθῇ κι' αὐτός; Τὸν ξέρεις τὸν ἀνθρώπο; Τὸν ρώτησε ἀν τὸν κᾶνῃ κᾶνῃ νὰ στριμωχθῇ γιὰ νὰ βολευντὸν τρεῖς ἀνθρώποι σὲ δυὸ θέσεις; Μὲ ποῖο δικαίωμα, λοιπὸν, προσεφύλεις τὴ γνώμη σου, σὺν νὰ τὸν ἔχῃς στὴν τέσπῃ; Ἀνάγνωτε!

Ο Διεθνής ΣΥΜΒΟΛ

ΡΟΤΖΕΡ ΜΠΑΝΙΣΤΕΡ

το νέο αθλητικό άστέρι

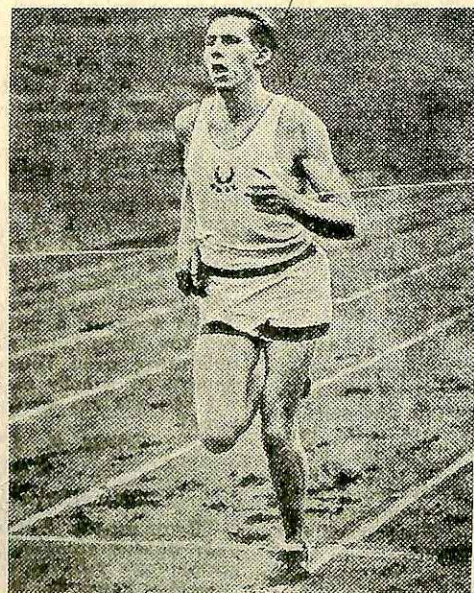
Μία καταπληκτική σταδιοδρομία

Οι αθλητικοί αγώνες των αγγλικών Πανεπιστημίων της 'Οξφόρδης και του Καίμπριτζ προκαλούν πάντα το ζωντανό ενδιαφέρον των Βρεττανών και ξένων φιλάθλων. Είναι αλήθεια πως οι νεαροί 'Αγγλοι φοιτητές δεν πετυχαίνουν παγκόσμια ρεκόρ στους διαπανεπιστημιακούς αγώνες τους, όπως οι 'Αμερικανοί συναδέλφοί τους. Έχουν όμως την ευκαιρία να εμφανίζονται αθλητικά πρόσωπα τους κατά τέτοιο υπέροχο τρόπο, μετά τον σκληρό μεταξύ τους συναγωνισμό, που οι εμπειρογνώμονες του αγγλικού αθλητισμού εύκολα πιά να διακρίνουν τα αθλητικά ταλέντα, που θα παίξουν σημαντικό μελλοντικό ρόλο στον 'Αθλητισμό της Βρετανικής Αυτοκρατορίας.

Στην τελευταία αθλητική συνάντησι των αντιπροσωπευτικών ομάδων του Καίμπριτζ και της 'Οξφόρδης στο Στάδιο Χουάιτ Σίτυ του Λονδίνου, η 'Οξφόρδη νίκησε το Καίμπριτζ με 72-54 βαθμούς. Οι δυναμικότεροι αθλητά που κατέρριψαν μάλιστα και τρία πανεπιστημιακά ρεκόρ ήταν ο Ν. Στέισι, νικητής του δρόμου των 220 γαρδών με 22''3, ο Ρ. Μπάνιστερ, νικητής του δρόμου 1 αγγλικού μιλίου (1609 μ.) με 4'16''2 και ο Π. Μόργκαν, νικητής του δρόμου των 3 αγγλικών μιλίων με 14'30''2. Το χαρακτηριστικό των τριών νέων πρωταθλητών και 'ερεκοντμάν' (κατόχων των ρεκόρ) των 'Αγγλικών Πανεπιστημίων είναι πως και οι τρεις είναι 'Οξφορδιανοί. 'Ο πρώτος, ο Στέισι, πέτυχε να καταρρίψει το ρεκόρ των 220 γαρδών, που είχε σημειωθεί από το 1947, πρώτη χρονολογία της εισαγωγής του στο πανεπιστημιακό αθλητικό πρόγραμμα. Το κατόρθωμα του δευτέρου, του Μπάνιστερ, είχε πιά καταπληκτικό. Το ρεκόρ του ενός αγγλικού μιλίου των 4'17''8, που έμεινε περήφανα α-πρόσιτο και σταθερό επί 44 χρόνια (1905), άλλαξε κάτοχο, χωρίς στις μεγάλες προσ-

πάθειες και τα προσόντα του Μπάνιστερ. 'Ο τρίτος, ο Μόργκαν είχε την τύχη να δώσει το όνομά του ν' αντικαθιστά στον επίσημο πίνακα των ρεκόρ το όνομα του Σπρούλ, που το 1914 είχε πετύχει στα τρία αγγλικά μίλια ρεκόρ 14'34''8.

Από τους τρεις νέους «ρεκοντμάν», ο Ρότζερ Τζιλμπερτ Μπάνιστερ έκανε τη μεγαλύτερη εντύπωση. Στο πρόσωπό του, οι αγγλικοί αθλητικοί κύκλοι διεγνώσαν ένα νέο αθλητικό άστέρι πρώτου μεγέθους. Οι κριτικοί των έφημεριδων και περιοδικών έγραψαν άδιστα-στα πως με το Μπάνιστερ η Μ. Βρετανία αποκτά ένα μέλλοντα διάδοχο του Σίντνεϊ Γούντερσον, ένα νέον πρωταθλητή του κόσμου στους δρόμους ημιαντοχής. Πραγματικά η σταδιοδρομία του Μπάνιστερ έ-γυυάται τις πιά καταπληκτικές εξελίξεις. Νεαρός μόλις 19 ετών, ψηλός, ξανθομάλης μ' ένα μακρύ εύκολο και τεχνικότατο διασκελισμό, κάνει άμεσως εντύπωση σε όποιον τον πρωταντικρύσει πως είναι αθλητής μεγάλης κλάσεως. Οι συναδέλφοί του φοιτητά της 'Οξφόρδης, όταν κάθε απόγεμα βλέπουν τον τριτοετή αυτόν φοιτητή της Ιατρικής να προπονητεί στο Πανεπιστημιακό γυμναστήριο της 'Οξφόρδης, αφίνουν κάθε αθλητική απασχόλησι και συγκεντρώνονται στις κερκίδες για να καμαρώσουν και θαυμάσουν τον 'πρωταθλητή' τους, όπως τον λένε. 'Ο Μπάνιστερ όμως, φλεγματώδης και διάφορος στα χειροκροτήματα των συναδέλφων του, συνεχίζει με υπομονή κι επιμονή τις φιλότιμες προσπάθειες του. Έκτος από το

Ο τριτοετής φοιτητής του Πανεπιστημίου της 'Οξφόρδης 19ετής Ρότζερ Μπάνιστερ, το νέο αθλητικό φαινόμενο των δρόμων ημιαντοχής.

δίπλωμα της 'Ιατρικής, θέλει να καταρρίψει και το παγκόσμιο ρεκόρ του 1 αγγλικού μιλίου. Φιλοδοξία του είναι να συνεχίσει τα κατορθώματα του μεγάλου συμπατριώτου του, του 'διοπτροφού' Σίντνεϊ Γούντερσον.

'Ο Μπάνιστερ έχει μέχρι σήμερα και μέσα σε τρία χρόνια καταπληκτική σταδιοδρομία. 'Αρχισε το αθλητικό του στάδιο σε ηλικία 15 ετών. Μετά ένα χρόνο, το 1947, κατόρθωσε να καταταχθεί 12ος στην κατάταξι των καλύτερων Βρεττανών πρωταθλητών ημιαντοχής. Το 1948 ο νεαρός Ρότζερ ανέθηκε τέταρτος στην κατάταξι. Και το 1949 κατέρριψε το Πανεπιστημιακό ρεκόρ του 1 αγγλικού μιλίου, που δεν είχε ξεπεραστεί επί 44 χρόνια. Οι συμφοιτητά του εκτιμώντας το χαρακτήρα του και τα μεγάλα του προσόντα, τον εξέλεξαν πρόεδρο, μόλις 19ετή, του 'Αθλητικού Συλλόγου της 'Οξφόρδης. 'Η τιμητική αυτή διάκρισις σ' ένα τριτοετή φοιτητή της 'Ιατρικής έχει γίνη μονάχα στον περίφημο 'Ολυμπιονίκη και πρωταθλητή του κόσμου Νεοζελανδό Δρ. Τζακ Λόβελος.

Έκτος από τα αθλητικά του προσόντα, ο Μπάνιστερ απέδειξε πως και η σύνεσις και η κρίσις δεν του λείπουν. 'Αντίθετα με πολλούς άλλους πρωταθλητές, δεν υπερτιμά τις δυνάμεις του και δεν ξεδουλεύει ασκοπα τα αποθέματα της αθλητικής ενεργείας του. Μία μονάχα έδδομάδα μετά την επίλογη του στην προεθνική αγγλική ομάδα, που θα λάβαινε μέρος στους 'Ολυμπιακούς του Λονδίνου ο Μπάνιστερ παρακάλεσε να διαγραφεί, γιατί έννοιε πως δεν ήταν ακόμη έτοιμος για μία τόσο σκληρή προσπάθεια. Το καλοκαίρι του 1947 έλαβε μέρος με την Πανεπιστημιακή ομάδα της 'Οξφόρδης στις αθλητικές συναντήσεις που έγιναν σε διάφορα μέρη της Γερμανίας. Το 1948 νίκησε και πάλι στον αγώνα του 1 αγγλικού μιλίου και πέτυχε χρόνους, κάτω από 4'20'', σε τέσσερις αγώνες.

'Ο Ρότζερ Μπάνιστερ δεν έχει σκληρούς και γρήγορους κανόνες προπονήσεως. Πιστεύει πως πρέπει πρώτα ν' αναπτύξη τη φυσική ταχύτητα και κατόπιν να βελτιώση την αντοχή του. Στον πρώτο του αγώνα 1/2 αγγλικού μιλίου, ο Μπάνιστερ πέτυχε 1'55'', ισοφαρίζοντας τον ταχύτερο χρόνο, που έχει πετύχει ο Τζακ Λόβελος. Κοντά σ' άλλα του κατορθώματα, πέτυχε να κερδίση για τρίτη συνεχώς φορά σε τρία χρόνια, τον πανεπιστημιακό αγώνα Καίμπριτζ - 'Οξφόρδης στο 1 αγγλικό μίλι.

Τ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Ανω - κάτω σταυρολέξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΚΟΥΡΔΟΙ — ΚΑΥΧΗΜΑ. 3) ΚΑΝΑΔΑΣ — ΝΕΡΑΙΔΑ. 4) ΙΣΠΑΝΙΑ. 5) ΕΙΤΕ — ΑΝΤΙ. 6) ΗΝ — ΑΣΠΙΣ — ΤΟ. 7) ΛΗΣΤΗΣ — ΑΠΟΣΠΩ. 8) ΤΕΙΧΟΝ. 9) ΓΡΑΜΜΗ — ΟΨΙΜΟΣ. 10) ΤΟ — ΡΗΝΟΣ — ΚΑ. 11) ΑΔΕΝ — ΗΝΙΑ. 12) ΑΜΕΡΙΚΗ. 13) ΑΠΕΛΛΗΣ — ΛΑΤΡΕΙΑ. 15) ΑΠΑΘΗΛΑ — ΑΠΑΓΩΓΗ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΚΟΚΤΕΙΛ — ΓΡΑΝΑΔΑ. 3) ΥΜΝΗΤΗΣ — ΑΤΕΛΕΙΑ. 4) ΕΝΤΟΜΟΝ. 5) ΔΑΔΙ — ΑΛΜΗ. 6) ΑΣ — ΑΣΤΗΡ — ΜΗ. 7) ΙΑΣΠΙΣ — ΗΓΕΣΙΑ. 8) ΠΑΙΑΝ. 9) ΚΑΝΝΑΙ — ΟΜΙΛΙΑ. 10) ΕΙ — ΣΑΝΟΣ — ΚΑ. 11) ΥΔΡΑ — ΗΤΤΑ. 12) ΑΤΟΜΙΚΗ. 13) ΗΜΙΟΝΟΣ — ΜΑΝΤΕΥΗ. 15) ΑΦΑΝΙΖΩ — ΣΠΑΤΑΛΗ.

Κρυπτόνερωκωκό

1) ΠΙΘΗΚΟΣ. 2) ΣΚΟΠΟΣ. 3) ΠΙΘΟΣ. 4) ΠΟΘΟΣ. 5) ΙΣΙΣ. 6) ΘΗΚΗ. 7) ΚΗΠΟΣ.

Μεταναυμακτισμός

ΙΡΑΝΔΙΑ — ΙΣΛΑΝΔΙΑ.

Επιστημονικές ερωτήσεις

1) 'Οχι, αν έπεκταθι πολύ, γιατί ακολουθεί την καμπυλότητα της Γης. 2) 'Η άστραπη ως 35 χιλιόμετρα κι' ο κεραυνός ως 25. 3) 'Οχι μόνο 365 (όσες είναι οι ημέρες του έτους), αλλά και μία παραπάνω, που καλύπτεται απ' τη σύγχρονη περιστροφή της Γης γύρω απ' τον 'Ηλιο.

Στο υπάρο

'Αδελφός της Μαρίας είναι ο Τάκης, της Αλίκης ο Πέτρος, της Ιωάννας ο Γιάννης και της Ελένης ο Λάκης. Μόνον αυτοί οι συνδυασμοί ταίριαζουν με τα δεδομένα του προβλήματος, όπως διαπιστώνουμε δοκιμάζοντας όλους τους άλλους.

Μαχηκή είχων

Το πρόσωπο του ιδιοκτήτη σχηματίζεται μέσα στο μικρό κύκλο της επάνω άριστερης γωνίας του σχεδίου μας.

Η λύσις του 226ου σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΒΑΛΑΩΡΙΤΗΣ — ΑΔΟΛΟΣ. 2) ΑΝΑΥΔΟΝ — ΚΕΡΙ. 3) ΣΟΔΑ — ΜΙΑΡΑ — ΑΜΑΝ. 4) ΑΠΙΣΤΙΑ — ΑΡ — ΚΑΤΑΡΑ. 5) ΝΟ — ΣΑΣΩΝ — ΜΠΑΡΙ — ΤΙ. 6) ΑΥΛΑΣ — ΚΕΑ — ΠΟΛΙΣ. 7) ΙΛΑΡΑ — ΙΜΑΣ — ΣΘ. 8) ΜΙΣΗ — ΗΤΤΑ — ΕΤΗ. 9) ΑΔΗΣ — ΡΕΤΣΙΝΑ — ΤΡΑΜ. 10) ΣΑΝ — ΚΑΙΝ — ΜΑΤΙ. 11) ΚΓ — ΑΛΜΑ — ΚΑΛΑΙ. 12) ΑΚΕΦΑ — ΛΕΙ — ΜΑΝΟΝ. 13) ΡΩ — ΕΡΜΗΣ — ΚΥΛΩΝ — ΤΟ. 14) ΑΜΑΛΙΑ — ΜΑ — ΚΑΝΑΔΑΣ. 15) ΤΑΔΕ — ΤΣΕΠΗ — ΓΥΝΗ. 16) ΑΙΑΣ — ΑΡΧΑΙ — ΚΑ. 17) ΣΗΜΑΙΑ — ΑΝΑΙΣΘΗ-ΣΙΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΒΑΣΑΝΑ — ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ. 2) ΟΠΟΥ — ΔΑΓΚΩΜΑ. 3) ΛΑΔΙ — ΛΙΜΝΗ — ΑΔΑΜ. 4) ΑΝΑΣΣΑ — ΙΣ — ΑΦΕΛΕΙΑ. 5) ΩΑ — ΤΑΞΙΣ — ΚΛΑΡΙ — ΑΙ. 6) ΡΥΤΙΣ — ΛΗΡ — ΜΑΤΣΑ. 7) ΙΔ — ΑΩΡΑ — ΕΣΜΕ. 8) ΤΟΜ — ΡΗΤΑ — ΕΣΜΕ. 9) ΗΝΙΑ — ΚΑΤΣΙΚΙ — ΑΠΑΝ. 10) ΑΡΜΕ — ΤΙΝΑ — ΗΡΑ. 11) ΠΑΙΑΝ — ΛΟΥΚ — ΧΙ. 12) ΑΚΑΚΑ — ΑΜΑ — ΛΑΔΑΣ. 13) ΔΕ — ΑΡΡΑΣ — ΤΤ — ΑΙΜΩΝ. 14) ΟΡΑΤΙΟΣ — ΤΤ — ΑΝΑΓΚΗ. 15) ΛΙΜΑ — ΕΡΙΟΝ — ΔΥΑΣ. 16) ΑΡΙΣΤΙΑ — ΟΤΑΝ. 17) ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑ — ΝΟΣΗΜΑ.

ΑΛΗΘΕΙΕΣ για το αλκοόλ

Απ' τὰ συμπεράσματα της 'Επιστήμης

'Απ' όσα λέγονται και γράφονται για την επίδρασι των οινόπνευματων ποτών στον ανθρώπινο οργανισμό, άλλα ανταποκρίνονται στην αλήθεια κι' άλλα όχι. Μόνον οι ειδικοί επιστήμονες, που έχουν ασχοληθή μ' αυτό το ζήτημα, μπόρεσαν να ξεχωρίσουν με τα πειράματα και με τις παρατηρήσεις τους τα μὲν από τα δέ. 'Ας ιδούμε όμως μερικά απ' τὰ συμπεράσματα των έρευνών τους.

1. 'Η μύρξ βοηθεί στη χώνευσι:

'Οχι. 'Απεναντίας, οι επιστήμονες έχουν βρή ότι η μύρξ κορυαίει το παχύ έντερον. 'Επίσης το ούζο, το ουίσκι, κλπ., ερεθίζουν τὰ έντερα, με τὰ αιθέρια έλαια που περιέχουν. 'Το περίεργο είναι ότι την ίδια επίδρασι έχει και η πορτοκαλάδα, ιδίως αν έχη μείνει επί ένα χρονικό διάστημα. 'Η μύρξ έχει ελαφρές ύπνωτικές ιδιότητες, οφειλόμενες στις ουσίες που χρησιμοποιούνται για την κατασκευή της.

2. 'Το κρασί έχει τονωτικές ιδιότητες:

Πολύ λίγες. Περιέχει μικρή μόνο ποσότητα θρεπτικών ουσιών. 'Όταν πάσχη κανείς από νεφρικές ή πεπτικές διαταραχές, οι γιατροί του συνιστούν, για κάθε ένδεχόμενον, ν' αποφεύγη τὰ οινόπνευματώδη ποτά. 'Η απαγόρευσις όμως αυτή δεν περιλαμβάνει και τὸ κρασί (σε μετρία ποσότητα), γιατί δεν υπάρχει καμιά βετική επιστημονική απόδειξις ότι είναι βλαβερό.

3. Οι άνδρες άντέχουν περισσότερο απ' τις γυναίκες στὰ οινόπνευματώδη ποτά:

'Οχι. Τὰ αποτελέσματα είναι τὰ ίδια και για τὰ δύο φύλα. 'Υπάρχουν όμως διαφορές από ένα σε άλλο πρόσωπο. 'Εκείνο

ΚΟΠΤΙΚΗ - ΡΑΠΤΙΚΗ ΝΙΤΣΑΣ ΛΕΟΝΤΙΑΔΟΥ ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΥ

Ταχεία εκμάθησις με μεθόδους αποτελέσματα

Όδός Π. Ράλλη 324 Νίκαια - Πειραιεύς

3η Στάσις Λεωφορ. 'Αμφιάλης

Εξυπακούμενου επαύχια μόνον με

RIDA

ΒΑΦΕΣ ΟΥΡΕΜΑΤΩΝ εις φακέλους ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ ΚΑΡΟΦΗ 4 ΤΗΛ 26-123

που δηλητηριάζει κυριολεκτικά έναν οργανισμό, έχει μικρή μόνον επίδρασι σ' έναν άλλον. 'Η αίτια δεν έχει εξακριβωθή, φαίνεται όμως ότι παίζει σημαντικό ρόλο η συνήθεια. Πάντως τὸ αλκοόλ έχει επίδρασι στὸ νευρικό σύστημα — τόσο τὸν άνδρῶν όσο και τὸν γυναίκῶν — κι' ελαττώνει τὴν κρίσι και τὴν προσοχή.

4. Τὰ οινόπνευματώδη ποτά είνε διεγερτικά:

'Οχι. 'Απεναντίας, προκαλούν όλα κατάπνσι. 'Η φαινομενική διεγερσις που φέρουν τα ποτά, παρατηρείται επίσης και κατά τὴ χορήγησι αναισθητικών (χλωροφορμιού ή αιθέρος), με μόνη τὴ διαφορά ότι είνε τότε μικρότερες διαρκείας.

5. Τὰ οινόπνευματώδη βλάπτουν στὰ νεφρά και στὸ σπένει:

Δεν έχει αποδειχθ καμιά τέτοια επίδρασι τους. Οι γιατροί πιστευαν άλλοτε ότι τὸ ποτὸ φέρνει κίρρωσι τοῦ ήπατος. 'Η στατιστική όμως απέδειξε ότι ἡ ἀρρώστεια αυτή προβάλλει κατά τὴν ίδια αναλογία εκείνους που πίνουν κι' εκείνους που δεν έχουν βάλει ποτέ αλκοόλ στὸ στόμα τους. 'Αλλωστε, τὰ 98 % τοῦ οινόπνευματος τὸν ποτὸν δεσμεύονται μέσα στὸν οργανισμό, ἐπομένως δεν φτάνουν στὸ σπένει ή στὰ νεφρά με βλαβερή μορφή.

6. 'Η σόδα εξουδετερώνει τὸ αλκοόλ και προλαμβάνει τὸ μεθύσι:

Ναί. 'Αν παίρνη κανείς λίγη σόδα, ανάμεσα στὰ ποτήρια που αδειάζει, ἐπηρεάζεται λιγώτερο απ' τὸ ποτὸ κι' αποφεύγει τὸν πονοκέφαλο τῆς ἄλλης ἡμέρας.

7. Τὸ αλκοόλ παχαίνει:

Ναί, συντελεῖ στὴν ἐναπόθεσι λίπους στὰ διάφορα μέρη τοῦ σώματος. 'Ετσι, ὁ άνθρωπος παχαίνει, μολοντί τὸ αλκοόλ δυσκολεύει τὴ χώνεψι και τὴν ἀφομοίωσι τῶν τροφῶν.

© ©

Ένας καταπληκτικός πολύνυμος

Τὸ δικαστήριο τῆς ἀμερικανικῆς πόλεως Λαφαγιέτ βρέθηκε πρὸ ἡμερῶν σὲ πολὺ δυσκόλη θέσι. Κατηγορούμενος ἦταν ἕνας πολύνυμος, ὁ Ντόναλντ Οὐίλιαμ Κράιντερ. Στὴν ἐρώτησι τοῦ προέδρου πόσες φορές παντρεύτηκε, ὁ Κράιντερ ἀπάντησε:

— Θὰ μπορούσα νὰ σὰς ἀπαντήσω με ἀκρίβεια ἂν ἕνας λαποδύτης δὲν μοῦ ἔκλεβε πρὶν ἀπὸ ἕνα μῆνα τὸ σημειωματὰριό μου, παίρνοντας τὸ γιὰ πορτοφόλι. 'Εκεί μεσα εἶχα ὅλα τὰ ὀνόματα και τίς διευθύνσεις τῶν γυναικῶν μου. Δυστυχῶς, ἡ μνήμη μου εἶνε ἀσθενής και φοβάμαι ὅτι ὅσες σὰς ἀναφέρω θὰ ἀντιπροσωπεύουν ἕνα πολὺ μικρὸ ἀριθμὸ τῶν γυναικῶν που παντρεύτηκα. Γιατὶ πρέπει νὰ ξέρετε πως παντρεύομαι καθε φορὰ που ἦμουν μεθυσμένος. Κι' ἕνας Θεὸς ξέρει πόσες φορές μεθυσά στὴ ζωή μου!

Τὸ δικαστήριο ἐπιφυλάχτηκε νὰ ἐκδώσῃ τὴν ἀπόφασί του, γιὰ νὰ ἐξακριβωθῇ πρῶτα ὁ συνολικὸς ἀριθμὸς τῶν ἡμάτων τοῦ καταπληκτικοῦ αὐτοῦ πολυνύμου.

Τὰ δυὸ «φαντάσματα»

Τὰ μανιασμένα κύματα ἔδερναν τὸ «Καλβαντός», ἀπ' τὴν ὥρα πουχε ἀφίσει τὸ λιμάνι τῆς Χάβρης. Στὴ Μάγνη, ἡ τρικυμία ἀγρίεψε περισσότερο. Θεοράτα κύματα πλημυρίζαν τὸ κατὰστρωμα. Μὰ ὁ πλοίαρχος δὲν φοβόταν, γιὰ τὸ καράδι του ἦταν γερό.

'Ο ἀσυρματιστὴς Λεπελὸτ, καθισμένος μπροστὰ στὸ μηχανήμα του, φαινόταν σὰν νὰ μὴν ἀντιλαμβάνονταν τὴ φορητότητα. 'Ο νοῦς του πετοῦσε στὴ χαμένη εὐτυχία του...

'Όταν, πρὸ ἡμερῶν, εἶχε γυρίσει ἀπὸ ἕνα μακρυνὸ ταξίδι, μετὰ τὴ λαχτάρα νὰ ξανασφι-ξη στὴν ἀγκαλιά του τὴν ἀγαπημένη του γυναίκα, ὥρθε τὸ σπῆτι του ἀδειανό, κι' ἕνα γράμμα τῆς Μίκι που τὸν πληροφοροῦσε πως ἔφευγε μ' ἕνα συναδέλφου του, τὸ ἀσυρματιστὴ Λεμπροντέρ. Καταλάβαινε — ἔγραφε — πως αὐτὸς ἦταν ὁ ἄντρας που θὰ τὴς χάριζε τὴς μεγαλύτερες συγκινήσεις.

Μιὰ ὁλοκληρὴ ὁδομάδα ὁ Λεπελὸτ ἀναζητοῦσε τὰ ίχνη τους, σὰν τρελλός. Τέλος, λίγες ὥρες πρὶν ξεκινήσῃ τὸ πλοίο του γιὰ τὸ Σαούβαμπτον, ἔμαθε πως ὁ Λεμπροντέρ εἶχε φύγει πρὸ ὀλίγου μετὰ τὸ «Νιὺ Τζέρσεϋ», ὡς ἀσυρματιστὴς, κι' ὅτι εἶχε πάρει μαζί του τὴ Μίκι! Τὸ «Νιὺ Τζέρσεϋ» πῆγαινε κι' αὐτὸ στὸ Σαούβαμπτον.

'Αγρία σχέδια ἐκδικήσεως στροβιλίζονταν μέσα στὸ νοῦ τοῦ ἀπατημένου συζύγου, ἐνὸς «Καλβαντός» χοροπηδοῦσε πάνω στὰ κύματα...

Τότε ο θυμός κι' ἡ δίψα τῆς ἐκδικήσεως τοῦ Λεπελὸτ ἐσθυσαν ξαφνικά, και τὸν κυριεῖ

Τραγικό ΔΙΗΓΗΜΑ

Ξαφνικά, πῆρε με τὸν ἀσύνετο κατὶ ἀδύνατα και συγκυχημένα λόγια, που τὸν ἔκαναν ν' ἀνατιναχθῇ. Στερέωσε καλ-λίτερα τὰ ἀκουστικά στ' αὐτιά του και ξεχώρισε ἕνα σῆμα κιν-δύνου: —

— Σ.Ο.Σ.... 'Εδῶ «Νιὺ Τζέρσεϋ»...

'Ο Λεπελὸτ ἀνατρίχιασε. Κινδύνευε λοιπὸν τὸ πλοίο που μετέφερε τὴ γυναίκα του και τὸ συνέναχό της! 'Ο ἴδιος ὁ Λεμπροντέρ ἔστειλε τὸ σῆμα...

— 'Α, τώρα θὰ σὰς ἐκδικη-θῶ! μούγκρισε ὁ Λεπελὸτ με σατανική χαρά. Μὴν περιμέ-νης βοήθεια, ἀγαπητέ μου!... 'Ηρθε ἡ σειρά σου νὰ νιώσῃς και σὺ τὴν ἀγῶνα που δοκίμασα κι' ἐγώ, όταν μούγκρεψες τὴ γυναίκα μου!...

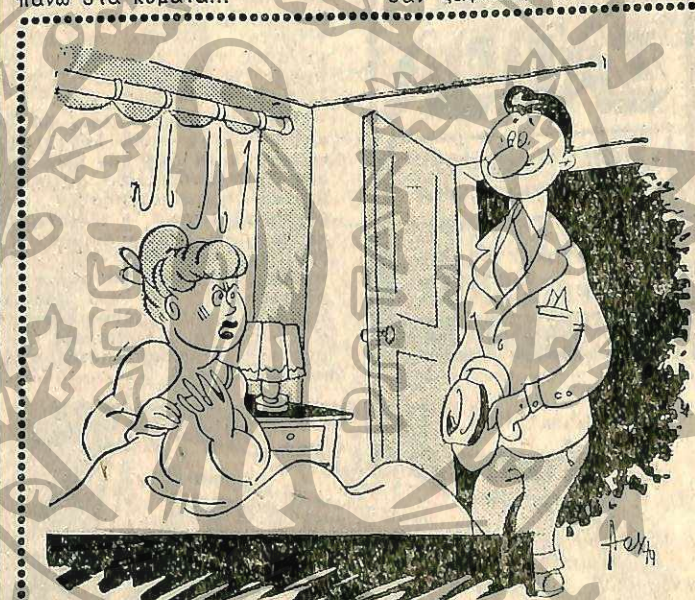
Τὸ σῆμα —οὗ κινδύνου ξαναδόθηκε ὅλο και πῖο ἀδύνατο... 'Ο Λεπελὸτ φανταζόταν τὴν ἐπιθανάτιο ἀγῶνα τοῦ Λεμπροντέρ... και τὴ Μίκι που θὰ οὐλοῖζε ἀπ' τὸ φόβο τῆς, θὰ καταριόταν ἴσως τὸ φίλο της, που τὴν εἶχε πάρει ἀπ' τὴν ἡσυχία τοῦ σπιτιοῦ της, τὴν ἡσυχία τῆς προσφέρῃ ἕνα τραγικὸ θάνατο ἀντὶ γιὰ ἔρωτα! Κι' ἄρχισε νὰ γελάει σὰν τρελ-λός...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, τ' αὐτὶ του πῆρε μιὰ εἰδοποίησι: —

— 'Εδῶ καταδρομικὸν «Τρί-των». Καθορίσατε θέσιν σας... 'Απὸ που εἶχε ξεφυτρώσει τὸ καταραμένο καταδρομικό;... Τί ζητοῦσε τώρα; Νὰ βοηθήσῃ τὸ «Νιὺ Τζέρσεϋ»; Νὰ ματαιώ-σῃ τὴν ἐκδίκησί του;...

'Ο Λεπελὸτ περίμενε με ἀγῶνα τὴν ἀπάντησι τοῦ «Νιὺ Τζέρσεϋ». Μὰ τὸ πλοίο που κινδύνευε, δὲν ἔδινε πιά κανέ-να σημάδι. Τὸ κακοῦ το κα-λοῦσε ὁ «Τρίτων». Σίγουρα θάχε βυθισθῇ...

Τότε ο θυμός κι' ἡ δίψα τῆς ἐκδικήσεως τοῦ Λεπελὸτ ἐσθυσαν ξαφνικά, και τὸν κυριεῖ

— Μά, τέλος πάντων, κύριε, ὡς πού θὰ με παρακολου-θῇτε; 'Αφίστε με ἡσυχῇ! Σὰς εἶπα ὅτι εἶμαι ἀρροδωνιασμένη! (Τοῦ 'Αρχέλαου)

ἀπελπισία, στὴ σκέψη ὅτι ἡ ἀγαπημένη του Μίκι δὲν ζοῦσε πιά!... Τώρα μόνο κατὰ-λα-βε πόσο τὴν ἀγαποῦσε... κι' ὅτι εἶχε καταστρέψει γιὰ πάν-τα τὴ ζωὴ του, ἀφίνοντάς τὴν νὰ βρῇ τέτοιο τραγικό θάνατο.

Μιά ἄλλη τρομερὴ σκέψη τὸν τρέλλανε: Ἐκτός ἀπ' τὸ Λεμ-προντέρ καὶ τὴ Μίκι, τὸ «Νιού Τζέρσεϋ» μετέφερε κι' ἄλλους ἐπιβάτες! Κι' ὁ Λεπελότ, γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ τοὺς δυὸ φυγάδες, εἶχε γίνει ἀφορμὴ νὰ πνιγθοῦν τόσο ἄνθρωποι ἀβῶοι!... Ἦ-ταν ἐγκληματίας, φονιάς!...

Τινάχτηκε ὀρθίος. Τὸν ἔλυνε κρῖος ἰδρώτας. Τὸ μυαλό του σάλευε. «Ἀν εἶχε ἕνα περιστρω-φο, θὰ τίναζε τὰ μυαλά του!...

Τὴ στιγμή ἐκείνη, μπῆκε ὁ δευτέρως ἀσυρματιστής, γιὰ ν' ἀναλάβῃ ὑπηρεσία.

— Ἀρχίζε, ἡ βάρδια μου, Λεπελότ, εἶπε. Τρεῖς ἡ ὥρα...

— Ναι, ναί!... ψιθύρισε ὁ Λεπελότ.

Πέταξε τὰ ἀκουστικά πάνω στὸ τραπέζι, βγήκε σὰν, τρελ-λὸς κι' ἔτρεξε νὰ κλειδωθῇ στὴν καμπίνα του. Σωριάστη-κε στὴν κοκέτα του κι' ὄρισε νὰ κλαίει μὲ δυνατοὺς λυγμούς.

Ἐκλαίει τὴ γυναῖκα του, τοὺς ἀνθρώπους πού εἶχε πάρει στὸ λαϊμό του, τὴν κατεστραμμένη ζωὴ του...

Τέλος, ἀποκοιμήθηκε μ' ἕναν ὕπνο βαρὺ, σὺ μολυβένιο...

★
Ἐνῶ κοιμόταν ὁ Λεπελότ, συνέβαιναν ἐξαιρετικά γεγο-νότα.

Τὸ καταδρομικὸ «Τρίτων» εἶχε συναντήσει τυχαίως μιὰ βάρκα μὲ ναυαγούς τοῦ «Νιού

Τζέρσεϋ», ἀνάμεσα στοὺς ἀ-ποίους ἦταν κι' ὁ Λεμπροντέρ με τὴ Μίκι. Τοὺς περιποιήθηκε καὶ τοὺς περιποίηθηκε. Ἀργό-τερα, συνάντησε τὸ «Καλδαν-τὸς» καὶ τοὺς παρέδωσε τοὺς ναυαγούς, γιὰ νὰ τοὺς πᾶν στὸ Σαουδάμπτον.

Ἡ Μίκι δὲν ἤξερε ὅτι ὁ ἄν-τρας τῆς βρισκόταν στὸ «Καλ-δαντὸς», γιὰ τὸ Λεπελότ δὲν ἐργαζόταν πάντα σὲ ὠρισμένο πλοῖο.

Τὸ ἄλλο μεσημέρι, ὁ Λεπε-λότ, πού ἀγνοοῦσε ὅσα εἶχαν συμβῇ τὰ ἡμερώματα, βγήκε ἀπ' τὴν καμπίνα του, τρεκλι-ζοντας. Σκόπευε νὰ παρουσια-σθῇ στὸν πλοίαρχο καὶ νὰ ὁ-μολογήσῃ τὸ ἐγκλήμα του.

Μόλις ὅμως προχώρησε στὸ κατὰστρωμα, ἀντίκρισε... τὸ Λεμπροντέρ καὶ τὴ Μίκι! Ἐ-κεῖνοι ἐβγαλὸν μιὰ φωνὴ τοῦ-μου...

Τὸ ταραγμένο μυαλό του Λεπελότ φαντάσθηκε τότε πὼς ἐβλεπε φαντάσματα — δυὸ ἀ-πειλητικά φαντάσματα. Που τοὺ ζήτοῦσαν λόγο γιὰ τὴν ἐγ-κληματική του πράξη!...

Ὁπισθοχώρησε, μὲ τὰ μιά-τια γουρλωμένα... Τοῦ φαίνό-ταν πὼς σάλευε μωμμήγια μέσα στὸ κεφάλι του...

— Ἐλεος!... Ἐλεος! τραύ-λισε, ἀπλώνοντας τὰ χέρια του, σὰν νάθελε νὰ διώξῃ τὴν τρομερὴ ἐκείνη ὄπτασι.

Εἶδε τὰ «φαντάσματα» νὰ προχωροῦν πρὸς τὸ μέρος του!

Καὶ ἔξασπε ἑαφνικά σ' ἕνα γέλιο, ἄγριο, νευρικό, σπασμο-δικό. Εἶχε τρελλαθῇ!

Ε Γ Ρ Ι Α

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ ΣΑΣ

Ἡ περιποίηση τοῦ προσώπου

Καὶ ὅταν ἡ ἐπιδερμίδα σας δὲν παρουσιάζει καμμίαν ἀνω-μαλίαν πρέπει νὰ προσέχετε εἰς τὴν περιποίησίν της καὶ κυρίως εἰς τὴν ὠφελιμότητα τῆς κρέμας πού μεταχειρίζε-σθε. Ὅταν ὅμως τὸ πρόσωπό σας παρουσιάζεται στεγνὸ καὶ θαμπὸ ἢ ἀρχίζουν νὰ σχημα-τίζονται ἐλαφροὺς ρυτίδες ἢ πανάδες τότε εἶναι ἀνάγκη νὰ προσέξετε ἰδιαίτερος εἰς τὴν ἐκλογὴν τῆς κρέμας σας.

Εἰς τὴν περιποίησιν αὐτὴν καὶ δι' ὅσας ἔχουν λεπτὴ καὶ εὐπρόσδεκτη ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ τὸν ἀέρα ἐπιδερμίδα συνιστῶ-μεν νὰ χρησιμοποιήσουν τὴν κυκλοφορήσαναν τελευταίως κρέμαν τῆς Ἀμερικανικῆς LA- NOLINE MONDAINE. Τὸ προϊόν αὐτὸ ἔχει θαυμάσια ἀ-ποτελέσματα ἐπὶ τοῦ προσώ-που, τὰ ὁποῖα παρουσιάζονται ἀμέσως ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέ-ρας τῆς χρησιμοποίησώς της.

ΟΛΟΛΕΥΚΑ ΠΑΠΟΥΣΙΑ
ΜΕ Καστορίνη
BRISTOL
BRISTOL
που δὲν ξεβάβει

Τὸ σωληναρίο μας περιέχει 25% ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΗ καὶ ΑΝΩΤΕΡΗ Καστορίνη ΑΠΟ ΚΑΘΕ ΑΛΛΗ.

Τὰ κρυφὰ νεκροταφε'α ΤΩΝ ΠΙΓΚΟΥΪΝΩΝ

Ἡ μυστηριώδης λίμνη τῶν βουνῶν

Οἱ πιγκουῖνοι εἶναι ὄχι μόνο τὰ πιὸ παραξενα, ἀλλὰ καὶ τὰ παλαιότερα πουλιά τοῦ κόσμου. Πραγματικά, ἀποτελοῦν τὸ μοναδικὸ συνδετικό κρίκο τῆς σημερινῆς ἐποχῆς μὲ τὸ μακρινὸ καιρὸ πού ὁ Ἀνταρκτικός ἦταν ἡρόμι καὶ πράσινη ἥπειρος.

Ἐχουν περάσει 10.000 αἰῶνες ἀπὸ τότε πού ἡ ζωικὴ καὶ φυτικὴ ζωὴ ἐσφύζε ἐκεῖ πού ἀπλώνονταν σήμερα οἱ ἀπέραντοι πάγοι. Ὁ πιγκουῖνος λοιπὸν ἦταν ἕνας ἀπ' τοὺς κατοίκους τῆς ἥπειρου ἐκείνης, προτοῦ μιὰ γεωλογικὴ ἀναστάσις ἀλλάξῃ τελείως τὸ κλίμα τῆς. Ὅσο δύναμιν κατόπιν τὸ κρῖο καὶ πά-γωνε σιγά-σιγά ὁ Ἀνταρκτικός, ὥσα καὶ πουλιά χάνονταν ἢ μετανάστευαν σὲ θερμότερες χώρες. Ὁ πιγκουῖνος ὅμως δὲν ἐννοοῦσε νὰ φύγῃ. Ἐμεινε ριζωμένος στὴν πατρίδα του, μπό-ρεσε ν' ἀνέξῃ στὴν ἀλλαγὴ τῶν συνθηκῶν τῆς ζωῆς του, κι' ἐστὶ σήμερα εἶναι, μεταξύ ὄλων τῶν πουλιῶν, ὁ πλησιέστερος συγγενὴς τῶν ψυχρόαιμων ἐρπετῶν πού ζοῦσαν στὴ Γῆ πρὶν ἀπὸ 100 ἑκατομμύρια χρόνια.

Στὴν ἀπομόνωσίν του ἀπ' τὸν ὑπόλοιπο κόσμο ὀφείλει τὸ ὅτι δὲν ἐξοντώθηκε ὡς σήμερα, ὅπως ἀμέτρητα ἄλλα ζωικά εἶδη. Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο, ἡ Ἐπιστὴμὴ ἔχει πολὺ λίγα πράγμα-τα γιὰ τοὺς πιγκουῖνους καὶ τὴ ζωὴ τους.

Ἐνα ἀπ' τὰ προβλήματα πού ἀπασχολοῦν τοὺς ζωολό-γους, ἀφ' ὅτου οἱ πλοίαρχοι Κούκ καὶ Ρας ἐξερεύνησαν τὸν Ἀν-ταρκτικό, εἶναι τὸ γιὰτί βρισκονται τόσο λίγοι νεκροὶ πιγκουῖ-νοι, σὲ περιφέρειες ὅπου υπάρχουν πολλές χιλιάδες τέτοια που-λιά. Ἡ παρατήρησις αὐτὴ ὡδήγησε στὴν ὑπόθεσιν ὅτι οἱ πιγ-κουῖνοι, σὰν τοὺς ἐλεφάντες, ἔχουν τὰ κρυφὰ νεκροταφεῖα τους, ὅπου πηγαίνουν ν' ἀφίσουν τὴν τελευταία τους πνοὴ ὅταν νοιώ-σουν πὼς ἔφτασε ἡ ὥρα.

Μιὰ τυχαία λοιπὸν ἀνακάλυψις τοῦ διακεκριμένου πτηνολό-γου δόκτωρος Μόρφου ἀπέδειξε σωστὴ αὐτὴ τὴν ἐξήγησιν.

Ὁ δόκτωρ Μόρφου εἶχε προχωρήσει, σὲ μιὰ ἐξερεύνησίν του, στὸ ἑσωτερικὸ τῆς νήσου Νέας Γεωργίας. Ἀφ' οὗ σκορφάλωσε λοιπὸν σ' ἕνα ἀπόκρημνο βουνό, σκεπασμένο μὲ πάγους, βῆκε μιὰ λίμνη, ἀγνωστὴ ὡς τότε. Γύρω στὶς ὄχθες τῆς στέκονταν ἀρκετοὶ πιγκουῖνοι, πού φαίνονταν ἐξασθενήμενοι, καὶ κῦτταζαν, ἀκίνητοι, μέσα στὸ βαθὺ καὶ μισοπαγωμένο νερό.

Ὁ ἐξερευνητὴς δοκίμασε τὴν ἐντύπωσιν κατόπιν ἀγνωστῆς τραγωδίας, πού τοῦσφιγγε τὴν καρδίαν... Πῆγε κοντὰ στὴ λί-μνη, κι' εἶδε τότε στὸ βυθὸ τῆς χιλιάδες νεκροὺς πιγκουῖνους, πεσμένους ἀνάσκελα, μὲ τὶς φτερούγες τους ἀνοιχτές! Εἶχε ἀνακαλύψει ἕνα ἀπ' τὰ πολυθρόλητα κι' αἰνιγματικά νεκροτα-φεῖα τῶν πιγκουῖνων.

Υπάρχουν 14 εἶδη πιγκουῖνων, γνωστὰ στὴν Ἐπιστὴμὴ. Ὅλοι τοὺς υποδέχονται τὸν ἄνθρωπο δίχως κανένα φόβο καί... ὑποκλίνονται μὲ καμικὴ ἐπιπομπότητα, σὰν νὰ τὸν καλοσωρί-ζουσι! Στὴν ἀρχὴ, τὸν περιεργάζονται μὲ περιέργεια, κατόπιν ὅμως ἀδιαφοροῦν τελείως γι' αὐτόν.

Οἱ θηλυκοὶ πιγκουῖνοι γεννοῦν τ' αὐγά τους πάντο στὸν πάγο, σὲ μέσα τοῦ χειμῶνος, μὲ θερμοκρασίαν 15 βαθμῶν ὑπὸ τὸ μηδέν. Τόσο ὅμως τ' αὐγά ὅσο καὶ τὰ πουλάκια πού βγαί-νουν ἀπ' αὐτά, μένουν προφυλαγμένα μέσα σὲ μιὰ πτυχή τοῦ δερματὸς τῆς κοιλίας τῆς μητέρας, ἀνάλογη πρὸς τὴ σακούλα τῶν καγκουρά.

Δὲν ἔχει ἐξακριβωθῇ ἀκόμη πόσον καιρὸ διαρκεῖ ἡ ἐπάσις αὐτῶν τῶν αὐγῶν. Φαίνεται ὅμως ὅτι τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς γίνεταί μέσα στὴν κοιλίαν τῆς μητέρας. Γι' αὐτὸ τὰ αὐγά τῶν πιγκουῖνων ἐκκολάπτονται καὶ βγαίνουν τὰ πουλάκια λίγες ὥρες μόνον ἀφ' οὗ γεννηθοῦν.

Ἡ περιεργὴ αὐτὴ ιδιότης τῶν πιγκουῖνων τοὺς καθιστᾷ ἕνα ζωντανὸ συνδετικό κρίκο μὲ τὴν ἐποχὴ πού τὰ ζωικά πλάσματα τῆς γῆς ἀρχισαν νὰ χωρίζονται στὶς τρεῖς κύριες κατηγορίες τους: χερσαία, πουλιά καὶ ψάρια.

Τὸ σῶμα τῶν πιγκουῖνων σκεπάζεται ἀπὸ μικρὰ πούπουλα, σὰν λέπια, πού δὲν ἀφίνουν νὰ εἰσχωρήσῃ τὸ νερό. Οἱ φτερού-γες τους χρησιμεύουν γιὰ τὸ βάδισμα καὶ γιὰ τὸ κολύμπι.

Ὁ μοναδικὸς ἔχθρος τῶν πιγκουῖνων, μέσα στὸ νερό, εἶναι ἡ «θαλασσὶν λεοπαρδαλὶς», ἕνα εἶδος φώκιας, ἐξαιρετικὰ εὐκί-νητος κι' ὠπλισμένης μὲ τρομερὰ δόντια, πού ἀποδεκατίζει τὰ πουλιά αὐτά. Γι' αὐτὸ, ὅταν τοὺς κυνηγοῦν οἱ ἄνθρωποι, οἱ πιγκουῖνοι δὲν πέφτουν στὸ νερό γιὰ νὰ ξεφύγουν. Ἀπεναντίας μάλιστα, ἀπομακρύνονται ἀπ' αὐτὸ, γιὰτὶ μὲ τὴν περιτρισιμένη τους ἀντίληψιν καὶ λογικὴν, δὲν καταλαβαίνουν ὅτι ὁ ἄμεσος καὶ βέβαιος κίνδυνος τῶν κυνηγῶν εἶναι πολὺ μεγαλύτερος ἀπ' τὸν προβληματικὸ κίνδυνον πού ἐνδερεῖται μέσα στὴ θάλασσα.

Οἱ πιγκουῖνοι πάσχουν ἀπὸ ὑπερβολικὴ μυωπία. Ὡστόσο, βλέπουν καθαρά κάτω ἀπ' τὸ νερό, ὅταν κυνηγοῦν τὰ μικρὰ ψάρια καὶ τὰ καλαμάρια πού ἀποτελοῦν τὴν τροφὴν τους.

Μιὰ περιεργὴ λεπτομέρεια εἶναι ὅτι ἡ μορφὴν καὶ τὸ χλωρο-φόρμιον δὲν ἔχουν καμμίαν ἐπίδρασιν στοὺς πιγκουῖνους, ὅπως ἀπεδείχθη σὲ μιὰ περίπτωσιν πού τὰ μέλη μιᾶς ἐξερευνητικῆς ἀποστολῆς περιποιήθηκαν ἕνα πληγωμένο πουλί.

Τὰ αὐγά τῶν πιγκουῖνων ἀποτελοῦν... λιχουδιὰ γιὰ τοὺς ἐξερευνητὰς τοῦ Ἀνταρκτικοῦ. Γίνονται περιφώνες ὁμελέτες, μολονότι τὸ ἀσπράδι τους ἔχει χρομὰ ἐλαφρὰ γαλάζιο καὶ ἡ γεύσις τους θυμίζει λίγο τὴν παραφίν.

Χομένα ὄνειρα

Ἡ Μάρθα διαζόταν. Ἐπρεπε νὰ βρισκεται στὶς δέκα, στὸ θέατρο. Εἶχε πρόβα σ' ἕνα καινούργιο ἔργο. Πόσα χρόνια λαχταροῦσε αὐ-τὴ τὴ στιγμή! Ἐπιτέλους τὸ ὄνειρό της θὰ γινόταν πραγματικότητα. Αὐτὴ βάταν ἢ πρωταγωνίστρια. Θὰ μπορούσε νὰ ἐπιβληθῇ μὲ τὴν ὁμορ-φίαν της, μὲ τὸ ταλέντο της.

Εἶχε μιὰν ἀνάλαφρην συγκίνησιν, καθὼς ἐτοιμαζόταν καὶ θυμῶν τὰ-ρα πόσο εἶχε κοπιᾶσει, πόσο εἶχε πονέσει, πόσο εἶχε δουλέψῃ σκλη-ρὰ γιὰ νὰ φτάσῃ, νὰ ἀναδειχθῇ. Τὴ δόξα καὶ τὸν πλοῦτον δὲν τὰ ἤθελε γι' αὐτή: τὰ ἤθελε γιὰ τὸ κο-ριτσάκι της, ἕνα ξανθὸ ἀγγελούδι, ὁλὶς ὀκτὰ χρόνια, πού τὸ εἶχε με-γαλώσει μὲ στερήσεις.

Καθὼς ντυνόταν γρήγορα, γιὰ νὰ γίνετο ὡς ὥρα της, στὴν πρόβα, ἡ Μάρθα ξαναζούσε, τώρα τὰ περα-σμένα. Ὦταν δεκαοκτὼ χρονῶν, ὅ-ταν σπουδάζε τραγοῦδι κι' ἀ-παγγελία. Οἱ γονεῖς της, πού τὴ λάτρευαν, δὲν τῆς εἶχαν ἀρνηθῇ νὰ τῆς κάνουν τὸ κέφι της. Ἦταν πλού-σιοι καὶ κοσμικοὶ καὶ καμάραναν γιὰ τὸ ταλέντο τῆς κόρης τους.

Τότε, γνώρισε τὸ Γιώργο, ἕνα νέο ἐγώστη, κοσμικὸ, ἐπιπόλοιο, πού ἤξερε νὰ μιλᾷ ὥραϊα, νὰ πλά-θῃ χίλια - δυὸ ὄνειρα γιὰ τὸ μέλ-λον, τόσο πού ἡ Μάρθα εἶχε ἐ-τρελλαθῇ μαζί του. Μὰ κι' αὐτὸς φαίνονταν γοητευμένος ἀπ' τὴν ὁ-μορφίαν τῆς νέας κι' ὅπως ἦταν φυ-σικό, ἀγαπήθηκαν.

Ἐβγαίνουν κάθε μέρα μαζί καὶ τὸ ἡλιοδασίλεμα συχνὰ τοὺς εὗρι-σε ἀγκαλιασμένους σὲ κανένα βρά-χο τῆς Ἀκροπόλεως νὰ φιλιούνταν.

Δὲν τοὺς ἔβλεπε μοναχὰ ὁ ἔρωτας. Τοὺς ἔβλεπε ἀκόμα ἡ ἀγάπη τους γιὰ τὴν τέχνη, γιὰ τὸ θέατρο. Καὶ ἡ ἀγάπη τους αὐτὴ, δὲν ἄφηνε τὴ Μάρθα νὰ διακρίνῃ τὸν ἀληθινὸ χα-ρακτήρα τοῦ Γιώργου.

Κι' ἦταν πιά ἀργά ὅταν ἐνοιώσε ὅτι μιὰ μέρα θὰ γινόταν μητέρα! — Σ' ἀγαπᾷ, τῆς ἔλεγε ἐκείνος, κι' ἡ Μάρθα τὸ πίστευε.

Θὰ γίνης γυναῖκα μου, τῆς ἐξανάλεγε, κι' ἡ Μάρθα ἄφηνε ἀφοβὰ τὰ χεῖλιά της, τὸν ἑαυτὴ τῆς ὁλό-κληρο στὴ διάθεσιν τοῦ Γιώργου.

Ναί, ἦταν ἀργά πιά. Κι' ὅταν τοῦ εἶπε:

— Γιώργο, ἀγάπη μου, πρέπει νὰ παντρευτοῦμε.

Ἐκείνος, τότε χαμογέλασε καὶ τῆς εἶπε:

— Μὰ, ἀκόμα, δὲ γνωριστήκαμε καλὰ - καλὰ!

Χώμανος ἡ Μάρθα καὶ τὸν ξα-ναρώτησε:

— Ἀκόμα;

Ναί, δὲν μοῦ εἶπες τί προίκα σοῦ δίνουν οἱ γονεῖς σου;

Σὰ νάπες κεραυνὸν στὴν ἔτυχη κοπέλλα... Ἡ Μάρθα τὸν κύτταξε ἀ-προβόλως. Ὡστε αὐτὸ ἦταν ἡ ἀγάπη τους; Τὸ συμφέρον, ἡ προί-

Σύγχρονα χαρέμια

Εἶναι ὁάσεις γαλήνης καὶ ἁρμονίας

Ὅπως ὅλα τὰ πράγματα, καὶ τὸ χαρέμι ἔχει ἄλ- λάξει μορφή, στὴν ἐποχὴ μας. Εἶναι σήμερα ἐντελὼς διαφορετικὸ ἀπ' ὅ,τι ἦταν στὴν ἐποχὴ τῶν παλῶν Σουλτάνων τῆς Τουρκίας.

Ἐκεῖ λείπει τελείως ἀπ' τὴ σημερινὴ Τουρκία, δια- τηρεῖται ὅμως στὶς ἀφρικανικὲς μουσουλμανικὲς χώ-ρες. Ἡ Καναδὴ ζωγράφος Μαρία Χουλτσίνσκυ χρη- μάτισε γιὰ ἕνα χρονικὸ διάστημα «διευθύντρια» στὸ χαρέμι τοῦ βαθυπλουτοῦ Σουδανέζου Σαγιέντ Ἀμπέλ Ραχμάν Πασά. Τὰ καθήκοντά της ἦσαν νὰ ἐπιβλέπῃ τὸ πολυάριθμο ὑπηρετικὸ προσωπικὸ καὶ νὰ διδά- σκῃ τὶς ἀρχὲς τοῦ εὐρωπαϊκοῦ καὶ ἀμερικανικοῦ νοι- κοκυρίου στὶς γυναῖκες τῆς οἰκογενείας τοῦ πασά.

Βεβαιώνει λοιπὸν ὅτι ἡ ζωὴ ἐκεῖ μέσα κυλάει μὲ εἰδυλιακὴ γαλήνη καὶ ἁρμονία.

Ποτὲ δὲν ἀκούσε τὶς γυναῖκες τοῦ χαρεμιῦ νὰ μα- λώνουν μεταξύ τους. Εἶναι εὐγενεῖς στὶς σχέσεις τους, γλυκομίλητες, σὰν καλὲς φίλες. Μολονότι δὲν ἔχουν συνήθειαν τὸν ἄντρα πού θὰ πάρουν, ὡς τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου τους, τοὺ ἀφοσιώνονται ὅμως καὶ τοῦ προσφέρουν ἀληθινὴ καὶ βαθειὰ ἀγάπην καὶ σε- δασμό.

Μὰ κι' ἐκείνος τοὺς τὰ ἀνταποδίδει. Φέρεται σὲ ὅλες μὲ ἰσότητα καὶ δικαιοσύνη, ὅπως ἐπιβάλλει τὸ Κοράνιον.

Ἡ πρώτη σύζυγος σ' ἕνα χαρέμι — βεβαιώνει ἡ Μαρία Χουλτσίνσκυ — εἶναι ἰσὺς εὐτυχέστερη καὶ ἀσφαλέστερη ἀπὸ μιὰ γυναῖκα τῆς Δύσεως, παντρε- μένη μ' ἕνα σύζυγο πού τὴν ἀπατᾷ καὶ τὴν παρα- μελεῖ.

Ὅταν γερᾷ μιὰ σύζυγος, «παίρνει σύνταξιν». Ὁ ἄντρας τῆς τὴν χορίζει καὶ παντρεύεται μιὰ νέα. Ἀλ- λά τὴν ἀφίνει νὰ κατοικῇ στὸ διαμέρισμά της καὶ ν' ἀνατρέφῃ τὰ παιδιά της.

Γενικά, οἱ γυναῖκες τοῦ χαρεμιῦ νοιώθουν ἀσφά- λεια καὶ προστασία, ἀφ' ὅτου θὰ γεννηθοῦν ὡς πού νὰ πεθάνουν.

Τὸ Κοράνιον ἐπιτρέπει σ' ἕνα Μουσουλμάνο νὰ ἔχῃ μέχρι τέσσερες νόμιμες συζύγους. Κατὰ γενικὸν κανόνα, ἡ πρώτη ἀπ' αὐτὲς δὲν πολυσυμπαθεῖ τὴ δεύ- τερη — μολονότι τῆς φέρνεται εὐγενικά — γίνεταί ὅμως καλὴ φίλη μὲ τὴν τρίτη. Ἡ δεύτερη πάλι συν- δέεται μὲ ξεχωριστὴ φιλίαν μὲ τὴν τέταρτη.

Τὸ χαρέμι τοῦ Ραχμάν Πασά ἦταν ἕνα μικρὸ χα- ριὸ ἀπὸ 60 σπῖτια, καθένα μὲ τὸν κήπον του καὶ μὲ τοὺς ὑπηρετές του. Ἡ μητέρα τοῦ Πασά, καθεμιά ἀπ' τὶς τέσσερες γυναῖκες τοῦ κι' οἱ ὠφες του εἶχαν ὅλες τὰ σπῖτια τους, μὲ 20 - 40 ὑπηρετές γιὰ τὴν περιποίησίν τους.

Ὅλες αὐτὲς οἱ γυναῖκες διέθεταν τὸν περισσότερο καιρὸν τους γιὰ τὶς φροντίδες τοῦ ἑαυτοῦ τους. Ἐκα- ναν λουτρό 3 - 4 φορὲς τὴν ἡμέρα στὶς ὠραιότερες πῆλινες τοῦ χαρεμιῦ. Οἱ νεότερες περιποιούντο μὲ στοργὴν τὰ παιδιά τους κι' οἱ πῖο ἡλικιωμένες περ- νοῦσαν τὴν ὥρα τους μελετώντας τὸ Κοράνιον. Διωρ- γάνωναν ἐπίσης συχνὰ πάρτυ καὶ ἐπισκέψεις ἀπ' τὸ ἕνα στὸ ἄλλο σπῖτι.

Υπάρχει ἡ ἀντίληψις ὅτι οἱ γυναῖκες τῶν χαρε- μιῶν γεννοῦν γρήγορα. Ἀλλὰ ἡ Καναδὴ ζωγράφος, πού τὶς γνώρισε ἀπὸ κοντὰ, βεβαιώνει τὸ ἀντίθετο: Πολλὲς ἀπ' αὐτὲς διατηροῦν τὴ νεανικὴ χάριν τους ἀ- κόμη καὶ μετὰ τὰ 40.

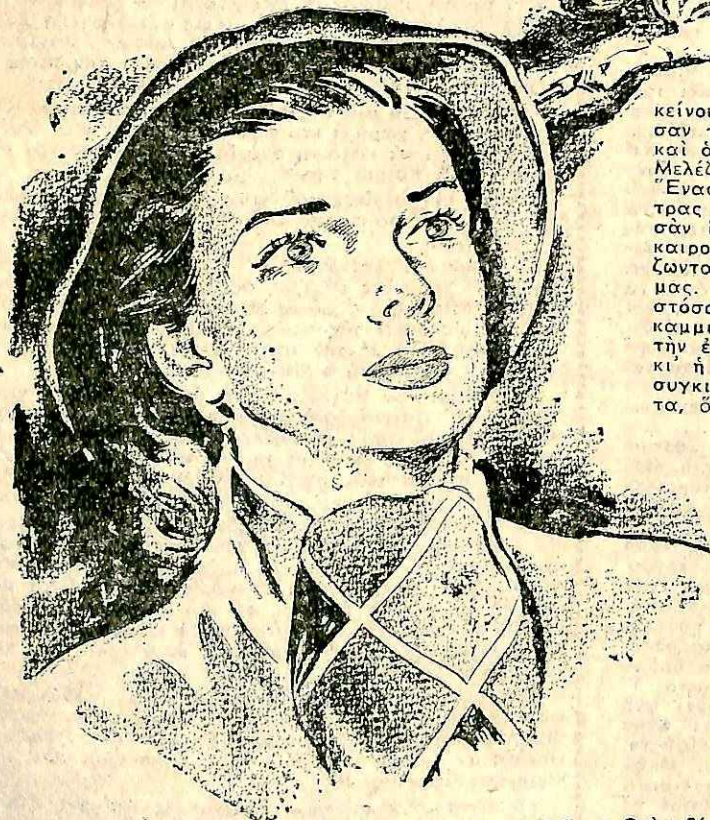
Ἐσπάνια εἶδα γυναῖκες ὠραιότερες ἀπ' τὶς Σου- δανέζες πού ἀποτελοῦσαν τὴν οἰκογένειαν τοῦ Ραχμάν Πασά — προσθετὴ ἡ ζωγράφος. Τὰ χαρακτηριστικά τους ἦσαν λεπτὰ, ὁ λαϊμὸς τους μακρὺς καὶ στρω- γυλός, τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια τους καλοφτιαγμένα. Φοροῦσαν πέπλους διαφόρων χρωμάτων κι' εἶχαν στο- λισμένο τὸ μέτωπο καὶ τὸ στήθος τους μὲ χρυσά- φλουριά. Ἐμοιάζαν μὲ ζωντανὰ λουλούδια καὶ περ- πατοῦσαν μὲ τὴν χάριν καὶ τὴν εὐλυγισίαν τῆς γα- ἑλλάς.

Περίεργη πληρωμὴ

Ἐνας ἐπιχειρηματίας τοῦ Μπρούκλιν, ὁ Σαμου- ἦλ Μπερνστάιν, ἔκανε μιὰ πρωτότυπην συμφωνίαν μὲ τὸν κοῦρεά του: τοῦ χάρισε μιὰ συσκευή τηλεορά- σεως, μὲ τὴν συμφωνίαν ὅτι θὰ τοῦ κόβῃ δωρεάν τὰ μαλλιά καὶ θὰ τὸν ξυρίσῃ ἕως τὸ 1957. Ὁ ἀμερι- κανικὸς ἐφημερίδες ἐκφράζουν τὴ γνώμην ὅτι ἐκεῖνος πού θὰ βγῇ χαμένος ἀπ' αὐτὴ τὴν συμφωνίαν θὰ εἶναι ὁ κοῦρεὺς, γιὰτὶ προβλέπουν ὅτι ἐπεὶ ἀπὸ ἕνα χρό- νο μιὰ συσκευή τηλεοράσεως δὲ στοιχίζει πολὺ λι- γώτερο ἀπὸ ἕνα συνηθισμένο ραδιόφωνο.

MIPANTA

ΘΥΜΟΣΑΣΤΕ την 'Αριάνα Λουσαίρ; με ρώτησε ο γιατρός Μπάρντ.
— Αν την θυμόμουν; Πόσες φορές δεν είχα μείνει έκστατος μπροστά στο υπέροχο παίξιμό της! Γιατί η 'Αριάνα Λουσαίρ ήταν η εμπνευσμένη ερμηνεύτρια των μεγάλων μουσουργών. Δεν είχα λείψει από κανένα ρεσιτάλ της. Αλλά... 'Η ζωή, σ' αλήθεια, κυλάει πολύ γρήγορα. Κι' εμείς αλλόκοτα ολόγιστα. Τό παρόν μας κρατάει τόσο σφιχτά, ώστε δεν μας μένει καιρός για να γυρίσωμε το βλέμμα πρὸς τὰ πίσω... Είχαν περάσει τώρα περισσότερα από πέντε χρόνια, χωρίς ν' ακούσω να ξαναγίνεται λόγος για τὴ μεγάλη καλλιτέχνη. Καί, μ' ὅλο πὺν ἦσαν ἕνας ἀπὸ τοὺς πρὸς φαντικούς θαυμαστές της, δεν είχα ρωτήσει ποτὲ νὰ μάθω τί ἀπόγινε. Γι' αὐτὸ, ἐνοίωσα σὰν ντροπὴ, ἀκούγοντας τὴν ἐρώτησι τοῦ γιατροῦ.
— Πῶς θὰ μπορούσα νὰ μὴ τὴ θυμάμαι; ἀπάντησα.
— Καί, πρόσθεσα μὲ κάποια ἀμνηχανία: «Ἐχω πολλὸν καιρὸ ν' ἀκούσω κατὰ γι' αὐτήν».
— Καί, δεν σὰς ἦρθε ποτὲ στὸ μυαλὸ νὰ φροντίσετε νὰ μάθετε τὸ γιατί; με ρώτησε ὁ Μπάρντ.
— Ὁμολογῶ ὅτι ὄχι, ἀπάντησα. Ὑποθέτω πὺν θὰ ταξιδεύει στὸ ἐξωτερικόν...
— Ἡ 'Αριάνα; εἶπε ὁ γιατρός. «Ὀχι».

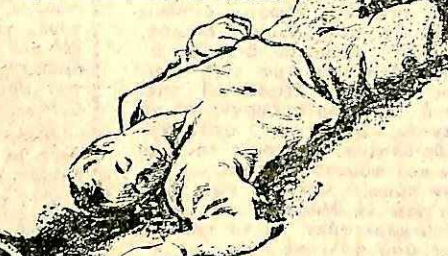

φίλε μου... Βρίσκεσαι πάντα ἐδῶ.
— Στὸ Παρίσι;
— Ὀχι. Μένει στὸ 'Αβαλόν... Αὐτὸ τὸ ὄνομα δεν σὰς λείπει, βέβαια, τίποτε... Εἶνε ἕνα χωριουδάκι στὴ Σαλόν... Εἶχα πάει γιὰ κνηνί; σ' αὐτὴ τὴν περιοχὴ κι' ἀνακάλυψα ἐκεῖ τυχαία τὴν 'Αριάνα. Σὴ σε μίαν μικρὴ βίλλα στὴν ἀκρὴ τοῦ χωριού...
— Κάποιο ἐρωτικὸ εἰδύλλιο; ρώτησα.
— Ὁ γιατρός ἔκαμε μίαν ἀόριστη κίνησι.
— Δεν ξέρω ἂν πρόκειται γιὰ ἐρωτικὸ εἰδύλλιο ἢ γιὰ ἐρωτικὴ τραγωδία, ἀπάντησε. Αλλά θὰ κρίνεται μόνος σας ὅταν σὰς ἀφηγηθῶ τὴν ἱστορίαν της 'Αριάνας... Εἶνε μίαν ἱστορίαν ἀπλὴ καὶ πολὺ συγκινητικὴ.
— Τὴν ἐποχὴ τῶν καλλιτεχνικῶν θριάμβων της, ἡ 'Αριάνα Λουσαίρ εἶχε πολλοὺς θαυμαστές. Ποσοὶ ἀνθρώποι δεν ἐκλιπαροῦσαν τὴν ἀγάπην της! 'Αλλ' αὐ-

Η ΑΥΤΟΘΥΝΣΙΑ

Συγκινητικὸ διήγημα

τὴ, ἀπορροφημένη ὅπως ἦταν ἀπὸ τὴν τέχνην της, δεν πρόσεχε κανένα... 'Η ὄχι, αὐτὸ δεν εἶνε σωστό... Εἶχε ἀρχίσει νὰ δειχνῇ κάποια προτίμησι, σ' ἕνα συνάδελφόν της, τὸ Ρεμύ Λαδεράκ, τὸ δίαση-

μο βιολίστα... 'Ενας ἀνάμεσα σ' ἕνα κείνους πὺν ἐκλιπαροῦσαν τὴν ἀγάπην της ἦταν καὶ ὁ κόμης Ρολάν ντε Μελέζ... Τὸν θυμάσθε; 'Ενας πολὺ ὠραίος ἄντρας ἀλήθεια... 'Εμοίεσε σὰν ἱππότης τοῦ παλαιοῦ καιροῦ, πὺν εἶχε ξανσζωντανέψει στὴς μέρες μας. Στὴν 'Αριάνα, ὡστόσο, δεν ἔκανε σχεδὸν καμμίαν ἐντύπωσιν ἐκείνη τὴν ἐποχὴ. 'Η ἀφοσίωσις κι' ἡ ἐπιμονὴ τοῦ δεν τὴν συγκινούσαν. Στὸν ἐρωτα, ὅπως ξέρετε, ἡ ἀντικειμενικὴ κρίσις δεν εἶχε ἀξίαν. 'Ολα ἐκεῖ ἐξετάζονται κατὰ ἀπὸ ἕνα υποκειμενικὸ ποῖσμα. Θέλετε νὰ σὰς πῶ τὴ γνῶμην μου; Νομίζω πὺν ὁ Μελέζ ἦταν ὁ τύπος πὺν ἐπρεπε ν' ἀσέση πρὸς τὸν πολὺν σὲ μίαν γυναῖκα. 'Αλλ' ἡ 'Αριάνα δεν ἔβλεπε, βέβαια, μὲ τὰ δικά μου μάτια καὶ προτιμοῦσε τὸν Λαδεράκ... Πρέπει νὰ πρόσθεσω, ὅμως, ὅτι οἱ σχέσεις τους δεν εἶχαν προχωρήσει κι' ἕνας Θεὸς ξέρει πόσο κοπίασε ὁ Λαδεράκ γιὰ νὰ πείσῃ τὴν 'Αριάνα νὰ φάνε μαζί ἕνα βράδυ... Ἦταν ἐπειτα ἀπὸ ἕνα ρεσιτάλ ὅπου, ἀνάμεσα σ' ἄλλα, εἶχε παίξει καὶ τὴν «Πρώτη Μπαλάντα» τοῦ Σοπέν, στὴν αἴθουσα Πλεγιέλ. Προτοῦ μὴ στὴ σκηνή, ἡ 'Αριάνα ἔδωσε ἕνα μικρὸ σημεῖωμα στὸ θυρωρὸ, γιὰ τὸ Λαδεράκ. Νὰ τί τοῦ ἔγραφε: «Αγαπητέ μου Ρεμύ, ἔλατε νὰ με πᾶρετε στὸ τέλος τοῦ κοντσέρτου. Θὰ φῶ μαζί σας ἀπόψε. Εἰσάστε εὐχαριστήμενος».

«Ἡ 'Αριάνα σας»
«'Αλλ' ὁ διάβολος ἔβαλε τὸ δακτυλάκι του... Ναι, μόνον αὐτὸς μπορούσε νὰ κάμῃ τὸ θυρωρὸ νὰ ξεχασθῇ τόσο πολὺ, ὡστε νὰ δώσῃ τὸ σημεῖωμα στὸν κόμη ντε Μελέζ ἀντὶ γιὰ τὸν Λαδεράκ.»
«Καί τώρα σὰς ἀφήνω νὰ σκεφθῇτε τὴ λύπην καὶ τὴν ἀπογοήτευσιν αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ σημεῖωμα τῆς 'Αριάνας δεν ἔκαμε νὰ καταλάβῃ πὺν τὴν εἶχε χάσει.

Κι' ὁ κόμης τὴν λάτρευε! Γύρισε τότε στὸ σπίτι του καί, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, φύτεψε μίαν σφαῖραν στὸ κεφάλι του.
«'Αλλὰ δεν πέθανε ὅπως τὸ ποθοῦσε. Κι' ἀφοῦ πάλεψε τρεῖς - τέσσαρις μῆνες μετὰ τὸ θάνατον, εἶνε καλά. Εἶχε χάσει, ὅμως, τὸ φῶς του.»
«Σ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς ἀρρώστειας του, ἡ 'Αριάνα πᾶναινε κάθε μέρα στὴν κλινικὴν ζητώντας πληροφορίες γιὰ τὴν κατάστασίν του. Κι' ὅταν ἔμαθε πὺν ὁ Μελέζ ἐπρόκειτο νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ Παρίσι, γιὰ νὰ πᾶν νὰ ἐγκατασταθῇ σὲ κάποια ἐπαυλὶ πὺν εἶχε στὸ Σαλόν, ζήτησε νὰ τὸν δῇ καὶ τοῦ εἶπε πὺν ἦταν πρόθυμη νὰ γίνῃ γυναῖκα του καὶ τὸν ἀκολουθῇ ὅπουδήποτε, νὰ τοῦ ἀφιερῶσῃ ὅλη τὴν ζωή...»

«Ὁ γιατρός Μπάρντ κοντοστάθηκε. Καταλαβαίνω τὴ σκέψιν σας, συνέχισε σὲ λίγο. Οἱ γυναῖκες εἶνε παράξενα πλάσματα, θὰ λέτε μέσα στὸ μυαλὸ σας. 'Η ἀπόπειρα αὐτοκτονίας τοῦ Μελέζ ἔκαμε, λοιπόν, τὴν 'Αριάνα νὰ ξεχασθῇ τὴν προτίμησιν τῆς γιὰ τὸν Λαδεράκ καὶ ν' ἀγαπήσῃ τὸν κόμη... Κι' ὅμως τὰ πράγματα δεν εἶνε ἐτσι, φίλε μου. 'Η πράξις τῆς 'Αριάνας εἶχε ὑπαγορευθῇ ἀπὸ ἕνα υπέροχον οἶσθημα αὐτοθυσίας καὶ ἀλτρουϊσμοῦ. Ὅα συμφωνήσετε καὶ σῆς πὺν ἔχω δίκην, ἀκούγοντας τὰ λόγια πὺν μοῦ εἶπε, ὅταν τὴν συνάντησα, τελευταία, στὸ 'Αβαλόν. Θὰ σὰς τὰ ἐπαναλάβω: «Ἐπειτα ἀπὸ ὅτι συνέβη, σκέφθηκα πὺν τὸ καθήκον μου ἦταν νὰ πᾶω κοντὰ τοῦ γιὰ νὰ προσπαθῶν νὰ γλυκύνω τὸ μαρτύριόν τῆς ζωῆς του... Ὀχι, ἡ θυσία μου δεν ἦταν μεγάλη, συγκρινόμενη μετὰ τὸ δράμα τῆς δίκης του. Νὰ γιὰτὶ ἀπαρνήθηκα τὴν μουσικὴν, τὴν σταδιοδρομίαν μου, τὰ πάντα καὶ τὸν ἀκολούθησα ἐδῶ... Δεν θὰ φύγω ποτὲ πᾶ ἀπὸ κοντὰ του...» Μπορεῖτε νὰ φαντασθῇτε αὐτὸ τὸ μέγεθος τῆς θυσίας;... Νὰ γιὰτὶ πρέπει νὰ παραδεχθῇτε ὅτι ἡ ἱστορία τῆς 'Αριάνας εἶνε μοναδικὴ στὸ εἶδος τῆς...»

ΜΑΞ ΜΕΡΡΙΑΕ

Εἶνα εἰδύλλιο τοῦ 'Αντονι 'Ηντεν
Σύμφωνα μετὰ τὴν πληροφορίαν τῆς παρισινῆς ἐπιθεωρήσεως «'Ισι - Παρί 'Εμπντό», ὁ πρῶν ὑπουργὸς τῶν 'Εξωτερικῶν τῆς 'Αγγλίας 'Αντονι 'Ηντεν εἶνε ἐρωτευμένος μετὰ ἑγγαμῖαν καὶ ὠραιότατην Γαλλίδα πὺν μένει στὸ Μπρνντά. Τὸ εἰδύλλιον τοῦς ἀρχισε ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ πολέμου. Ψιθυρίζεται, μάλιστα, ὅτι ὁ 'Αγγλος πολιτικὸς ἐπέσπευσε τὸ διαζυγίον τοῦ γιὰ νὰ παρακινήσῃ τὴ φίλν του νὰ χωρίσῃ κι' αὐτὴ κι' ἐτσι νὰ μεταρῶσιν νὰ παντρευτοῦν καὶ νὰ βροῦν τὴν εὐτυχίαν.

Εἶνε ἀμφίβολον, ὅμως, ἂν ἡ γυναῖκα αὐτὴ, πὺν εἶνε μῆτερά δυο παιδιῶν, θ' ἀκολουθῇ τὸ παράδειγμα του. 'Η γαλλικὴ ἐπιθεωρησις προσθέτει ὅτι ὁ 'Αντονι 'Ηντεν εἶχε φιλοξενῇ τὸν περασμένο Σεπτέμβριον μαζί μετὰ τὸν πρωτοκό ἀπὸ τοὺς γιουῖς του στὸν πύργον τοῦ συζύνου τῆς ἐν λόγω κυρίας στὸ Μεντόν. 'Εκεῖ πλῆθηνκε τὸ εἰδύλλιον τοῦ 'Αγγλου πρῶν ὑπουργοῦ.

Οἱ ἀκτίνες ραντάρ στὴν θεραπευτικὴ

Οἱ ἐνδείξεις καὶ οἱ ἀντενδείξεις τους

'Αφοῦ ἐπέτρεψαν στοὺς Συμμάχους νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν ἀπόλυτη κυριαρχίαν στὸν ἀέρα τὰ δυὸ τελευταία ἔτη τοῦ πολέμου κι' ἀφοῦ χτύπησαν τὴν πόρταν τοῦ δορυφόρου μας, γιὰ νὰ τοῦ δείξουν πόσο ζωηρὸ εἶνε τὸ ἐνδιαφέρον μας γι' αὐτόν, οἱ ἀκτίνες τοῦ ραντάρ πρόκεινται, τέλος, νὰ μποῦν μετὰ ὅλες τὶς τιμὲς στὰ νοσοκομεία καὶ τὶς κλινικὰς μας.

Πραγματικὰ, οἱ 'Αμερικανοὶ ἐπιστήμονες ἀνεκάλυψαν ὅτι τὰ ἐξαιρετικῶς ἰσχυρὰ κύματα πὺν ἐκπέμπονται ἀπὸ τοὺς πομπῶν ραντάρ μποροῦν νὰ χρησιμοποιηθοῦν καὶ στὴν θεραπευτικὴν.

Τὰ σχετικὰ πειράματα γίνονται ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια περίπου στὴν περίφημην κλινικὴν Μάγιο, ὅπου συνήθως δοκιμάζονται τὰ νεώτερα φάρμακα καὶ ἐλέγχεται ἡ ἀποτελεσματικότης τῶν διαφορῶν θεραπευτικῶν μεθόδων.

Τὰ πειράματα αὐτὰ ἀπέδειξαν τὴν μεγάλη ἀποτελεσματικότητά τῶν ἀκτίνων ραντάρ ἐναντίον τῶν διαφορῶν μορφῶν ἀρθριτισμοῦ, τοῦ ρευματισμοῦ τῶν ὤμων καὶ τῆς ὀσφύος, τῶν ὀρθρῶν κύστεων, μερικῶν ὀγκῶν καλοήθους μορφῆς κλπ.

Τὰ κύματα ραντάρ, πὺν χρησιμοποιοῦνται στὴν κλινικὴν Μάγιο, ἐκπέμπονται ἀπὸ ἕνα μικρὸ σωλήνα, πὺν εἶνε ἱκανὸς νὰ δράσῃ μ' ἐνέργειαν πολλῶν ἑκατομμυρίων βᾶτ. Τὸ μήκος τους εἶνε μικρότερον ἀπὸ ἕνα ἑκατοστὸ τοῦ μέτρου. 'Η συχνότης αὐτῶν τῶν κυμάτων εἶνε συνεπῶς πολὺ μεγαλύτερη ἀπὸ ἐκείνη τῶν ραδιοφωνικῶν κυμάτων, πὺν χρησιμοποιοῦνται συνήθως στὴν διαθερμία.

Εἶναι ἠγυημένο ὅτι:

Κραγιόν ΝΕΛΣΟΝ
Χαρίζει πλῆυτον φυδιῆς ὠμορφίας
ΠΡΟΣΕΓΓΑΤΕ ΤΑΣ ΑΠΟΗΜΗΝΣΕΙΣ
Κυκλοφορεῖ καὶ εἰς θᾶκην ὑπερπολυτελεῖας ΕΠΙΧΡΥΣΟΝ

Ὅταν δομπαρδίζεται μετὰ κύματα ραντάρ, ὁ ὀργανισμὸς ἀντιδρᾷ, ὅπως περίπου καὶ στὴ διαθερμία. Παρατηρεῖται, δηλαδὴ, ταχύτατα μίαν σημαντικὴν ἀνώφωσιν τῆς θερμοκρασίας τοῦ ὀργάνου πὺν ἐκτίθεται σ' αὐτόν τὸν δομπαρδισμό καὶ μίαν μεγάλαν συρροὴν αἵματος σ' αὐτὸ τὸ μέρος. Σχετικὰς μετρήσεις πὺν ἐγίναν στὴν κλινικὴν Μάγιο ἐπέτρεψαν νὰ ἐξακριβωθῇ ὅτι, ἐπειτα ἀπὸ τρία μόνον λεπτὰ τοῦ δομπαρδισμοῦ, ἡ συρροὴ τοῦ αἵματος αὐξάνει κατὰ 8% καὶ ὅτι, ἐπειτα ἀπὸ τριάντα λεπτὰ, φθάνει περίπου τὰ 70%.

Αὐτὴ ἡ συρροὴ αἵματος στὴν περιοχὴ τοῦ πάσχοντος ὀργάνου καὶ ἡ παράλληλη αὐξήσις τῆς θερμοκρασίας ἐπιτρέπει πολὺν διαρκέστερα θεραπευτικὰ ἀποτελέσματα παρ' ὅτι οἱ ἀκτίνες τοῦ ραδίου.

Σὲ ὀρισμένες περιπτώσεις, ἀσθενεῖς ἀπὸ ρευματισμούς πὺν ἦσαν κατὰκοῖτοι ἀπὸ χρόνια καὶ δεν μπορούσαν νὰ κινήσων καθόλου τὰ μέλη τους, μπόρεσαν νὰ σηκωθοῦν ἀπὸ τὸ κρεβάτι τους καὶ νὰ περπατήσων ἐπειτα ἀπὸ θεραπείαν 8-12 ἡμερῶν μετὰ ἀκτίνες ραντάρ.

Μετὰ τὴν ἐπίδρασιν τῶν ἀκτίνων ραντάρ, οἱ ὀρθρῶδες κύστεες καὶ διὰφοροι ἄλλοι καλοήθεις ὀγκοὶ ἀπορροφῶνται, ταχύτατα καὶ ἐξασφαλίζονται χωρὶς νὰ ἀφήσων τὸ παραμικρὸν ἶχνος.

Ὡς αὐτὴ τὴ στιγμὴ περισσότερα ἀπὸ ἑκατὸ ἄτομα πὺν ἔπασχον ἀπὸ ρευματισμούς, θεραπεύτηκαν μετὰ σ' ἐλάχιστον διάστημα μετὰ ἀκτίνες ραντάρ καὶ τὸ ἀξιοσημείωτον εἶνε ὅτι κανένα ἀπ' αὐτὰ δεν παρουσίασε ὑποτροπὴν, μ' ὅλο πὺν γιὰ μερικὰ ἢ θεραπείαν χρονολογεῖται ἀπὸ δυὸ καὶ πλέον χρόνια.

Κι' αὐτὸ εἶνε τὸ ἀναμφισβήτητον πλεονέκτημα τῶν ἀκτίνων ραντάρ ἐναντὶ ἐκείνων τῶν ραδιοφῶν (διαθερμία). Ὅτι, δηλαδὴ ἔχουν διαρκέστερη καὶ μονιμώτερον ἐπίδρασιν στὸν ὀργανισμό, πράγμα πὺν συντελεῖ στὴν ὀριστικὴν θεραπείαν τοῦ ἀσθενούς.

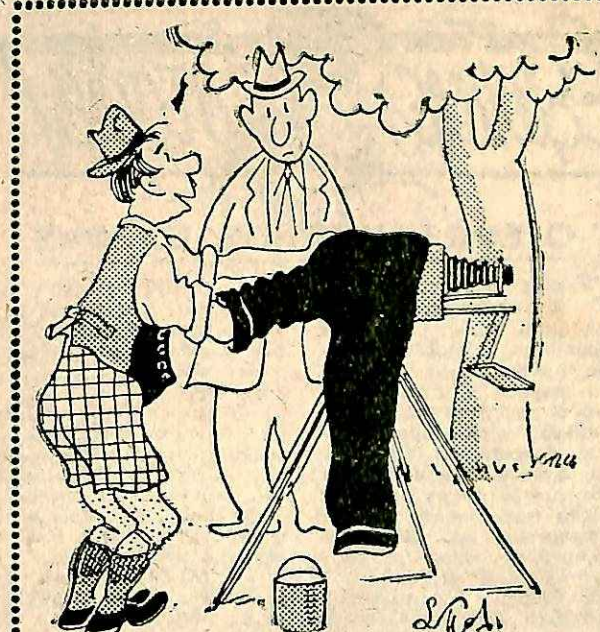
Οἱ ἀκτίνες ραντάρ ἐδοκιμάσθησαν ἐπίσης μετὰ ἐξαιρετικὰ ἀποτελέσματα σὲ περιπτώσεις παιδιῶν, πὺν ἔπασχον ἀπὸ κακοήθην ἀναιμίαν. Τὰ παιδιά αὐτὰ ξαναδρῶκαν πολὺ γρήγορα τὴν ὀρεξί τους, κέρδισαν ἀρκετὰ κιλά σὲ βάρος καὶ ἐγίναν ζωηρὰ καὶ εὐθυμὰ.

Οἱ ἐπιστήμονες τῆς κλινικῆς Μάγιο διερωτῶνται ἂν οἱ ἀκτίνες ραντάρ μποροῦν νὰ ἔχων εὐεργετικὰ ἀποτελέσματα σὲ περιπτώσεις ραχίτισμοῦ, πὺν ἀποτελεῖ, ὡς γνωστόν, μίαν ἀπὸ τῶν μάλιστα τῆς παιδικῆς ἡλικίας. Τὰ σχετικὰ πειράματα γίνονται μετὰ μεγάλη προσοχὴ καὶ γι' αὐτὸ δεν καθυρῶνθῃ ἀκόμη νὰ ἐξαχθοῦν ἀσφαλὴ συμπεράσματα.

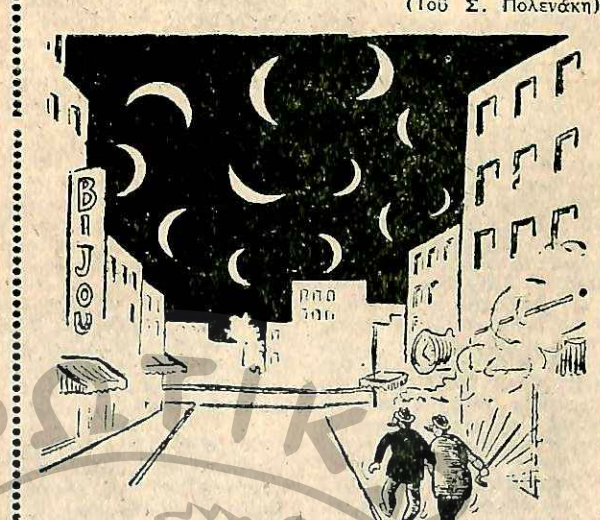
Ἡ ὑπάρξις κυκλοφορικῶν διαταραχῶν φαίνεται ὅτι ἀποτελεῖ ἀντενδείξιν στὴν χρησιμοποίησιν ἀκτίνων ραντάρ. Ὅταν, ὅμως, αὐτὲς οἱ διαταραχὲς εἶνε μικρῆς, ἐξαφανίζονται συνήθως ἐπειτα ἀπὸ μερικὰς θεραπευτικῆς ἐφαρμογῆς αὐτῶν τῶν ἀκτίνων.

Μίαν ἄλλην ἀντενδείξιν εἶνε ἡ συγκέντρωσις σημαντικῆς ποσότητος ἀλάτων στοὺς ἰστούς. 'Η θεραπεία μετὰ ἀκτίνες ραντάρ πρέπει ν' ἀποφεύγεται ἐπίσης σὲ ἄτομα μ' ἐξαιρετικὰ εὐαίσθητον δερμᾶ, πὺν ματώνει μετὰ τὸ παραμικρὸν.

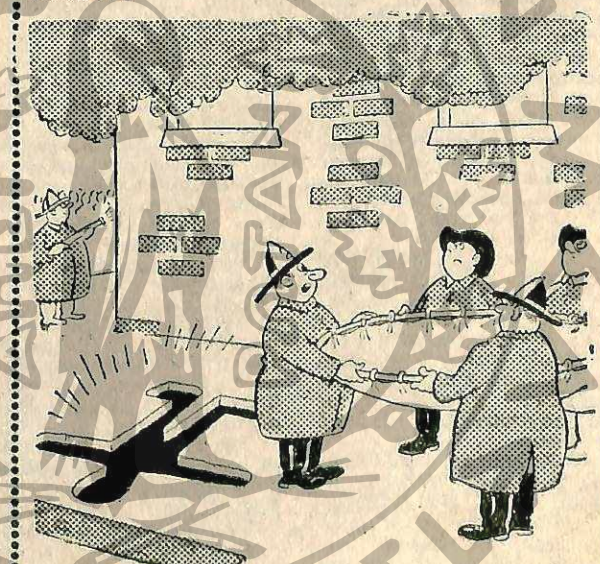
Οἱ ἐπιστήμονες τῆς κλινικῆς Μάγιο πιστεύουν ὅτι οἱ ἀκτίνες ραντάρ θὰ εἶνε δυνατόν νὰ ἐφαρμοσθοῦν σὲ ὅλες περίπου τὶς περιπτώσεις ὅπου χρησιμοποιοῦνται σήμερα οἱ ἀκτίνες Χ ἢ οἱ υπερῖοις καὶ καὶ ἔχων πολὺ ταχύτερα καὶ δραστηκώτερα ἀποτελέσματα ἀπ' αὐτὰς. Φαίνεται ἐπίσης ὅτι θὰ ἀντικαταστήσων τελείως τὶς ἀκτίνες τοῦ ραδιοφῶνου (διαθερμία).

— Ο φωτογράφος: Ἐσχάσα σήμερα νὰ πάρω μαζί μου τὸ μαύρον παντὶ τῆς μηχανῆς...
(Τοῦ Σ. Πολενάκη)

— Μοῦ φαίνεται, Παναγιώτη, ὅτι τὰ παρασού-εσαι!...

— Γιὰ προσέξτε, δρε παιδιά, μὴ πάθουμε τὰ ἴδια καὶ μ' αὐτόν!...

^a Ιατρός Δερματολόγος

